

پشت پرده‌ها

منتدی اقرأ التقافی

www.iqra.ahlamontada.com

کۆمه له ئه ده بیکی هه ره به نرخه
له فه لسه فه و بیرو باوه ری کوردی

هه لیه و پین
هه جیا ک

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

رشته‌ی مرواری

سرشناسه	:	سجادی، علاءالدین، ۱۹۰۷ - ۱۹۸۴ م.
عنوان و نام پدیدآور	:	رشته‌ی مرواری: کومه‌له‌ده‌بیبیکی هه‌ره به‌نرخه له فه‌لسه‌فه و بیروباوه‌پی کوردی/ دانراوی علائه‌ددین سه‌ججادی.
مشخصات نشر	:	سنندج: کردستان، ۱۳۹۹.
مشخصات ظاهری	:	۸ ج:؛ ۲۱/۵×۱۴/۵ س.م.
شابک	:	دوره ۸: ۹۷۸-۹۶۶-۹۸۰-۴۱۱-۸ / ج ۱: ۹۷۸-۹۶۶-۹۸۰-۴۱۲-۵
	:	ج ۲: ۹۷۸-۹۶۶-۹۸۰-۴۱۳-۲ / ج ۳: ۹۷۸-۹۶۶-۹۸۰-۴۱۴-۹
	:	ج ۴: ۹۷۸-۹۶۶-۹۸۰-۴۱۵-۶ / ج ۵: ۹۷۸-۹۶۶-۹۸۰-۴۱۶-۳
	:	ج ۶: ۹۷۸-۹۶۶-۹۸۰-۴۱۷-۰ / ج ۷: ۹۷۸-۹۶۶-۹۸۰-۴۱۸-۷
	:	ج ۸: ۹۷۸-۹۶۶-۹۸۰-۴۱۹-۴
وضعیت فهرست نویسی	:	فیفا
یادداشت	:	کردی.
موضوع	:	شوخی‌ها و بذله‌گویی‌های کردی-- عراق-- قرن ۲۰ م.
موضوع	:	۲۰th century -- Kurdish wit and humor-- Iraq
موضوع	:	داستان‌های طنزآمیز کردی
موضوع	:	Humorous stories, Kurdish*
رده بندی کنگره	:	PIR۳۲۵۶
رده بندی دیویی	:	۸۵۹/۲۸۲۶۲
شماره کتابشناسی ملی	:	۷۴۲۸۵۳۱
وضعیت رکورد	:	فیفا

رشته‌ی مرواری

-۳-

کۆمه‌له ئه‌ده‌ببێکی هه‌ره به‌ نرخه
له‌ فه‌لسه‌فه و بیروباوه‌ری کوردی

دانراوی:

مامۆستا عه‌لانه‌ددین سه‌ججادی

انستیتوتی کوردستان

سنه

رشته‌ی مرواری

- ۳ -

رشته‌ی مرواری	✓ ناوی کتیب (نام کتاب):
ماموستا علانهددین سه‌ججادی	✓ دانراوی (مؤلف):
ژیلا قهوامی / ره‌فیک پوخته‌می	✓ پینداچوونه‌وه و هه‌له‌بژی‌ری:
یه‌که‌م (اول) ۱۳۹۰-۲۰۲۱	✓ که‌ره‌تی چاپ (نوبت چاپ):
۱۰۰۰ به‌رگ (جلد)	✓ ژماره‌ی چاپ‌کراو (تیراژ):
۲۱۹ لاپه‌ره (صفحه‌ی رقی)	✓ ژماره‌ی لاپه‌ره و قه‌واره (تعداد صفحات):
بلاوکرده‌وه‌ی کوردستان (انتشارات کُردستان)	✓ ده‌زگای چاپ و بلاوکرده‌وه (ناشر):
دوره: ۸ - ۴۱۱ - ۹۸۰ - ۹۶۴ - ۹۷۸ - شابک جلد (۳): ۹ - ۴۱۴ - ۹۸۰ - ۹۶۴ - ۹۷۸	✓ شابک:

سندج، چهارراه شهدا، پاساژ عتی، انتشارات کُردستان، تلفن: ۰۸۷ ۳۳۱۶۵۲۸۲
سنه، پاساژی عیزه‌تی، بلاوکرده‌وه‌ی کوردستان، ته‌له‌فوون: ۰۰۹۸ ۸۷ ۳۳۱۶۵۲۸۲

ناواخن

۵	ناواخن
۹	سه‌ره تا
۱۱	تاقی کراوه‌کانی کوردی
۱۴	کورد نه‌لێ:
۳۵	پۆژ و مانگی کوردی
۴۱	شه‌کراوی ده‌ماخ
۸۹	که‌نجی دره‌خشان
۱۴۲	لافاوی سوله‌یمانی
۱۵۷	پشته‌ی مرواری
۱۶۹	زۆر دوو

خویندنی رهمه کی کورد
ئه وهیه که بزانی کورده

به رگی سیهههه

انتشارات کردستان

سنه

سەرھتا

كورد كه به كوردی خویندی ئیتر خۆی بۆ خۆی ئەبێ.

خویندنی رەمەکیی كورد ئەوێهیه كه بزانی كورده.

وه ختی خۆی كه دهستم دایه نووسین و دانانی «رشتهی مرواری» بیه وه به و ته مایه بووم كه هه ر ماوه یه کی درێژ ئه وسا بتوانم به رگنکی لێ چاپ بدهم؛ بۆیه ش ئه ئیتم به و ته مایه بووم، چونكه وا رانه ئه پهرمووم كه زوو بلاو بپیته وه و بکه و پته دهست خوینده واران و ئه وان بکه نه کاری كه له سه ر ئه و بیه و باوه رپه پاشگه ز بیه وه. كه چی به پینچه وانیه ئه وه سالی (1957) كه به رگی یه كه می ده رچوو، زۆری نه خایان كه هانه هانه ی خوینده وارانێ كورد کردیانه کاری كه به رگی دووه میس بیت به شوینیا. ئیستیکی وایان کرد كه سوپاسگوزاریان بکه م. ئه م سوپاسگوزارییه ش بۆ ئه وه كه قهومی خۆشه ویستی كورد به دل و به گیان هه ستیان به وه کردووه كه خویندنه وه ی كوردی و خویندنه وه ی ئه ده بی كوردی مایه ی به ختیاریه بۆ ژیان.

له راستیشدا وایه؛ چونكه كه ئیمه وتمان خوینده واری چرای ژیان، ئەبێ ئەوێه ش بچیتته دلمانه وه كه ژیانیش به خوینده وارییه وه ژیان. ژیان هه ر خواردن و نووستن نییه؛ ژیان ئەوێهیه كه هه ركه س له عاستی خۆی ئەبێ هه ست به وه بکا كه بۆ به رزی قهومی خۆی ئەبێ بژی. بۆ ئه وه

بژی که قه‌ومه‌که‌ی به‌رز بیته‌وه. قه‌ومیش به‌رز نابیتته‌وه تا خوینده‌وار نه‌بی، خوینده‌واریش نابیی تا به‌ زمانی خۆی نه‌خوینیتته‌وه.

به‌بوئنه‌وه سوپاسیکی تاییه‌تیش ئەکه‌م بۆ خوا، که قه‌ومی خۆشه‌ویستی کورد بینی پیوه‌ناوه بۆ فی‌ربوون به‌ زمانه‌که‌ی خۆی. دیسان سوپاسیشم بۆ ئەو قه‌ومه‌یه‌که‌وا به‌ دل و به‌ گیان خه‌ریکی خویندنه‌وه و نووسینی زمانی کوردین.

سالی (۱۹۵۷) دوو به‌رگ له‌م کتیبه‌ده‌رچوو؛ ئەوا ئیسته‌ش به‌رگی سیه‌می که‌وته به‌رده‌ستی خوینده‌وارانه‌وه. پشت ئەستورم به‌ هانه‌هانه‌ی ئەوان که به‌رگی چواره‌م و پینجه‌م و... هتدیش هه‌ر ئەخویننه‌وه.

ع‌ل‌ئه‌ددین سه‌ججادی - به‌غدا

۲۶۵۷/۱۰/۲۱ی کوردی ۱۹۵۸/۱/۱۱ی فەرهنگی

تاقى كراوه كانى كوردى

سەرچاوهى ھەموو عىلم و زانىارىيەك تەجرەبە و تاقى كوردنەو ھەبوو. ئادەمىزاد نەگىشتۆتە ئەم پلە و پاىە بەرزە كە ئىستە ھەيەتى مەگەر بە ھۆى تاقى كوردنەو ھەبوو.

ئەم تاقى كوردنەو ھەم ئادەمىزادە كانى سەرەتايى كوتوپر شتىكىان بۇ رىكەوتو ھەم بەرەبەرە لە ھەو ھەم سەرى رۆيشتون تاگە يشتونەتە ئەنجام. ھەكوو ئەو ھەم لە سەرەتاو ھەم ھۆى فرىدانى با ھەيا ھاويشتنى ئىنسانىكى سادەو بەردىك كەوتو ھەم بەردىكى تر و پزىسكەى ئاگرى لى بوو ھەم. لەم رىكەوتە كوتوپر ھەم گە يشتونەتە شوئىنىك كە توانويانە خۇيان ئاگر بكە ھەم و پىويستى خۇيان پى لابرەن.

ھەر ھەم كوتوپر بە رىكەوت يەكەى ھەيا گيانلە بەرىك نەخۇش بوو ھەم و يەكە ھەم ھەم گيانلە بەرە گيايەكى خواردو ھەم، ھەيا برىندار بوو ھەم كوتوپر ئەم گيايە كەوتو ھەم بەرىنەكەى و پى چاك بوو ھەم. ھەيا ديويانە گيانلە بەرىك لە كاتى نەخۇشى و برىندارىدا چوو ھەم گيايەكى خواردو ھەم، ئەمان چاويان لى بوو ھەم تاقىيان كوردۆتە ھەم و لە ئەنجاما دەر كەوتو ھەم كە ئەم گيايە بۇ ئەم دەرە باشە.

ھەيا يەكەى خەيالنىك كەوتۆتە دلە ھەم. ويستويە ئەم خەيالەى بەيىتە دى. ھەناويە بەرەبەرە خەرىكى بوو ھەم ئەم لى دلە بوو بە

دهست کردوویه‌تی. له پاش چهند جارێك بۆی پینك هاتوو، ئه‌مجا له شتی ترا كه‌وتۆته‌ تاقی كردنه‌وه‌ی و به‌هۆی ئه‌م تاقی كردنه‌وه‌یه‌ گه‌یشتۆته‌ سه‌رچاوه‌ی ئیشه‌كه‌.

به‌كورتی تاقی كردنه‌وه‌، ئاده‌میزادی له‌ تاریکی نه‌زانی خسته‌ رۆژێكه‌وه‌ كه‌ سه‌رزه‌وی و بن زه‌وی و ئاسمانی رۆشن كرده‌وه‌ و گه‌یشته‌ شوینێك كه‌ كه‌م شت ما له‌ ده‌ستی ده‌رچیت.

قه‌ومه‌كانی تر له‌ به‌ره‌به‌یانی میژوووه‌وه‌ كه‌لكیان له‌ تاقی كردنه‌وه‌ وه‌رگرت و به‌ره‌به‌ره‌ هه‌ر شتیك ببوايه‌ - با ئه‌فسانه‌ش بوايه‌ - ئه‌یانخسته‌ سه‌ر كاغز و پاشان به‌ عه‌مهل و كرده‌وه‌ ئه‌یانخسته‌ سه‌ر میزی قسه‌ لێوه‌كردن و لێكۆلینه‌وه‌، تا وایان لێهات هیچ شتیك له‌ بن ده‌ستیان ده‌رنه‌چوو. ئه‌م قه‌ومی ئیمه‌یه‌ - كه‌ قه‌ومی خو‌شه‌ویستی كورده‌ - بینگومان له‌ لاپه‌ره‌ی میژووویا له‌ و رۆژگارانه‌دا كه‌ لاپه‌ره‌ لاپه‌ره‌ هه‌لی گێراوه‌ته‌وه‌ به‌ هه‌زاران هه‌زار تاقی كردنه‌وه‌ی بووه‌ و به‌ قسه‌ گێراویه‌ته‌وه‌، به‌لام له‌ به‌ر ئه‌وه‌ی نه‌خراوه‌ته‌ سه‌ر كاغز، هه‌مووی هه‌روا رۆیشتوو و وه‌كوو به‌ردی گرانی بن ئاوی مه‌نگ گوم بووه‌.

ئه‌گه‌ر ئه‌و قسانه‌ی كوردی وه‌یا ئه‌و تاقی كراوانه‌ی كوردی ئه‌میش وه‌كوو هی قه‌ومه‌كانی تر له‌ زاره‌وه‌ بخرایه‌ته‌ سه‌ر كاغز و بخرایه‌ته‌ ناو بۆته‌ی عه‌مهل و كرده‌وه‌، بینگومان ئیسته‌ ئه‌میش گه‌لێ كتیبخانه‌ی ئه‌بوو كه‌ پیتی بلێن كتیبخانه‌ی عیلمی و پیشه‌ و پزیشکی. ئه‌یبوو، چونكه‌ مادام كورد له‌ ژێر هه‌وای سا‌فا و له‌ ژێر ده‌وارا ژیاوه‌ و ئاوی پرونی سه‌رچاوه‌كانی خواردۆته‌وه‌ و به‌ شه‌و سه‌یری گه‌رانی مانگ و جریوه‌ی ئه‌ستیره‌كانی كرده‌وه‌ و غایه‌له‌یه‌کی تر نه‌هاتوو به‌ دلێا كه‌ په‌رده‌كه‌ی داپۆشی، توانیویه‌تی شت بدۆزیته‌وه‌ و ده‌می بۆ به‌ری. ئه‌مه‌ی توانیوه‌،

به‌لام هه‌ر ئه‌وه‌نده بووه که ئه‌و قسه‌یه‌ی پێی بگه‌یه‌نی تا ئه‌نجامیکی دیاری و پرووناکی لێ وه‌رئه‌گرێ.

ئه‌م باوه‌ری بێ سه‌روبه‌ریه به‌ جوړیک له ناویا بلاو بوته‌وه، زۆرتر گالته‌ی به‌و قسانه‌ کردووه؛ ته‌نانه‌ت ئیسته‌ش ئه‌گه‌ر قسه‌یه‌کی تاقیکراوی کوردی ببه‌یت دوور نییه هه‌ر گالته‌ی پێ بکا و بلیت ئه‌م رۆژه تازه‌ رۆژی ئه‌م قسانه‌یه؟ ئه‌و مه‌ردومی تر ده‌ست بو ئه‌و دیوی درێژ ئه‌کن، ئه‌م تازه‌ ئه‌م قسانه‌م بو ئه‌گێرپه‌ته‌وه.

لام وایه ئه‌گه‌ر یه‌کیك ئه‌م قسه‌یه بلیت هه‌قی نییه؛ چونکه ئه‌م تاقیکراوانه له پاشماوه‌ی ئه‌قلی باو و باپیری ئیمن. ئه‌گه‌ر ده‌ستی خزمه‌تیان بوایه ئیسته‌ ئیمنه‌ش له‌م پرووه‌وه وه‌کوو قه‌ومه‌کانی تر ئه‌بووین. ئه‌مه و دیسان له‌ به‌چکه‌ی «ژیشک» درکاویتر نییه، که‌چی دایکه‌که‌ی ئه‌لێ: «له‌ به‌چکه‌ی من نه‌رمونۆلتر نییه!».

جا له‌ به‌ر ئه‌مه‌ من هاتم له‌م تاقی‌کراوانه‌ی کوردی چیم به‌رده‌ست که‌وت نووسیم و بو‌پاشه‌رۆژ هێشتمنه‌وه. ئومید ئه‌که‌م ئه‌مه‌ بێی به‌ بناغه‌ی شتیکی گه‌وره‌ بو ئیمنه‌.

كورد ئەلن:

۱. ئەلن: ئەگەر یه كینك تووشی «كه ههنگ» بوو، خۆی بخته ئاوی سارده وه چاك ئەبیتته وه. (كه ههنگ: نه خۆشییه كه كوتوپر له پشتته وه له ژیر پشتینه دا په یدا ئەبێ و ئەو شوینه ژان ئەكا. وا له پیاو ئەكا پشتی كوور ئەكا).

۲. ئەلن: ئەگەر یه كینك دووپشك پێوهی دا دووپشكه كه - كه كوژرا - بخریته سەر ئاگر و بسووتینری، پاشان بخریته سەر شوینه كه، ژانه كه ی ئەشكی.

۳. ئەلن: مشك زۆر گل و خولی مارانگاز ئەدا، وه ئەمه ش زیانی بۆ مارانگازه كه ههیه، ئەگەر بێتوو ئەو مشكه به سهریا باز بدا ئەو مارانگازه ئەمری.

جا له بهر ئەمه كورد دینی ئەگەر یه كینك مار پێوهی دا، زهنگینك یا تهنه كه یهك یا شتیکی تر كه تهقه ی بیت دایته نین و یه كینکی تر به لایه وه دانه نیشی و زهنگه كه لی ئەدا، وه یا تهنه كه كه ئەكوتی و ئەیکا به تهقه تهق. ئیتر مشكه كه له بهر ته قوهۆره كه دوور ئەكه ویتته وه و نایه به لای مارانگازه كه دا.

۴. ئەلن: ئەگەر منالینك سهری كه چه ل بوو، جیوهی سوور له گه ل كه ره دا بگیریته وه و چه ند جارینك لینی بدری چاك ئەبیتته وه.

۵. ئەلین: ئەگەر یه‌کێ «گرمه‌ژنه» سی دهرکرد، به‌ توێکلی شووتی بیه‌نوون چاک ئەبێته‌وه.
۶. ئەلین: ئەگەر یه‌کێ ئاژاوه له‌ مالیا هه‌بوو، که‌ وشى ته‌نگ له‌ پێ کا، ئەوی له‌ فیکر ئەچێته‌وه.
۷. ئەلین: ئەگەر یه‌کێ چاوی که‌م حوکم بوو، «بۆق» سی سه‌وز بێنیت «میل» بێنی به‌سه‌ر پشتیا و بیکیشیته‌ چاوی، چاک ئەبێته‌وه و بینایه‌که‌ی زیاد ئەکا، به‌لام ژانی ئیجگار زۆره‌.
۸. ئەلین: «شنگ» خواردن بۆ ده‌م و دان خراپه‌ و بۆ ناو سکه‌ باشه‌. «رێواس» بۆ ده‌م و دان باشه‌ و بۆ ناو سکه‌ خراپه‌.
۹. ئەلین: یه‌کێک هار بوو، خۆلی گۆرستان بکری به‌ سه‌ریا، ئەمری.
۱۰. ئەلین: ئەگەر دووپشکه‌ داى به‌ ئافره‌تی سکه‌ پره‌وه له‌ پاشا ئەو مناله‌ی که‌ له‌ سکیا بووه‌، له‌وه‌ خته‌دا ئەگەر دووپشکه‌ پێوه‌ی بدا ئیتر نایه‌شی.
۱۱. ئەلین: ئەگەر یه‌کێک لاواز بوو، ماوه‌یه‌که‌ رۆنی «چاله‌که‌» بخوا قه‌له‌و ئەبێته‌وه.
۱۲. ئەلین: گیای «رکیشه‌» بنری له‌ برینی «تیراوی» چاک ئەبێته‌وه.
۱۳. ئەلین: «پیلانو» سی سوور له‌ پێ کردن خه‌م ئەره‌وینێ.

۱۴. ئەلەين: ئەگەر يەككى دەستى ھەر برىن و زىچكاوى لى ئەھات،
خويىنى پىشتى كىسەلى لى بىدا چاك ئەبىتتە وە.

۱۵. ئەلەين: پىياز بە كالى و بە كولاوى و بە پىشاوى خواردىنى بۇ كۆكە
و ھەلامەت زۆر باشە.

۱۶. ئەلەين: چىل بە يانى لە خورىنى خواردىنى ھە و دەنك مېۋز وە
يا پىنج دەنك بادام بۇ ھىز و قوت زىادكردن زۆر باشە.

۱۷. ئەلەين: لە رۆژەكانى پىنجەى تارا ھەركەسى بنوى، ھەموو
سالەكە ھەر خەوى دىت.

۱۸. ئەلەين: چاۋنىك بە فر بىيا، دووكەلى «قانگ»سى بۇ باشە.

۱۹. ئەلەين: ئەگەر يەككى سەرما بىيا، «ھەمامى ژنان»سى بۇ بىكرى
بە وە دىتتە وە سەر خوى. ھەمامى ژنان ئە وە يە كابرار پووت و

قووت ئەكەنە وە و پاي ئەكىشن. سى ژنىش وەكوو ئە و خويان پووت
ئەكەنە وە. يەككىيان لەملاى و يەككىيان لەولاي پائەكشىن؛ ئەوى
سىتھە مېنىش خوى ئەدا بە سەريا. گوشت لەسەر گوشت پائەكشىن،
ئەمجا نوپىن ئەدرى بەسەر ئەمانەدا. ئەمانە كابرار ئەگووشنە يەك، بە
ھەلمى ئەمانە كابرار تىنى تى ئەكە وىتتە وە كە تىنى تى كەوت و ھوشى
ھاتە وە بە خويى، ژنەكان ھەئەستەن و كابرار بە نوپىن دائەپوشن تا بە
تەواوى گورى پيا دىتتە وە.

۲۰. ئەلەين: خواردىنى رۆن گەرچەك بۇ پەوانى باشە.

۲۱. ئەلەين: نۆك خواردىنى بۇ سىكچوون باشە.

۲۲. ئه‌لین: ئه‌گه‌ر یه‌كی مار پینوه‌ی بدا، شیر ی کال بخواته‌وه باشه.

۲۳. ئه‌لین: هه‌نگوین و کاله‌ك خواردنیان پینکه‌وه زیان‌تکی زوری هه‌یه.

۲۴. ئه‌لین: یه‌كی كه ژانی كرد (بلامانی) بتسی، باشه.

۲۵. ئه‌لین: یه‌كی ئالووی بکه‌وئ، پارووی گه‌وره بنی وه‌یا په‌نجه گه‌وره‌که‌ی بچه‌مینیته‌وه به‌ینی جومگه‌ی یه‌که‌م و دووه‌می بیا به‌ده‌ما ئالووه‌که‌ی چاک ئه‌بیته‌وه.

۲۶. ئه‌لین: ئه‌گه‌ر یه‌كی سه‌گه‌ل گه‌مارۆیان دا و که‌وته ناویانه‌وه، له‌شوینه‌که‌ی خۆی دانیشی، ئیتر لاقه‌ی ناکه‌ن.

۲۷. ئه‌لین: ده‌ستی، قاچی، شوینی که‌شکا، که‌رته‌هیزه‌ی تیوه پینچن چاک ئه‌بیته‌وه.

۲۸. ئه‌لین: ئه‌وانه‌ی که‌خه‌ریکن هار بین چاویان به‌شتی سوور بکه‌وئ خراپتر ئه‌بن.

۲۹. ئه‌لین: که‌سی «گه‌وزن»‌ی پی بی، مار و دووپشک نزیک ی ناکه‌ون. (گه‌وزن شاخی که‌له‌کتویییه ئه‌کرئ به‌ده‌سکی قه‌له‌میر و شته).

۳۰. ئه‌لین: پۆنی مه‌یموون خواردن پیاو ئه‌خاته جامبازه.

۳۱. ئه‌لین: منال به‌منالی بنه‌ون له‌بالی و رایکیشن چاوی خیل ئه‌بی.

۳۲. ئەلین: ھەر ژنیک چیشتی سویری کرد، ئەو ھە ئارەزووی لە ئیسه خۆشەکە یە.

۳۳. ئەلین: زەر دوویدار تە ماشای جوولانەو ھە ماسی بکا لە ناو ئاوا زەر دوویە کە ی ئەروا.

۳۴. بە زۆریکی زۆر گیرۆدە ی دەست منالپوون. لە وانە یە سەریان لە خۆیان و لە منالەکانیش تیک داو. ھە واش ھە یە نقە ئەکا و جقە ئەکا و شەخس و نوکتە و دوکتۆر ئەروا بۆ کەر تە منالیک؛ کە چی ھەر بە ولو ھە چی و ھیچی نابێ. دیارە ئە مانە ی کە وا منالیان نابێ، نە خۆشی و ناتەواویە ک لە لە شی خۆیان و یا لە لە شی پیاو ھە کانیان ھە یە؛ یا پیاو ھە تووی نییە، یا ژنە کە مندالدانێ زە دە یە کە تیا ھە یە. جاری لە مە یان بگەرین.

باری منال زۆر بوونە کە تە نگوچە لە مە یە کە ی زۆر گەورە یە بۆ زۆر کەس لە زۆر شوینا. دوور نییە دوکتۆرەکانی عالیە مە یە بە دەست ئەم مەسە لەو ھە مابن و ھەریە کە قسە یە کیان کردوو ھە و ھەریە کە جوۆرە چاریکیان وتوو؛ لە گەل ئەو ھە یە نە گە یشتوو نە تە ئامانج. ئە مە و دیسان ھەر شتیک لە سەر پێ و شوینی تە بیعت لاجوو، لە لایە کە ترەو ھە زیانی ھە یە. زیانە کەش ئەو ھە یە و بلین کە مە کینە ی لە شی ئەم ئافرە تە تەواو ھە و ئامادە یە بۆ منالپوون، ئە گەر ھاتوو بەر بە ستی ئەو ھە بە دەرمان و بە شتومە کە دەستکاری، دەستکاری کرا، ئەو مە کینە ئەسلییە کە لە سەر ئیشکردنی خۆی بە زۆر لادراو. شتیکیش کە بە زۆر لادری لە سەر پێ و شوینی خۆی، گومانی تیا نییە کە زیانی ھە یە.

ئەم لایەنەش (لایەنی منال زۆر بوون) بۆیە ئەوەندە بوو بە
تەنگوچە ئەمەى عالم، چونكە شەرت لەم پۆژەدا ھەر منال فریدان
نییە، شەرت بەخپو كردن و تەربییەتدانە. شت كە زۆر بوو، نە ئەو
بەخپو كردنە ئەبى و نە ئەو تەربییەتە ئەبى كە ئیمرۆژ پىویستە. باوك و
دايك نازانن لا، بەلای كامیانەو بەكەنەو و تەربییەتى كامیان دادەن. ئەمە
بىجگە لەو كە ئەم باوك و دايكە لە ژيانا ھىچ ھەسانەو ھەكیان دەست
ناكەوئ، دوور نییە تاوانىكىشە كە بەرانبەر بەم منال زۆریە ئەكرئ.

جا من - بە خیری خۆم - دەرمانىكم لایە كە ھىچ زیانىكى تەبىعیشى
نییە بۆ ئەو مەكینە ئەسلییەى لەشى ژن و پیاو. ئەیلیم، ئەوى بە جىنى
ھینا بە جىنى ھینا، ئەو ھەش كە نەبھینا بە دەردى خۆیەو بە بتلیتەو.
ئەم دەرمانەش زۆر كەس داوايان لى كردووم بە پارە، بەلام من قازانجى
تىكراییى ناگۆرمەو بە پارە. لەم پووەو ناچارین ئەبى زۆر بەبى پەردە
و بە ئاشكرا قسە بكەین:

ژن لە مانگىكا جارىك ھەيز (عوزرى شەرى) پیا دیت. ديارە لەو
ماوہەدا پیاو توخنى ناكەوئ. ماوہى ھەيزەكەى سى پۆژە، پىنج پۆژە،
ھەو پۆژە. ھەرچەندە ھەيە، لەبەر نەچوونى پیاو كە بۆلای، وە لەبەر
خلتە و لیتەى ئەو خوین و ھەرا و بەزمە، منالداكەى بە ھىچ جۆر
ئامادەى منال وەرگرتن نییە؛ واتە ئەگەر بە كوتەكیش ئاو شەھووتەكەى
تى بكرئ وەرى ناگرئ.

ئەو پۆژە كە لە ھەيزەكە بوو ھەموو ئافرەتى خۆى ھەسابى خۆى
ئەزانئ. لە پاش ئەو پۆژە تا ماوہى پىنج پۆژ منالداكەى خالى ئەبى
لەو ھىلكانەى كە منالى لى دروست ئەبى. لەو پىنج پۆژەدا پیاو كە
ئەتوانئ بچیتە لای و ھىچ موتوربە و پەيوەندییەك دروست نابئ. چونكە

شتومەك و ئەسپابى موتوربە پىك نەھاتووہ.

ئەمجا لە پاش ئەو پىنج رۆژە تا ماوہى يەك حەفتە كووړه به جۆشە و منالدان پرى ئەبى لە هىلكەى بىخەوشى منال. لەو ماوہى بەدا-ماوہى حەوت رۆژەكە- ئەگەر پياوہكە چووہ لای و ئاوہكەى ئەم چووہ منالدا نەكەوہ، ئەوہ موتوربە ئەبى و بناغەى منال پەيدا ئەبى. تەنانەت لە پاش ئەو حەفتەى گەلى جار ئافرەت هەست ئەكا كە ئاوىكى لىنجى زىچكاوى پيا دىتە خواروہ، ئەوہ ئەو ئاوہ خلتەى هىلكە پىسەكانن و بە بى فەرى دەريان ئەداتەوہ.

بەلام بۆ پىك هىنانى ئەم ئىشە زانىنى حساب و حساب تىك نەچوون زۆر پىويستە؛ ھەر لەگەڵ حسابەكە تىك چوو، ئىشەكەش تىك ئەچى، ئىتر تۆ بە خىر و من بە سەلامەت.

ئەلین: يەكىك ئەكەوئىتە نرگەرە كردن و ھەر لە كۆلى
 ۳۵ نايىتەوہ، كوتوپر لە ناکاو خەبەرىكى ناخۆشى بەدەنى،
 نرگەرەكەى لە كۆل ئەكەوئى.

۳۶ ئەلین: منال بە كۆرپەى نىنۆكى بكرى دز ئەبى.

ئەلین: منال كە تازە پەيدا ئەبى و داىكەكەى زەىستانە، تا
 ۳۷ چل شەو چراى بە ژوور سەرەوہ دائەگىر سىتن.

لەناو ئەو كوردەوارىيەدا باوہ منالى تا دوو سالان، ئەگەر ھات
 ۳۸ و زۆر گرىا وەيا ھەموو جار كوتوپر رايە چەنى لە خەو، ئەلین:
 ئەمە گۆيا ترساوہ. بۆ ئەم ئىشە دىتن قورقوشم ئەتاوئىننەوہ جامىكى خالى
 لەسەر سەرى منالەكە رايەگرن و قورقوشمە تاوہكەى-بەو نيازەكە

ترسه که ی لاچی - تینی قلب ئە دەنه وه. ئیتر ترسی منالە که لائەچی و گۆیا قورقوشمه که ش که «مهیین» ئە بی، به وینە ی ئە و شته که منالە که ی لی ترساوه.

۳۹ ئەلین: منال که تووشی نه خووشی مانگ بوو، جامی ناوی له سه ر پائەگرن و حه و پشکۆی تیا ئە کوژیننه وه نه خووشیه که ی ئە پروا. «مانگ»، ناوی نه خووشیه که تووشی منال ئە بی و له هه ر شوینە شتیکی پی ئەلین.

۴۰ ئەلین: به گسک له منال دان ته مەنی ئە و منالە کورت ئە کاته وه.

۴۱ ئەلین: یه کینک ئە گەر «موو» له په نجه ی هات، «گا» یه ک بینن کونه لووتیکی گاکه بگرن و کابرا په نجه که ی بکا به کونه لووته که ی تریا و گاکه هه لیمژی. نیره که که له بن دیت و چاک ئە بیته وه.

۴۲ ئەلین: یه کینک ئە گەر «دلۆ» له په نجه ی هات، ئە نگوستیلە ی پۆلا بکاته ئە و په نجه یه چاک ئە بیته وه. «دلۆ»، ئە وه یه پیستی بهینی نینۆک و په نجه رووش هه لئه دا.

۴۳ ئەلین: یه کینک رتوبهت و ژان و با که وته شوینیکی له شیه وه، خوری نه شو راوی لینى و به شتیک بیپیچی چاک ئە بیته وه.

۴۴ ئەلین: «بنیشتە تال» و «زاخ» تیکه لآو بکرین و بیسوون به پارچه په رۆیه کا و بیخه نه سه ر ئە و شوینە که باداری لینی چاک ئە بیته وه.

٤٥. ئەلین: ئەو شوینە که ژان و بای لیبە، گەلای «بناوەتۆ» ی لی بنین چاک ئەبیتەو.

٤٦. ئەلین: شوینیک لە لەشی عینسانا که ژان و بای تیدا بوو، بنیشتەتال، رۆن گەرچەک و میو (مۆمی هەنگوین)، ئەمانە پیکەووە جوان بکولتیرین تا ئەبن بە مەلحەم و ئەو وەختە لیبی بدا، چاک ئەبیتەو.

٤٧. ئەلین: یەکنی که چاوی هاتە ژان، زاخ لەسەر «تەپالەکیویله» ئەسووتینی و لە پاشا لەگەڵ شەکه‌را ئەیسووتەو و تیبی ئەکا، چاک ئەبیتەو.

٤٨. ئەلین: ئەگەر یەکیک «هەزارپی» چوووە گۆیچکە یەو، دینن «هەزیبە» و «مەرزە» و «ئالەت و زەردە چەو» پیکەووە ئەکوتن و ئەیسوونەو، ئەمجا لەگەڵ گۆشتا ئەیکوتن و پانی ئەکەنەو و ئەیخەنە سەر گۆییەک که هەزارپییه‌کە ی تی چوو، بە بۆنی ئەوانەو ئەتیر دیتە دەره‌و.

٤٩. ئەلین: زەردینە ی هیلکە دینن ئەیسوون بە هەردوو بەره‌له‌پا و دەست بە یەکا دینن تا وردە وردە زەردینە هیلکەکە توند ئەبیتەو و وەکوو پرپۆله هەلئەوهری. ئەمجا دینن ئاردی گەنمە بە هاره و ئاوی «هەمیشە جوان» - که گیایەکە - و ئاوی رکیشە و کەرە ی مانگا و رۆن گەرچەک و ئەمانە ی تیکە لاو ئەکەن و پیکەووە ئەیانشین، تا ئەبن بە مەلحەم. ئەو وەختە ئەیخەنە سەر ئەو برینانە که زۆر کاریگەرن چاک ئەبنەو.

ئەلین: ئەو شوینەى كە گوللەى بەر كە وتبى وە یا خەنجەر
۵۰. لىنى درابى، وە یا كابرا لە شوینىك كە وتبىتە خوارە وە زام و
برىنىكى زلى تى بووبى و خوینە كەى نە وە ستىتە وە و چاك نە بىتە وە،
بىنن لە پىشا هەنگوین بخە نە سەر برىنە كە خوینە كەى ئە وە ستىتە وە،
پاش ئە وە «هە وژە» و «بە رژه ف» - كە ئە مانە دوو گیان - لە گە ل مین و
مۆمى هەنگ و بنىشتە تال تىكە لاو بكرى و بىى بە مە لەحم و بخرىتە
سەرى، چاك ئە بىتە وە.

ئەلین: هەر برىنىك كە زۆر سەخت و گران بى، بە ئەندازەى
۵۱. قاپىك رۆن گەرچە ك بىنن بە ئەندازەى هیل كە یەك كبرىتى
زەرد بخە نە ناویە وە. لە ناو مەنجەل یا دیزە یە كى تۆزى فراوانا بىانكولىنن.
ئە وە نە بکولینىرى تا كبرىتە كە رەش دائە گەر ئى، پاش ئە وە داىبگرن تا
سارد ئە بىتە وە. ئەمجا برىنە كون بوو كە بە فتیلە ئە و مە عجوونەى
تى هە لكىشن، ئە گەر هەر برىنى روالە تى بوو مە عجوونە كەى لى ئە دەن
و ئە پىچن چاك ئە بىتە وە.

ئەلین: «رىشەى زرىشك» بىنىت پاكى كەى، پاشان بىكوتى
۵۲. بۆ ئە مە شى بىتە وە و ئەمجا بىكولینى جوان جوان تا هیچ
هیزى تیا نامىنى؛ ئە و وە ختە تلفة كەى فرى دەیت و دیسان ئاوە كەى
بخەیتە وە سەر تا ئە وە نە ئە كولى هیچ ئاوى تیا نامىنى مە گەر تەنها
مە عجوونى رۆحى گىاكە نە بى. ئەمجا بىنى تۆزى لە و مە عجوونە
بخەیتە سەر هەر برىنىك كە خوینى نە وە ستىتە وە خوینە كەى
ئە وە ستىنىتە وە و بە یەك دوو دەست برىنە كە ش چاك ئە بىتە وە.

۵۳. ئەلین: گیایه‌ك هه‌یه پینی ئەلین «ئالە‌تە‌كیویله»، بیهینی و بیکوتی بیخه‌یتە سەر‌ئە و شوینە‌که ژان و بای‌تیا‌یه له‌له‌شی پیاوا، شوینە‌که ئە‌کا به‌ برین و هه‌چ ژان و با‌یه‌ك هه‌یه له‌له‌ شوینە‌دا له‌ برینه‌که‌وه ئە‌یکیشی و پاشان برینه‌که‌ش چا‌ك ئە‌بیته‌وه.

۵۴. ئەلین: ئە‌و گیایه‌که پینی ئە‌لین ئالە‌تە‌كیویله بیهینی و بیخه‌یتە سەر‌بالووک ئە‌یسووتینی و هه‌چ بالووک‌کی‌تر له‌له‌شا هه‌بی هه‌مووی لا ئە‌با.

۵۵. ئەلین: جان‌ه‌وهر‌یک هه‌یه سوور و پچ‌کۆ‌له‌یه پینی ئە‌لین «گۆ‌پیره‌که سووره». ئە‌و گۆ‌پیره‌که سووره‌یه بیهینی و بیگوش‌یتە سەر‌بالووک، زیچ‌کاو‌یک له‌ قن‌گیه‌وه دەر‌ئە‌چنی به‌هۆ‌ی گۆ‌شینه‌که‌وه. ئە‌و زیچ‌کاو‌ه‌ بچ‌یتە سەر‌بالووک‌ه‌که ئە‌و بالووک‌ه‌ و هه‌چ بالووک‌ی له‌له‌شیا‌یه هه‌مووی چا‌ك ئە‌بیته‌وه.

۵۶. ژن‌یک بوو له‌ «ئیسیا‌وا» شه‌وی‌ك دهم ئە‌نیتە‌کانییه‌ك ئاو بخواته‌وه، به‌ دهم ئاو خوار‌دنه‌که‌وه ماری‌ك ئە‌چیتە‌ ناو س‌کی. هه‌رچه‌ند ئە‌ملا‌وئە‌ولایان پینی کرد ه‌یچ‌که‌ل‌کی نه‌بوو.

پیاوی‌ك هه‌بوو له‌و د‌ییه‌دا «نووره»‌ی ئاو بوو؛ ده‌ستی‌حه‌کیمی هه‌بوو. ئە‌ویان ه‌ینا‌یه س‌هری. نووره‌که‌ چا‌وی پینی‌که‌وت وتی: من ئە‌م ماره‌ی له‌س‌ك دەر‌د‌ینم به‌ب‌ینی ئە‌وه‌ی ئا‌فره‌ته‌که ه‌یچی به‌س‌هر بی‌ت.

وتی: به‌ ئە‌ندازه‌ی دوو به‌ره‌له‌پ گۆ‌شتی نه‌رمی لارانی مه‌رپ‌یکم بۆ ب‌ینن. گۆ‌شته‌که‌یان بۆ ه‌ینا. زۆر جوان له‌گه‌ل «خویا‌وک»‌ی‌کی زۆر زۆرا سووری‌کرده‌وه و دای به‌ ئا‌فره‌ته‌که‌ وتی: ب‌یخۆ. کانییه‌ك قه‌لبه‌زه‌ی ئە‌کرد له‌ قه‌راخ ئا‌وا‌ییه‌که. وتی: ئا‌فره‌ته‌که به‌رنه‌ به‌ر ئە‌و قه‌لبه‌زه‌یه‌ نزی‌ك به‌ ئا‌وه‌که

و به ئافره‌ته‌كه‌ی وت: كه ده‌می بكاته‌وه. زۆری پێ‌نه‌چوو مار له‌ تینوانا ئارامی لێ‌ ب‌را و سه‌ری له‌ ده‌می ئافره‌ته‌كه‌وه هینایه‌ ده‌ره‌وه‌ رووبه‌رووی ئاوه‌كه‌وه، ناشگا به‌ ئاوه‌كه‌. زۆرت‌ر هه‌ره‌سی پێ‌ هه‌لگیرا و تینوویتی زۆری لێ‌ سه‌ند، ورده‌ ورده‌ ئه‌هاته‌ ده‌ره‌وه‌ و ئه‌كشا بۆ ئاوه‌كه‌. هه‌ر ئه‌هات و نزیك ئه‌بووه‌وه له‌ ئاوه‌كه‌ و ده‌میشی نه‌ ئه‌گه‌یشتی تا دوا‌یی به‌ ته‌واوی هاته‌ ده‌ره‌وه‌ و چوو هه‌ر سهر ئاوه‌كه‌. نووره‌ش وتی: هه‌یج لاقه‌ی مه‌كه‌ن. ئافره‌ته‌كه‌یان دوور خسته‌وه، ماره‌ چوو هه‌ر سهر ئاوه‌كه‌ و تیر ئاوی خواره‌وه، ویستی بگه‌رپه‌ته‌وه قورس بووبوو نه‌یه‌توانی ب‌روا. ئیتر به‌ ئاسانی كوشتیان. ئه‌مجا هینای داوای مه‌نجه‌لێ «شیر» ی كرد. شیركه‌یان بۆ هینا و به‌ ئافره‌ته‌كه‌ی وت: بیخواته‌وه. ئافره‌ت هه‌ر شیر ی ئه‌خواره‌وه و به‌ ژه‌هره‌وه هه‌لێهه‌ینایه‌وه. ئه‌وه‌نده‌ی شیر دا‌یه تا ئیتر هه‌لێهه‌ینایه‌وه. پاش ئه‌وه داوای هه‌نگوینی كرد. هه‌نگوینیشیان بۆ هینا و به‌ ئافره‌ته‌كه‌ی وت: ده‌ست بكا به‌ هه‌نگوین خواردن، تا سێ رۆژ ئافره‌ت خۆی گرت‌ه هه‌نگوین و ئیتر به‌ ته‌واوی چاك بووه‌وه.

٥٧. ئه‌لین: سه‌گ كه‌ لوورانی، تا كه‌وشی بۆ هه‌لنه‌گێرنه‌وه له‌ لووره‌ ناكه‌وئ.

٥٨. له‌ناو كوردا باوه، ئه‌وا یه‌كێك پێلاوه‌كانی دا‌هه‌كه‌نی، كه‌ دا‌یه‌كه‌نی دوا‌جار سه‌یر ئه‌كا پاژنه‌كانیان روویان كردۆته‌یه‌ك. هه‌لئه‌ستی ئه‌چی له‌ به‌ریاندا دا‌هه‌نیشی به‌ هه‌ردوو ده‌ست پێلاوه‌كان هه‌لئه‌گرئ ئه‌یاته‌كینیته‌كۆشیه‌وه و پێلاوه‌كان دا‌هه‌نیه‌وه. پاشان ده‌ست ئه‌باته‌كۆشی و چنگی پ‌ر ئه‌كا و ئه‌يكاته‌گه‌رفانیه‌وه. دیاره‌ هه‌یجیش له‌ كۆشیا نییه‌، به‌لام هه‌ر وا ئه‌كات، گۆیا ئه‌مه‌ نیشانه‌ی ئه‌وه‌یه‌ كه‌ ما‌ل و پاره‌یه‌کی پێ‌ ئه‌گات.

۵۹. یه‌کئی که به‌رله‌پی راستی خورا ماچی ئەکاته‌وه و ئەیخشیئینی به‌سه‌ر سه‌ریا، به‌و جوړه خورووه‌که‌ی لائه‌با. ئەمه مانای ئەوه‌یه که پاره‌ی دیتته ده‌ست، خو ئەگەر به‌رله‌پی چه‌پی خورا ئەوه مانای ئەوه‌یه که پاره‌ی له ده‌ست ئەبیتته‌وه؛ هەر ئەیخورئینی و هیچی‌تر.
۶۰. له‌وه‌خته‌دا که پیاو پینلاوه‌کانی دائه‌که‌نی، ئەگەر سواری یه‌ک بوون، ئەوه مانای ئەوه‌یه سه‌فه‌ری ئەکه‌وئیتته به‌ر؛ جا لووتی که‌وشه‌که له کوئی بوو سه‌فه‌ره‌که‌ی بۆ ئەوئیه.
۶۱. ئەلئین: پیاو به‌شه‌و گوئی بخاته‌سه‌ر ئەرزه‌که و هه‌ستی خۆی بۆ راگرئ تا‌حه‌و فرسه‌خ چ ده‌نگ و سه‌نگینک هه‌بی گوئی لئ ئەبی.
۶۲. ئەلئین: ئەگەر مالتیک یه‌کینکی چوو‌بوو بۆ سه‌فه‌ر و کاروان، «قه‌له‌ره‌ش» هات و به‌یانیان له ده‌ورو به‌ری ماله‌که ده‌ستی کرد به‌قره‌قر، ئەوه هاته‌وه‌ی که‌سه‌که له سه‌فه‌ره‌که‌ی له ئیمرو و سبه‌یدا‌یه.
۶۳. ئەلئین: ئەگەر به‌زستانان - با‌رۆزیش زور خوش و هه‌تاو بیت - چۆله‌که په‌لاماری ژووری دا و ده‌ستی کرد به‌هه‌له‌کردن بۆ دان خواردن، ئەوه به‌فریکی زور قورس ئەبارئ و په‌شایی له زه‌وی ئەبرئ.
۶۴. ئەلئین: له‌رۆژی هه‌تاو و خوشی زستانا ئەگەر چۆله‌که ده‌ستی کرد به‌مه‌له‌کردن و باله‌فرکئی، ئەوه باران ئەبارئ.
۶۵. ئەلئین: ئەگەر جومعه‌ بوارۆ شه‌نبه‌ وه‌ش که‌رو، شه‌نبه‌ بوارۆ په‌نج و شه‌ش که‌رو.

۶۶. ئەلین: ھەر ئىوارەيەك رۆژ لە ھەورا ئاوا بېيت نیشانەى باران بارىنە.

۶۷. ئەلین: ئەگەر ھەور چوو بۆ رۆژھەلات، بپۆ بۆ كاروان و باران نابارى. ئەگەر چوو بۆ لای جنووب ئەوہ باران ئەبارى، لە مالمەوہ دەرمە چۆ.

۶۸. ئەلین: «شاخى مار» بكرى بە مەشكەدا بەرەمەشكەى زياد ئەبى.

۶۹. ئەلین: مار كە تۆپىنرا تا نەكەوئتە شەوئ و چاوى بە ئەستىرەى خۆى نەكەوئ بە تەواوى ناتۆپى.

۷۰. ئەلین: مووروى شىن بۆ چاوەزار باشە.

۷۱. ئەلین: دووكەلى تەپالە بۆرەوہميشوولە باشە.

۷۲. ئەلین: «گرى»سى دارگوئيز لە بەھارانا ھەر كارەساتىك لە نزيكەوہ روو بدا وەيا ھەر شتىك بەوئيدا تىپەپرى لەناو ئەوا وئىنە ئەگرى.

۷۳. ئەلین: ژن و خانوو و ولاخى بەرزە وميان بۆ ھەيە.

۷۴. ئەلین: پياوى پشتمل پان بى ئەقلە.

۷۵. ئەلین: پياوى موو سوورى كورته بالاي ھەنگاو زل، با زۆر چاكەش لەگەل يەكىكا بكا ئاخەرەكەى زيانى ھەر لى ئەبىنرى.

۷۶. ئەلین: جل، كە لە بەرا دروايەوہ و پىنە كرا ھەژارى دىنى.

۷۷. ئەلېن: بە شە و گەسك دان خراپە.
۷۸. ئەلېن: بە شە و مەنجه‌لی رەشدان بۆ خواستن خراپە.
۷۹. ئەلېن: ئافرەتى لە شپپيس شیر بخاتە سەر ئاگر شیرە‌کە‌ی ئەبزرکى.
۸۰. ئەلېن: کراسى سوور کچ زوو گە‌وره ئە‌کا.
۸۱. ئەلېن: ھەر ھاوینىك زۆر گەرم بوو، ئە و زستانە‌ی کە بە شوینیا دیت زۆر سارد ئە‌بى.
۸۲. ئەلېن: یە‌کى کە ژىر پىی خورا ئە‌وه بۆ سە‌فەر و کاروان ئە‌چى.
۸۳. ئەلېن: پىستى سمۆرە بۆ کيسە‌پارە، سەر بە رزقە.
۸۴. ئەلېن: یە‌کى سە‌رى چاوى چە‌پ و چاوى راستى بفرى تووشى خىر ئە‌بى.
۸۵. ئەلېن: یە‌کىک کە لە دەشتە‌وه بە رىگە‌دا ئە‌رۆىشت، کە رویشک رىگە‌کە‌ی برى، خراپە. ئە‌گەر رىوى برى چاکە.
۸۶. ئەلېن: کلاو بە وەرگە‌پاوى لە سەر بنىيت، گرانى ئە‌بىت.
۸۷. ئەلېن: یە‌کىک کە چوو بۆ سە‌فەر و کاروانىك ئە‌گەر پىيان خۆش بوو بگە‌رپىتە‌وه، ئاوى روون رۆ ئە‌کە‌ن بە شوینیا؛ خۆ ئە‌گەر لىي بىزار بوون و ئە‌يانووىست ئىتر نە‌یە‌تە‌وه دیزە‌ی رەش بە شوینیا ئە‌شکىن.

۸۸. يەككىك كە ويستی بچى بۇ شوينىك، وەيا ويستی ئيشىك بكا، ئەگەر لەو وەختەدا يەككىك وەيا خۆى جارىك پۇمى، ئەلىن: ئەو سەبرى ھىنا و ئىتر دەست نادا بە ئىشەكەو. خۆ ئەگەر دوو جار پۇمى ئەلىن: ئەو جەختى ھىنا و زۆر چاكە؛ ئەچى بە شوينىەو.

۸۹. ئەلىن: بە شەو گەسك دان ھەزارى دىنن. جا لەبەر ئەمە ئەگەر ھات و شەو پىويست بوو گەسك بدرى، دىنن پووشىكى لى ئەشكىننەو، وەيا گەسكەكە ئەگرن بە گرى چراكەدا تۆزىكى لى ئەسووتى و ئەو وەختە گەسكەكەى پى ئەدەن.

۹۰. ئەلىن: ئەگەر يەككى بە شەو تەماشای ئاوينە بكا ئەچى بۇ غەرىبى.

۹۱. ئەلىن: بە شەو نىنۆكکردن خراپە.

۹۲. مرىشك ھەر كە خویندى خىرا دىنن سەرى ئەبرن، ئەلىن: ئەو وەيشوومەيەكى پىئوہە. كە سەر برا ئىتر وەيشوومەكە ئەروا و روو ناكاتە ئەو مالە. ھەر وەھا كە لەشېرىش كە پاش شىوان و پاش خەوتتان خویندى، ئەویش ھەر ئەو سەمەرەى ھەيە و سەرى ئەبرن.

۹۳. لە رەوشى كوردەكانە ئەوا بووك دىنن، كە گەيشتە جى، زاوا ئەچى لە دوورەو سىويكى تى ئەگرى. ھەر وەھا لەو وەختەدا كە بووكە پى ئەنیتە ناو دەروازەى ھەوشەى زاوا، زاوا قامىشنىك ئەگرى بە دەستەو و ئەيدا لەسەر سەرى بووك، گۆيا بەم ئىشانە سامى ئەنىشتە سەرى.

دىسان لەو وەختەدا كە بووك لە ژوورەو دانىشتووە و پىخەسووەكەى

به لایه‌وه و زاوا ئە چیتە ژووره‌وه (ئە چیتە پەردە)، که ئەم سەری کرد به ژووره‌که‌دا بووکه‌که ئە بێ هەستی. پینخە سوو دەستی ئە گری و ئەیداته دەست زاوا و ئە لێ: «ئەوه ژنە کەت». زاوا دەستی ژن ئە گری و لەو وه‌ختەدا چ بووک و چ زاوا کۆششی ئەوه ئە کەن که پێ بنینن به‌سەر پێی یەکا، گۆیا هەرکامیان پینش کەوتن ئەوه ئیتر سامی ئە میان ئە نیشیتە سەر ئەویان. خۆ ئە گەر بووکه‌که ئەمە ی بۆ ری نە کەوت، زاوا یە کە مجار که داوا ی ئاوی لێ ئە کا بووکه‌که هە ئەستی ئاوی بۆ بینن، لەو وه‌ختەدا به‌بێ ئەوه زاوا کە ئاگای لێ بێ، قومی له ئاوه‌که ئە کاتە دەمی‌ه‌وه و ئە یکاتە ناو جامه‌که و ئە مجا ئەیدا به‌میردە که ی بیخواته‌وه. ئە گەر ئەم ئیسه‌ی کرد، گۆیا سامی ئە نیشیتە سەر میردە که ی و ئیتر به‌ ئاره‌زووی خۆی ئە پرائن.

۹۴. ئەلین: ئەوه کابرا ژنی هەیه و ئە چنی ژنیکی تر دینیت، لەو وه‌ختەدا که بووک ئە گویزیته‌وه و دیتە ژووره‌وه، ژنە کۆنە که مه‌نجه‌لیکی رەش دینن سەر ونخوونی ئە کاتەوه ئە چیتە سەری. چوونه سەر مه‌نجه‌له‌که و هاتنه‌ ژووره‌وه ی بووکی تازه ئە بێ یە ک بگری؛ گۆیا ئەم ئیسه‌ بۆ ئەوه ئە کا که بووکی تازه له‌ به‌رچاو میردە که ی بکه‌وی. خۆ ئە گەر بیه‌وی ئیسه‌ که ی چاکتر سەر بگری، هەندی «کل» ییشی بۆ حه‌وا ئەدا، جا بیگری یا نه‌یگری ئەوه شتیکی تره، ئەمه‌ دیسان هەر بۆ ئەوه‌یه که میرد لووت به‌ تازه بووکا نه‌یه‌نی.

۹۵. ئەلین: ئە گەر مانگ خەرمانه (ئاخله‌) ی دا ئەوه نیشانه‌ی بارانه.

۹۶. ئەلین: ئە گەر با له‌ لای قیبله‌وه هات ئەوه نیشانه‌ی بارانه و پێی ئەلین: «با ی رینژنه».

۹۷. لە ناو كورددا باو: ژنان ئە چن بۆ سەر شەخس. ھەر ژنە بە
نیازیك پێزەلە بەردیك ھەلئەگرئ و نیازەكەى خۆى لە دلا
ئەلیت و بەردەكە ئە نووسینن بە كیلى گۆرى شەخسەكەو. ئەگەر كیلهكە
پێزەلە بەردەكەى گرتە خۆى، ئەووە نیازەكەى جینبە جئ ئەبئ، ئەگەر
نە یگرت، ھېج.

۹۸. لە ناو كوردەواریدا باو: ئەگەر یەكئ قەپچى (مەقەست) ی دا
بە دەست یەكئكەووە راستە و راست نایداتئ، یا ئەمە بۆى دائەنیتە
سەر زەوپیەكە، وە یا ئەمە تە ئە یخاتە سەر پشتی دەستی خۆى و دەستی
بۆ پائەگرئ و ئەویش ھەلئەگرئ.

۹۹. ئەلئین: ژن لە وەختە دا كە «گونك» ی ھەویر لە سوینەكە
ھەلئەگرئ، ئەگەر پرزۆلە لە گونكەكە بوو ھو و پەرت بوو
دەرى سوینەكە، ئەووە نیشانەى ئەو ھە میوان دئت.

۱۰۰. ئەلئین: منالی ساوا كە دەستی كرد بە گسك دان، ئەووە نیشانەى
ھاتنى میوانە.

۱۰۱. ئەلئین: مریشك كە بە لادا ئەكەوئ، ئەلئین: ئەووە بارى خستوو،
نیشانەى ھاتنى میوانئكى وایە كە بە بارە دیارییەو دئت.

۱۰۲. ئەلئین: پشیلە كە دەموچاوى ئەشوا ئەگەر دەستی ھئنا بەسەر
گوئچكە یا ئەووە نیشانەى ھاتنى میوانە.

۱۰۳. ئەلئین: مریشك كە خۆى دۆزى نیشانەى ئەو ھە ئەبئ بە
كەو ھەرۆژ و پاشان باران.

۱۰۴. ئەلن: ورچ که ناگری چاوپي که وت، ئەکه ویتته جامبازه و بوی دهرئه چی؛ به هیچ جۆر ناویری نزیکی بکه وی.
۱۰۵. ئەلن: که پیاو به شه و چرای پی بوو، سهگ ئیتر توخنی ناکه وی.
۱۰۶. ئەلن: هه رکه س نقورچ بگری له «دۆمه ژن» چه قۆ به دهستی چاک تیژ ئە بی.
۱۰۷. ئەلن: پیاوی که لووتی زل بوو ده عباکه شی زله. ئافره تی که ده می زل بوو بلامانی وانیکه که ی - ماشاء الله - فراوانه.
۱۰۸. ئەلن: یه کی تیکه (پاروو) له یه کی بفریننی وه یا بیخوا، ئە بی به شه ریان.
۱۰۹. ئەلن: مریشک که پۆپه ی سوور کرد، ئە وه ئیتر ده مه ده می هیلکه کردنیه تی.
۱۱۰. ئەلن: که گه لا «کون» کرا باران ئە بارئ.
۱۱۱. ئەلن: له دواي «کینله به ردینه» کردن، باران ئە بارئ.
۱۱۲. که ره شه ولاخ «باپیچی» کرد «کاله» کۆنی له مل ئە که ن.
۱۱۳. له و ولاتی کورده وارییه که مانگ گیرا ته پل لئ ئە دن و تفه ننگ ئە ته قینن.
۱۱۴. ئەلن: که بیوه ژن گوئزرایه وه، هه لامه ت په یدا ئە بی.
۱۱۵. له و ولاتی کورده وارییه که نانی شایی بووک ئە خوون، ده ست ناشۆن.

۱۱۶. ئەلێن: ئێنسائی پاره‌دار کلاوی چلکە.
۱۱۷. ئەلێن: یەکی دو مه‌لی لی بی، ئەوه پاره‌داره و ده‌ری ناخا؛ دو مه‌له‌که ده‌ری ئەخا.
۱۱۸. له‌و ولاتی کورده‌وارییه که مانگی سه‌فه‌ر ئەروا، دیزه‌ی ره‌شی به‌ دوادا ئەشکینن.
۱۱۹. له‌ناو کورده‌کانا و لاغی خو‌شه‌ویست موورووی شینی له‌ مل ئەکه‌ن له‌به‌ر چاوه‌زار.
۱۲۰. له‌ ره‌وشتی کورده‌کانه: که بووکیان گواسته‌وه که‌له‌شیری به‌ سه‌را هه‌له‌ده‌ن.
۱۲۱. ئەلێن: که بووک ئەگوێزنه‌وه سواری ماینی ئەکه‌ن.
۱۲۲. ئەلێن: پیاوی بی ژن له‌ گوی‌ئاگردانا که دووکه‌لی بو‌چوو، ئەوه ژنی جوانی بو‌ ئەبی.
۱۲۳. ئەلێن: ئافره‌ت که گریی چارۆکه‌که‌ی کرایه‌وه ئەوه میوانی دیت.
۱۲۴. ئەلێن: ئەگه‌ر یه‌کی به‌ نه‌وخوینی پسا، ئەوه ئیشیکی ناخۆش دیته‌ پیشی.
۱۲۵. له‌ناو کورده‌واریدا ناله‌شکاو ئەکه‌ن به‌سه‌ر کۆشک و خانووی تازه‌وه بو‌ چاوه‌زار.

۱۲۶. کورد وه کوو ناوی رۆژه کانی هه‌یه، ناوی مانگ و سالی میژوویشی هه‌یه له گه‌ل چوار وه خته‌دا. ئه‌وه‌نده هه‌یه ناوی مانگه‌کان له هه‌ر شوپیتیک له ولاتی کورده‌واری جۆره‌ناویکیان هه‌یه. ئه‌مه‌ ئه‌وه ناگه‌یه‌نی که هیچ پارچه‌یه‌کی نییه له سه‌ر شتیک په‌کی که وتیی؛ ته‌نها ماوه‌ته‌وه سه‌ر ئه‌وه که ده‌ستی خزمه‌ت و ده‌ستی نووسینیان بۆ درێژ بکری، بۆ ئه‌مه له‌وه زیاتر ون نه‌بن.

من به‌پیی توانا کۆششم کرد بۆ کۆکردنه‌وه‌یان. ئه‌وانه‌ی که له هه‌ر جینگایه‌کا ته‌نها ئه‌و مانگانه‌ ئه‌ناسن، من هینام بۆ ئه‌وه هه‌موو ولاتی کورده‌واری شاره‌زای هه‌موو ئه‌و ناوانه‌ بین، خستمه‌ سه‌ر لاپه‌ره‌ی ئه‌و قاقه‌زه به‌پیی هه‌ر چوار وه خته. وه له‌ناو ئه‌مانه‌دا دوانزه‌ ناوم هه‌لبژارد و کردم‌ن به‌ بناغه‌ بۆ هه‌ر دوانزه‌ مانگه‌که. به‌ ته‌واوی بۆ هه‌موو که‌س ده‌رکه‌ون له به‌رانبه‌ر ئه‌وانه‌وه ناوی مانگی فه‌رپه‌نگی رۆژئاواواییم دانا له‌گه‌ل مانگی فارسیدا و به‌رانبه‌ری کردن به‌ رۆژه‌کانیان. به‌لام مانگه‌ عه‌ره‌بیه‌کان له‌به‌ر ئه‌وه که ئه‌گۆرین، نووسینی و به‌رانبه‌ری پێ کردنیان له‌گه‌ل مانگی کورده‌واریدا ری ناکه‌وی؛ ئیتر به‌بوونه‌وه ئه‌وان نه‌نووسران.

رۆژ و مانگی کوردی

ناوی رۆژه‌کانی هه‌فته:

شه‌نبه، یه‌کشه‌نبه، دووشه‌نبه، سێشه‌نبه، چوارشه‌نبه، پینجشه‌نبه، هه‌ینی (جمعه).

ئه‌و مانگانه‌ی که هه‌رلایه‌ک ناویکیان هه‌یه:

ناوه‌کانی مانگی به‌هار	ناوه‌کانی مانگی هاوین	ناوه‌کانی مانگی پاییز	ناوه‌کانی مانگی زستان
۱- (نه‌ورۆژ، ئاخه‌لیوه، خاکه‌لیوه، دارپشکیو، هه‌رمێ‌پشکیو، هه‌رمێ‌پشکوان)	۱- (پووشکاڵ، جووخینان، زه‌خیران، هه‌زیران، کرداره‌مانگ)	۱- (گه‌ل‌پێزان، ئیلۆن، خه‌زه‌لوه‌ر)	۱- (داروه‌ر، سه‌رماوه‌ز)
۲- گولان، شه‌سته‌باران، هێلانه‌مه، بانه‌مه‌ر، به‌خته‌باران)	۲- (پووشپه‌ر، تیرمه، میوه‌گه‌نان)	۲- (باران په‌له، چریه‌یه‌که‌م)	۲- (پێبه‌نان، چله‌شور)
۳- (جوژه‌ردان، باران وشان، باران بێران)	۳- (ته‌باخ، گه‌لاوێژ)	۳- (به‌روبه‌ز، گرددوز، که‌وبه‌دار، چریه‌دوووه‌م)	۳- (په‌شه‌مه، مێشپه‌ر)

ناوی ئەو مانگانە‌ی که هه‌لبژێردران و کران به بناغه بۆ ناوی مانگه‌کان له‌گه‌ڵ به‌رانبه‌ره‌کانیانا له مانگی فەرهنگی و فارسی:

کۆ	پۆژ	کوردی	فەرهنگی پۆژاواپی
بهار	۳۱	هه‌رمێ پشکوان	له ۲۱ی مارت تا ۲۰ی نیسان (ماری - اپریل) «فروردین» فارسی، بورجی «خَمَل».
	۳۰	گولان	له ۲۱ی نیسان تا ۲۰ی مایس (اپریل - مایو) «اردیبهشت» فارسی، بورجی «ثور».
	۲۱	به‌خته‌باران	له ۲۱ی مایس تا ۲۰ی هه‌زیران (مایو - جون) «خرداد» فارسی، بورجی «جوزا»
هاوین	۳۰	خه‌رمانان	له ۲۱ی هه‌زیران تا ۲۰ی ته‌ممووز (جون - جولای) «تیر» فارسی، بورجی «سرطان»
	۳۱	میوه‌گه‌نان	له ۲۱ی ته‌ممووز تا ۲۰ی ئاب (جولای - اغسطس) «مرداد» فارسی، بورجی «اسد»
	۲۱	گه‌لاوێژ	له ۲۱ی ئاب تا ۲۰ی ئه‌یلول (اغسطس - سبتمبر) «شهریور» فارسی، بورجی «سنبله»
پاییز	۳۰	گه‌لاپێژان	له ۲۱ی ئه‌یلول تا ۲۰ی تشرینی یه‌که‌م (سبتمبر - اکتبر) «مهر» فارسی، بورجی «میزان»
	۳۱	سه‌رماوه‌ز	له ۲۱ی تشرینی یه‌که‌م تا ۲۰ی تشرینی دووهم (اکتبر - نقامبر). «آبان» فارسی، بورجی «عقرب»
	۳۰	که‌وبه‌دار	له ۲۱ی تشرینی دووهم تا ۲۰ی کانوونی یه‌که‌م (نقامبر - دیسامبر). «آذر» فارسی، بورجی «قوس»
زستان	۳۱	پێیه‌نان	له ۲۱ی کانوونی یه‌که‌م تا ۲۰ی کانوونی دووهم (دیسامبر - ژانویه). «دی» فارسی، بورجی «جدی»
	۲۱	چله	له ۲۱ی کانوونی دووهم تا ۲۰ی شوبات (ژانویه - ففریه) «بهمن» فارسی، بورجی «دکو».
	۲۸	نه‌ورۆز مانگ	له ۲۱ی شوبات تا ۲۰ی مارت (ففریه - مارس). «اسفند» فارسی، بورجی «حوت»

ئێسته میژووی کوردی سالی ۲۶۵۷هـ؛ هی فه‌رنگی (رۆژاواویی) ۱۹۵۸هـ؛ هی فارسی ۱۳۳۶هـ و هی هیجری ۱۳۷۷هـ.

له‌یه‌که‌م رۆژی مانگی هه‌رمێ پشکوانی ئەم ساله‌دا - که به‌ر ۲۱ی مارت ئەکه‌وێ - میژووی کوردی ئەبێ به‌ ۲۶۵۸؛ هی فارسیش له‌و رۆژه‌دا ئەبێ به‌ ۱۳۳۷.

حساب‌راگرتنی زستان:

کوردەکان له‌به‌ر ئەوه‌ ولاته‌که‌یان کویستان و سه‌رما و سوڵه‌یه‌، له‌ باره‌ی هاتنی زستان و حساب‌راگرتنی زستانا چه‌ند جووره‌ حسابیکیان هه‌یه‌. یه‌کیکیان ئەمه‌یه‌ که پینی ئەلین: «که‌لی خان» و «کلّه‌زده» و ئەو رۆژه‌ی پینی نرایه‌ ۲۶ی مانگی ریبه‌نان (۱۶ی کانوونی دووهم) پینی ئەنیتته‌ چله‌. چله‌ی زستان له‌ رۆژی پینجی نه‌ورۆزمانگ (۲۵ شوبات) دوايي دیت. له‌و ولاتانه‌ی کورده‌واری که توژی گه‌رمیاترن هه‌ر ئەم حسابه‌ ئەکری.

حسابیکی تریش هه‌یه‌ که ئەمه‌ حسابی کویستانه‌ سه‌خته‌کانه‌: له‌سه‌ر ئەم حسابه‌، دوو چله‌ هه‌یه‌: چله‌گه‌وره‌، چله‌بچووک. چله‌گه‌وره‌ ۴۰ رۆژه‌؛ چله‌بچووک ۲۰ رۆژه‌. ئەمه‌شيان هه‌رچه‌نده‌ بیست رۆژه‌، به‌لام هه‌ر پینی ئەلین چله‌. به‌هه‌ردووکیانه‌وه‌ دوو مانگ له‌ زستان ته‌واو ئەکه‌ن. حسابه‌که‌ی تریش به‌م جوړه‌یه‌: یه‌که‌م رۆژی مانگی ریبه‌نان (۲۱ی کانوونی یه‌که‌م) پینی ئەنیتته‌ چله‌ و ئەمه‌یان پینی ئەلین: «چله‌گه‌وره‌». له‌ ۹ی مانگی چله‌ (۳۰ی کانوونی دووهم) دوايي دیت. ئەمجا له‌ رۆژی ۱۰ی مانگی چله‌ (۳۱ی کانوونی دووهم) پینی ئەنیتته‌ چله‌که‌ی تر. له‌ رۆژی ۲۸ی مانگی چله‌ (۱۸ی شوبات) دوايي دیت و

ئەمەیان پېي ئەلین: «چلەبچووک». لە شەوی پېنجی ئەم چلەبچووکەدا
 («کوری سەبا») ئەچن بۆکیو. لە شەوی شەشی ئەم چلەبەدا پشکۆ ئەکەوی؛
 کە پشکۆ کەوت، تینی هەوا ئەشکێ.

چوونی کوری سەباش بۆکیو بەم جۆرەیه:

کوری سەبا کوردیکی راوچی بوو؛ ئیشی هەر دەروودەشت و
 ۱۲۸. راوکردن بوو. لەو شەووەدا سەرلەئێواری ئەچن بۆکیو، کە ئەو
 دەرئەچن دنیا ئەیگۆرئ ئەبێ بە کړیو و بۆران و دووکەل ئەکا؛ ئەبێ
 بە شەویک ئیتر لە زستانا لەو شەووە ساردتر و تووشر نابێ.
 کور کە پیرئێنی دایکی کویر ئەبێ، خەلکی ئاواپیه کە ئەچن پێی
 ئەلین: کورە کەت ئیمشە و رەق ئەبیتەو. ئەویش هەلئەستی بە کویرە کویر
 لە ژوورە کە ی خۆی دیتە دەرەو. سەیرنکی هەواکە و بۆنیک کړیو کە
 ئەکا و تۆزئ مات ئەبێ. پێی ئەلین: بۆچی وا مات بووی؟ ئەلێ: «راستە
 ئەم شەووە تووشر شەویکە لە زستان، بەلام ئەگەر کور کوری من بێ،
 تا بەیانی دانانیشی و هەر هاتوچۆ ئەکا».

خەلکە کە بە قسە کە ی پێ ئەکەن، ئەلین: پیرئێنە خەلەفاو. ئەو
 تف هەلەدی بە ئاسمانا ئەبیتەستی، تازە ئەلێ: ئەگەر کور کوری من بێ
 دانانیشی و هاتوچۆ ئەکا! بۆچ کړیو دەرەتی ئەو ئەدا کە کورە لەو
 شاخەدا پێ لەبەر پێ هەلێنی؟!

ئەو شەو بە هەر جۆر بێ رۆژ ئەبیتەو و بەیانی خەلکی ئاواپیه هەموو
 شال و پیتاوە ئەبەستن بۆ ئەو بەچن تەرمی کورە بیننەو، کوتوپر سەیر
 ئەکەن و کورە لەولاو لە لاقە برغی شاخە کەو کەلێنوی یەکی کردوو
 بەسەر دارە کە یەو و ناویە بە نەرە ی شانیه و بەرەو ئاواپیه بوو تەو.

خه لکه که چوون به ره و پیشه وازیه وه و پاشان لییان پرسى: که چۆن سه رما ره قى نه کردوو پته وه؟ وتى: «سه ره لئواره که له مال ده رچووم و دوور که وتمه وه، دنیا گۆرا و بوو به کرپوه و تۆف؛ نه دار به ده ره وه ما، نه ئەشکه وت ما، نه کتو و شاخ ما له بهر به فر و باران. وتى: په کم که وت؛ ویستم په نا ئەشکه وتیک بدۆزمه وه و بچم ستارى تیا بگرم. له گه ل ئە وه ش که نه بوون، کوتوپر وه کوو ده نگیک بیته گویم و له ده نگى دایکم بکات، وتى: دامه نیشه و هه ر هاتوچۆ بکه. منیش ئیتر دهستم کرد به هاتوچۆ کردن له ناو به فر و کرپوه که دا تا به یانى. به یانى ئەم که له کتوییه سه رما په کى خستبوو، گرتم و سه رم برى و ئەوا هاتمه وه».

جا ئیسته ش له و کویتستانه له لادى و شاره کانا، له ژوورى مزگه وته کانا ئاگر کراوه ته وه و ئیله ئیللى دى. پیاوه ریش سپى و دنیا دیده کان له بهر ئاگره که دانیشتون و ئەیکه ن به گاله، یه کیک ئەلئى: ئیمشه و کورى سه با ئە چى بۆ کتو، یه کیک ئەلئى: ئیمشه و نییه و سبه ی شه وه، به م جوړه قسه له رۆیشتنى کورى سه باوه ئەکه ن بۆ کتو.

گه لاویژ

«گه لاویژ» له باوى كورده کانا، ئەستیره یه کى زۆر گه شى ۱۲۹. پڕشنگداره له به ینى رۆژه لات و شیمالا هه لدیت. که ئەم ئەستیره هه لات، گه رما روو ئەکاته کزی و به ره به ره فینکی په یدا ئەبى و پاشان ئە چى به لای سه رماوه.

ئەم ئەستیره یه ش له شه وى ۱۶ى مانگی «مێوه گه نان» - که بهر شه وى ۱۶ى ئاب و ۱۶ى مورداد ئەکه وئى - له بورج ئەکه نرى، که س نایینى، به لام یه که م گیانه به ریک که له پيشا هه ستى پى بکا - به

هه‌ستکردنیکي مه‌عنه‌وی - ولاغی به‌رزیه، نه‌سپ و ماین. خاوه‌نی مه‌رومالآت - نه‌وانه‌ی که پ‌سپوړن له لایه‌ن نازه‌لداربیه‌وه - که چاویان به‌و ولاغی به‌رزیه که‌وت نه‌زانن که‌گه‌لاویژ له بورج که‌نراوه. پاش ولاغی به‌رز، په‌که‌م گیانداریک که‌گه‌لاویژ بیننی مه‌ره‌کټوبیه. نه‌مه له به‌ری به‌یانا نه‌کاته سهر کلاوه و لووتکه‌ی شاخه‌کانا و بو‌گه‌لاویژ نه‌گه‌ړی تا به‌رچاوی نه‌که‌وی. مه‌ره‌کټوبیش که‌گه‌لاویژی به‌رچاو که‌وت، نه‌که‌ونه ته‌گه و به‌ران.

پاش نه‌مانه به‌ره‌به‌ره گیانله‌به‌ره‌کانی تر نه‌بینن. ئاخ‌ر گیانله‌به‌ر که‌گه‌لاویژی به‌رچاو که‌وی به‌رازه. به‌راز خو‌ی له بیننی گه‌لاویژ نه‌دزیته‌وه، نایه‌وی چاوی پی‌بکه‌وی؛ تا وای لی دیت ته‌نانه‌ت له ئاخ‌را خو‌ی نه‌کوټیته شوینه چاله‌کان و ناو‌گه‌رووی قوولی کټوه‌کان؛ هر بو‌نه‌وه نه‌بینن. نه‌مجا نه‌گه‌ر هات و گه‌لاویژ نه‌وه‌نده به‌رز بو‌وه‌وه که‌نه‌و له‌و شوینه چاله‌شا هر به‌رچاوی که‌وت، نه‌و وه‌خته نه‌وانیش ئیتر نه‌که‌ونه با و سواری په‌ک نه‌بن.

شه‌کراوی ده‌ماخ

۱۳۰. خاوه‌نی داستانی کوردی وای گنپراوه‌ته‌وه و ئه‌لی: جارینک کابرایه‌ک له‌وه‌شته سه‌یری کرد و اشتیکی هه‌ر زۆر زۆر زل له‌وه‌شته پینه‌کی له‌رۆژه‌لات و پینه‌کی له‌رۆژئاوا و سه‌ری له‌عاسمان توند بووه. ده‌هۆلێکی له‌ملايه ئه‌وه‌نده زله به‌ته‌واوی به‌ری رۆژی گرتوو و دنیا‌ی کردوو به‌تاریکستان. دوو میزکوتی به‌ده‌سته‌وه‌یه و ده‌ستی به‌رزوه کردوو و سێ مپه‌کی لینی وه‌ستاوه‌ته‌وه؛ چۆن وه‌ستانه‌وه‌یه‌ک. وه‌کوو ده‌ست له‌سه‌ر ده‌م و ئاماده‌ی ئه‌وه‌یه که له‌ده‌هۆله‌که‌ بدا. کابرا لینی پرسى: برا تو چیت و ئیشت چیه‌؟

وتی: «وه‌للا برا من مه‌لایه‌که‌م؛ له‌سه‌ره‌تای دنیاوه‌ لیره‌ وه‌ستاوم به‌م ده‌هۆله‌وه‌ بۆ ئه‌وه‌ که ئه‌گه‌ر مه‌لایه‌ک شتیکی دا به‌یه‌کێ، له‌ده‌هۆله‌که‌ بده‌م بۆ ئه‌وه‌ مه‌لایه‌که‌ی ئاسمان و گیانله‌به‌ری سه‌ر زه‌وی هه‌موو تێ بگه‌ن».

ئه‌ویش پینی وت: «توخوا برا تا ئیستا چه‌ند هه‌زار ملوین جار لیت داوه‌؟» وتی: «وه‌للا ئه‌گه‌ر ئه‌مه‌ لێ ده‌م، یه‌ک!».

۱۳۱. کابرایه‌ک هه‌بوو له‌وه‌شته «قوله‌وده‌که» یه‌فه‌تحو‌للا‌ی ناو بوو؛ خه‌لک پێیان ئه‌وت: «فه‌ته». کابرایه‌کی تریش هه‌بوو ناوی مارف بوو. ئه‌م دووه‌ هه‌ردووکیان پیاوی یه‌کێ له‌به‌گزاده‌کانی جاف بوون. مارف به‌دریژایی سأل فه‌ته‌ی کردبوو به‌گالته‌چی خۆی و هه‌ر

ئەویش زیاتر بە فەتە فەتە، فەتحوڤلای کردبوو بە فەتە.
 رۆژنیک پیکه‌وه دانه‌نیشن کوتوپر مارف تریکی ناقۆلا ئەکه‌نی، زۆر
 تەریق ئەبیتتە‌وه و فەتەش نایخاتە رووی. ئیتر لەو وه‌خته بە‌دواوه هەر
 بە دەوری فەتە‌دا ئەهات و هەموو جار قسە‌ی خۆشی لە‌گە‌ل ئە‌کرد
 لە‌ناو خە‌لکا و لە هەموو لایە‌ک هەر بە فەتحوڤلا و فەتحوڤلا گیان قسە‌ی
 لە‌گە‌ل ئە‌کرد و بانگی ئە‌کرد. خە‌لکیش لە‌مه زۆر سە‌ریان سوور ئە‌ما و
 بە‌جۆریکی وا ئە‌مجا ناوی فەتحوڤلا بووبوو بە‌گالتە بۆ فەتە.
 رۆژنیک لە‌کۆریکا دانه‌نیشن و دیسان فەتحوڤلا و فەتحوڤلا بە‌ دەوریا
 دیت. ئە‌م ماستا‌وه‌شی هە‌موو بۆ ئە‌وه ئە‌کرد کە فەتە باسی تری‌کە‌ی
 نە‌گتیرپیتە‌وه. فەتە ئیتر گە‌یشتە تینی و وتی: «مارف، مارف! کە‌م فەتە
 بکە بە فەتحوڤلا. بە‌شم لە هەر چوارمە‌زه و براوی، عە‌مین عینلەر ووتیتکت
 کوتا بە‌ زە‌وییا، دە ئیتر واز بیره».

عە‌مین عینلەر ووت کابرایە‌کی چە‌قۆ‌ساز بوو لە تە‌ویڤلە تە‌قە‌ی چە‌کوشی
 دە‌نگی ئە‌دایە‌وه و ناوبانگی پە‌یدا کردبوو.

کابرایە‌ک ئیشیکی لە‌گە‌ل ژنی‌کا لی‌ قە‌وما‌بوو، لی‌ی ئاشکرا بیوو.
 ۱۳۴. بردیانە لای قازی بۆ ئە‌وه پرسیاری لی‌ بکا و بە‌ تۆ‌لە‌ی خۆ‌ی
 بگە‌یە‌نی. قازی ئە‌و سە‌رده‌مه نووسە‌ریکی لە بە‌رده‌ستا بوو لە‌ کاتی
 مو‌حاکە‌مه‌دا هەر پرسیار و وه‌لامیک کە ئە‌یکرد و وه‌ری ئە‌گرتە‌وه،
 نووسە‌رە‌کە ئە‌ینووسی؛ ئیستا پیتی ئە‌لین «کاتب زە‌بت».

جا قازی لە‌ کابرای پرسی: دە‌ رۆ‌لە قسە بکە بزانی چۆن ئە‌و ئیشە‌ت
 کرد؟ هە‌مووی بگتیرە‌وه. ئە‌ویش وتی: قوربان لای ران بووین، هەر‌وا
 گە‌مه‌مان ئە‌کرد لە‌ پاشا من دە‌ستم کە‌وتە لای رانی ئە‌و. ئە‌ویش دە‌ستی

که‌وته خوار ناوکی من. ورده ورده پالمان دا به یه‌که‌وه. ده‌ستمان کرده ملی یه‌ک و ماچی یه‌کمان کرده‌وه. (ئه‌وا هر شتیک ئەم ئەیلێ قازی به‌کاتب زه‌بت ئەلی: بینووسه و ئەویش سه‌ری شوپردوته‌وه به‌سه‌ر قاقه‌زا و ئەینووسی).

پاش ئەوه من ده‌رپیکه‌م دا‌که‌ند و ئەویش ده‌رپیکه‌ی خۆی دا‌که‌ند. له‌ دلا زور دلم پتوه بوو، ده‌ستم برد هه‌ردوو قاچم به‌رز کرده‌وه و چوومه ناو‌گه‌لیه‌وه، کاورا‌که‌ی خۆم گرت و نامه‌ سه‌ر دوا‌پراوه‌که‌ی ئەو، خۆ... که‌ قسه‌که‌ی گه‌یشته ئەم شوینه، کا‌برای کاتب زه‌بت وتی: «هه‌، هه‌، هه‌، سه‌، سه‌، سه‌ برکه‌ جارێ ی ی ی» و به‌ لادا هات و خا‌و بووه‌وه و قه‌له‌مه‌که‌ی له‌ ده‌ست که‌وته خواره‌وه.

«ئه‌حه‌ی کړنو» هه‌ر له‌ سوله‌ی‌مانی پیاوێکی قسه‌ قوت و ۱۳۳ گالته‌چی و نوکته‌ باز بوو؛ چ قسه‌ی چ کرده‌وه‌ی، هه‌مووی هه‌ر نه‌سته‌ق بوو؛ ناوبانگی له‌ هه‌موو لایه‌ په‌یدا کردبوو. ئەو ئیشه‌ی که‌ به‌ ناو ده‌سته‌وه بوو شه‌ربه‌ت فرۆشی بوو، به‌لام له‌ به‌ر ئەوه له‌ باری گوزه‌رانا زور رێک نه‌بوو، هه‌ر ئیشیکی به‌ ده‌سته‌وه به‌هاتایا هه‌ر ئەیکرد. ئەمانه‌ش بۆ نانی فاته‌، که‌چی نانی فاته‌ هه‌ر ده‌ست نه‌ئه‌که‌وت.

(ئه‌و سه‌رده‌مه سوله‌ی‌مانی شوینی ژیا‌نیکی‌تر بووه‌. دنیا وه‌کوو ئیسته‌ گالته‌ی به‌ خه‌لک نه‌ئه‌کرد که‌ به‌ شه‌و و به‌ رۆژ خه‌ریک بن و که‌چی هه‌ر پیشی نه‌گه‌ن. ئەو شاره‌ جیگای رابواردن و هه‌وارگه‌ی نوکته‌ و قسه‌ی خۆش بوو. که‌ ئیوارێ دا‌هات دیوه‌خانان گه‌رم ئەبوو، به‌ قسه‌ی نه‌سته‌ق و به‌بێ دلته‌نگی راپانته‌بوارد. وه‌یا له‌ چاخانه‌کان له‌ پاش نوێژی خه‌وتنان حه‌کایه‌ت خوانه‌کان به‌ ده‌نگیکی جوان داستانی

رېژگاری کونيان نه گيراپه وه و پياوه کانش لنيان کو نه بوونه وه. له گه لى شوينى تريش نه تبينى دهسته يه کى وه کوو دهسته گول رې نه که وتن له ده رودراوسى و ناسراو، هر شه وه له مالى يه کيکيان کو نه بوونه وه؛ به گوره وي بازي و فنجانين سه رتيواره يان نه نووسان به مه لا بانگدانى به يانييه وه. نه مه بوو رابواردنى جارانى سوله يمانى، ئيترو وه کوو ئيسته نه «قه بول» سه ژنان سه رى له پياو تيك دابوو، نه وينه ي فليمى سينه ما سه رى له ژن تيك دابوو).

جا ئيواره چهنده سينك له دراوسى دووكانه كانى نه حه ي كړنوو قسه نه كه ن به يه ك كه پاش نويژى شيوان بچن يو مالى نه حه و نانى ئيواره شيان بخهن به سه ر نه وا و به م بونه وه نوکته يه کى پي بگيرن.

ئيواري دادى و هه موو لى نه ده ن نه چن: «سلام عليکم» «سلام عليکم» ده دوانزه که س نه چنه ژووره وه. نه وه خته کورسى و سه ننگه لى نه بوو؛ که وش دانه کنرا و دانه نيشتن. نه مانه ش هه موو پيلاوه کانين داکه ند و چوون له سه ر به رپه و حه سيره شر داننيشتن و خاله نه حمه ديش به خيرها تنى كړدن.

ئينجا وتيان: خاله نه حمه د نه وي راستى بي ويستمان نه م ئيواره يه له مالى ئيوه نان بخوين؛ جا توش ئيترو که يفي خوته. خاله نه حمه ديش «نه سپى له گيرفانيا فه تاح پاشا نه کا». نه لى يا خوا به خير بين، توژى سه برم لى بکه ن ئيوه بو خو تان به قسه وه خه ريک بن، من له ماله وه هر ژنه که مه، خو ي ته نها پيا ناگا نان دروست کا، نه چم توژى سه روکارى نه که م و ديمه وه خزمه تتان. نه لين: برؤ، وا ئيمه داننيشتووين.

ديته دهره وه چى که وش و قونگره ي نه وانه له وي دانراوه، هه مووى کو نه کاته وه و نه يخاته تووره که يه که وه و نه يدا به شانيا. خيرا به په له په ل نه يبا بو بازار پينه چيبه ك هه لینه گرتبوو، هه مووى نه فروشى به و. پاره که ي

ئه با و ئهيدا به كه باب و ئه گه رپيته وه بۆ ماله وه. بۆيان دائه نى و ئه لى: ليم ببورن ئيوه له ناوه ختا هاتن، به م ده موده سته له كه باب زياتر جيبه جى نه بوو. ئه وانيش گه لى له خوڤيان ئه ببورنه وه و ده ست ئه كه ن به نان و كه باب خواردن. جار جاريش سه يريكي يه كه ئه كه ن كه په نيكى چاكيان به خاله ئه حمه د دا. تيروپر ئه خوڤ و خاله ئه حمه د خوڤ و ژنه كه شى دياره ئه وانيش تير ئه خوڤ. پاشان به قسه ي خوڤ رايئه بويرن تا دره نكيك و ئيتر هه لئه ستن بۆ رويشتن.

كه ئه چنه دهره وه كه وشه كانيان ديار نيه. ئه لىن: خاله ئه حمه د كوا كه وشه كانمان؟ ئه لى: خواردتان. ئه لىن: چوڤ خواردمان؟ ئه لى: «حيزباينه ي سه گ جسنيه! بۆچ لاتان وايه من حه مه قه دوپى مووسل و حه ماغاي كويم بينم به و نيوه شه وه نان و خوان بۆ ئيوه پاكيشم؟ ئاخىر نالين ئه م سه گبا به له كوڤ بووى ئه م ره وه يه دروست بكا؟ كه رانباوگاوينه ئه وه دهردتان بى، ئه و كه باب به كه قوزه لقورتان كرد پارهى كه وشه كانى خوڤتان بوو. به كوڤرايى چاوتان خوڤ و ژنه كه شم تيرمان لى خوارد». ئه گه رپيته وه ژووره وه و دهرگاكيان له سه ر دائه خا و لىي دائه نيشى.

ئه وانيش له ديوى دهره وه هه رچه ند قسه ئه كه ن و جنيو ئه دهن هيچ كه لكى نابى. گوله گۆل به پيخاوس هه ريه كه ئه چنه وه بۆ مالى خوڤيان و به يانى ئه چن كه وشه كانيان له پينه چيبه كه ئه كره وه!.

كابرايه كه هه بوو «خاله وه يسه» ي ناو بوو. ژنيكيشى هه بوو پييان ۱۳۴. ئه وت: «بووره خازه». ده وري گه نجريان پيكه وه رابوارد بوو. خاله وه يسه ريشيكي توپى ده مه ده مى ماش و برنجى جوانى پيكه وه نابوو. له م ده ووره دا چوو ژنيكي ترى جوانكه له ي هينا ناوى «نازى» بوو؛ پييان

ټوټ «نازه».

دیاره وه کوو شرع ټه فهرموئ: خاله وه یسه شه ویک له لای خازه ټه بوو، شه ویک له لای نازه. ټه شه وه که له لای نازه ټه بوو، نازه موویه کی سپی که له ریشیا ټه بیني، له بهر ټه وه پټی ناخوش بوو، به په نجه جوانه کانی هه لټه کیشا. ټه شه وه ش که له لای خازه ټه بوو ټه ویش موویه کی ره شی که له ریشیا ټه بیني له بهر ټه وه سپیبه کان زور دهرکه ون و له بهر چاوی نازه بکه وئ، ټه ویش ټه وی هه لټه کیشا.

زوری پټ نه چوو خاله وه یسه وه کوو مریشکی ټاوه پرووتکراوی لئ هات، موو به روومه تیه وه نه ما. جا لیان ټه پرسى: خاله وه یسه ټه وه ریشه که ت چی لئ هات؟ ټه ویش ټه یوت:

نیوهی که وته دست خازه نیوه شی چووه لای نازه

خویشم که وتمه جامبازه

که واته ټه گهر یه کی بیه وئ هه موو رۇزئ دست به ریشیا بیتیت و نه که ویتته جامبازه هه به فاتیله ی خویه وه داکه وئ باشته. خو ټه گهر دست به ریشا هینانیشی ناوئ هه موو رۇزئ پیش نوئزی شیوان به گوئزانیکی تیژ ریشه که ی بتاشئ با هه به مردنی خوئ بمرئ، نه وه که به ژانی هه لکیشانه وه. ټه وه خته بؤ جامبازه که ش ټه گهر سیانیش بی قهیناکا، «گؤم هه تا قوولتر بی مه له ی خوشره».

مه لایه که هه بوو له و موکریانه مه لائه وږه حمانی ناو بوو. رۇزئیک ۱۳۵.

پیاویک ټه چیتته خزمه تی و ټه لئ: «ټه گهر یه کی به ره له پی

بکه ویتته سهر شه رمی کچنکی بهر مه مکه، ده ستنوئزی ټه شکئ؟»

ټه ویش ټه فهرمووی: «کتیب ټه فهرموئ: ئیسته ده ستنوئزی ناشکی،

به‌لام که هات و ئه‌و کچه‌گه‌وره بوو، گه‌یشته وه‌ختی بالقببون، ئه‌م ئه‌بیئ
 ئه‌و ده‌ستنویره‌انه‌ی ئه‌و وه‌ختی بشواته‌وه!

مه‌لا توفیق حاجی برابیم له‌ سوله‌یمانی گنبرایه‌وه و وتی: کابرایه‌ک
 ۱۳۶. له‌ دیئی «ئاوکورتی» هه‌بوو ویستی ژن بیئی. هه‌رچونئ بوو
 ئافره‌تیکیان بۆ دۆزییه‌وه و هینای. شه‌وی که‌ چوو له‌ لای بۆ ئه‌وه‌ی بیئ به
 زاوا، روانی ئافره‌ت دانه‌ چیره‌یه‌تی و ژان ئه‌یگرئ. کابرا تووره‌ بوو، مووی
 سمیلی راست بووه‌وه و ویستی ژنه‌ بکوژی. ئافره‌ت که‌ به‌مه‌ی زانی
 پیی وت: پیاوه‌که‌ ئه‌مه‌ کاری خواجه؛ تۆیش نابئی له‌ کاری خوا لاریت
 بیت. پراوه‌سته با مناله‌که‌مان بیئ.

له‌ پاش ئه‌وه‌ که‌ خوا کورپیکی دا، شه‌وی که‌ ده‌وریان چۆل بوو، پیاوه‌ی
 دانا و بۆی باس کرد وتی: «پیاوه‌که‌! له‌ بیرته‌ ئه‌و ساله‌ که‌ شیخ ته‌شریفی
 هات. رۆحم به‌ ساقه‌ی بیئ! - فه‌رمووی: نابئی که‌س ده‌س له‌ کاری خوا
 بد؟ وه‌ هه‌رچی به‌ چاو نه‌یینن باوه‌ری پیئ مه‌که‌ن؟». به‌م قسانه‌ کابرای
 سارد کرده‌وه و جوان گویی بۆ شل کردبوو؛ ئه‌مجا ئه‌م به‌ندانه‌ی به‌ سه‌را
 هه‌ل دا:

شام و شیراز و شیترا	کارد و گیلاخه و که‌نگر
مانگیکیان ناوت بردم	دوو مانگیش ناموشۆت کردم
دوو مانگ و نیوده‌ستگیران	دوو مانگ و نیوخه‌نه‌به‌ننان

تۆ رۆزیش زه‌ماوه‌ندت بۆ کردم، ئه‌مه‌ تۆ مانگ و تۆ رۆژه‌که‌.
 تو خوا پیاوه‌که‌ به‌س نه‌بوو شه‌یتان ئه‌و تاوانه‌ی پیئ نه‌کردی و خۆم
 و مناله‌که‌ بکوژی. که‌ ئه‌مه‌ی وت، کابرا هه‌لسا و په‌لاماری ده‌ستی
 ژنه‌ی دا و ماچی کرد و وتی: «به‌خودای ژنی زیره‌ک و عاقل به‌ که‌لکه‌.
 ئافه‌رین ژنه‌که‌ بۆ تۆ، که‌ منت له‌م تاوانه‌ گنبرایه‌وه».

۱۳۷. له و بناری شاره زووره پیریژنیک هه بوو «پووره ئامان» سی ناو بوو. به پاره زۆری ناوبانگی ده رکردبوو. چه ند دزیك كه وتنه سهر ئه وه ویستیان بچن پاره که ی لئی بدزن. شه ویك ئه چنه سهری و ده وری ماله که ی ئه دهن؛ پووره ئامان هه ست ئه کا و خه وی لئی ناکه وی. دزه کان به ده وری خانووه که دا بلاو بوونه ته وه. بۆ ئه وه یه کتری ئاگادار که ن ده ست ئه که ن به فیکه فیک. پووره ئامانیش فیکه یه کی کرد به ناو فیکه کانا و وه کوو ئه وان دهستی پئی کرد. یه کیک له دزه کان لئی هه ستایه سهر پئی وتی:

پووره ئامانی، پووره ئامانی فیکه فیکته کیرت کوانی؟
پوورامانیش وتی:

من فیکه ئه که م تا دز بترسی دز له کیری من بۆچی ئه پرسنی؟
دزه کان ئیتر به شپرزهی گه پانه وه.

۱۳۸. مه لایه که هه بوو «مه لا عه به نووس» سی ناو بوو. تازه خویندنی ته واو کردبوو، له گوندیکی ئه و سهرشیوه دلخۆشیان کردبوو که ببی به مه لایان و قسه شیان دابوو یه که ژنیشی بۆ بینن. له پاش ماوه یه که کچیکی گه لحووی خاله پیرۆت هه بوو له گونده که یان، که سی پئی قایه ل نه ئه بوو، له ویان ماره کرد.

زۆری پئی نه چوو مه لاکه سه یری ئه کرد تووکه به یری ژنه - بلامانی - ئه لئی کۆرپه ده وه نه. هه موو جار که به یانی ئه چوو بۆ مرگه وت ئه بیوت به ژنه: ئه و به رده رگا و حه وشه دامالی. ئه ویش له مه به سه که ی تی نه ئه گه یشت، ئه چوو جوان و پوخت به رده رگا و حه وشه که ی ئه مالی. مه لاکه ئه ها ته وه و ئه بیوست گه مه وگالته یه که بکا، سه یری ئه کرد هه زار خوزگه به نه شته ر! وای لئی هات ئیتر نه یویرا جاریکی که بچیته لای.

ئافره‌ت، که بینی‌وا مه‌لا به‌ته‌واوی لیتی لووته‌لايه، پیریژنیکی کۆنه سالی دراوسییان هه‌بوو، چوو باسه‌که‌ی سه‌راپا بۆ گێرپایه‌وه. پیریژن که ئەم باسه‌ی بیست کیشای به‌رانی خۆیا و وتی: ئای گلّه‌ کویر بی! من له تافی گه‌نجیما ده‌رزی هه‌زاری وه‌کوو تۆم دانه‌دا، که‌چی تۆ چاری شتیکی ئاوات پئی ناکری؟

داپیره‌که‌ری خۆی به‌رده‌ست که‌وتبوو. له‌به‌ر ئەوه‌ خۆی له‌گه‌مه‌ و گالته‌ی پیش نیوه‌شه‌وان بیبه‌ش بوو، ویستی ئەوه‌نده‌ی تر ئافره‌ته‌که‌ که‌ر کات. پیتی وت: رۆله‌ نازاری ده‌وری دۆله! که‌ چوویته‌وه‌ ماله‌وه‌ به‌ ئاگری قوتیله‌ که‌ دواپراوه‌ که‌ هه‌لکړووزینه‌وه. ئیتر بئ تووک و لووس بیخه‌ره به‌رده‌س مه‌لا عه‌به‌نووس. ئافره‌تی ساویلکه‌ چوووه‌وه‌ بۆ ماله‌وه‌ قوتیله‌ چرای نا به‌ ناولنگی خۆیه‌وه. داخه‌که‌م خه‌پله‌که‌ی سووتا و بوو به‌ کۆله. شه‌وی مه‌لا ئاره‌زووی هه‌لسا، ویستی بچیته‌ لای، ژنه‌ نه‌یه‌شت. به‌م جووره‌ دوو سی شه‌وه‌ر رپیی نه‌دایه، مه‌لا ئارامی برا و ویستی به‌ زۆر ئیشی خیر جیبه‌جی بکا. ئافره‌تی خست و ده‌رپیی داکه‌ند. ته‌ماشای کرد ده‌وروپشتی دواپراوه‌که‌ی زیچکاو زلزه‌ی تیا ئه‌کا. که‌ ئەمه‌ی چاوپئی که‌وت دلێ تی کچوو، که‌وته‌ قَلَب و قوپی رشانه‌وه. له‌ مال ده‌رپه‌ری و هه‌ر به‌و شه‌وه‌ ئه‌و ئاوییه‌ی به‌جی هیشته‌ و حه‌و قوناغ له‌وی دوور که‌وته‌وه‌ و بوو به‌ مه‌لای گوندیکی تر.

له‌ پاش ماوه‌ی سالتیک که‌ ئاسکۆلی ناولنگ کولۆل به‌ ته‌واوی چاک بووه‌وه، ئەم نامه‌یه‌ بۆ مه‌لا نووسی:

گیانی شیرینم مه‌لا عه‌به‌نووس

به‌ر ده‌رگای مالت لی مه‌به‌ مایووس

وه‌که‌ به‌ری هه‌سان سافه‌ و لووس و پووس

مه لاهه به نووسيش به م جوړه وه لامې بۇ نووسيه وه:

تاقه كچه كهي خاله پيروتې

هه رچهن شه وه كه ي پارم وه بير تې

جه رگ و هه ناوم له به ريه ك دهرتې

ئيتير بېراي بېراي مه لاهه جارېكي تر نه چووه وه لاي.

له گونديكي نه و بناري هه ورامانه كور و كچيك دلخوازي يه كتر
۱۳۹. نه بن. به لېن به يه ك نه دهن كه شه و له و ديوي ته يمايي

حه وشه كه وه يه كتر بېنن. دنياش قه وشي پاييز نه بې، شه وي له كاتي

خويا كوره ديت. به لام كچه كه له بهر نه وه ميوانيان نه بې بوي رې

ناكه وي بچيت. هه رچون نه بې خوي نه گه يه نيته هه يوان. كوره كه له

دووره وه نه ييني نه هه لېه سته ي به سه را هه نه دا:

بالا به رزه كه ي موورو له گهر دن سه رما كوشتي بېره گوو كردن

كچه ش له وه لاما نه لي:

سه رمانه يكوشتي چاوت دهر بايه بړويانه ي خوت ئيسته گووم نايه

پياويك هه بوو له سوله يمانې «خاله مه حموو» ي ناو بوو؛
۱۴۰. ئيجگار تووره و كه لله شق بوو؛ زوريش پير بوو بوو، له بهر

پيري چاوي كز و گووي گران بوو بوو.

ئيواره يه كه له سه ر سه كوكه ي مزگه وتي سه يدحه سه ن له سابوونكه ران

خه لكه كه كو بوونه وه بۇ نويزي شيوان و ده مه ده مي بانگ بوو.

خاله مه حموويش له وي بوو، دانيشتوو؛ به لام ريزي سه فه كه ي تيك

دابوو. بانگ وترا و قامه ت كرا و ئيمام چووه ميحرا به وه و خه لكه كه

هه موو وه ستابوون، ده ستيان به رز كرد بووه وه دوعاي پيش نويزه كه يان

ئه‌خویند. خاله‌مه‌حموو ئاگای له‌مانه‌هیچ نه‌بوو. پیاویك شانی گرت
پیی وت: خاله‌مه‌حموو ئه‌وا نوپژه، تۆزی خۆت ریک خه، با ریزی
سه‌فه‌که تیک نه‌چی.

هه‌ر کابرا ئه‌مه‌ی وت خاله‌مه‌حموو تووره‌بوو ده‌ستی کرد به‌قسه‌کردن
و‌تی: «ئای! تۆ چیت داوه‌به‌سه‌ر منه‌وه؟ لیره‌ش وازم لئ نایه‌نن،
ئه‌مه‌ده‌ردی کابرایه‌تی که ژنه‌که‌ی دۆستیکه‌ی هه‌بوو له‌بن داره‌رمیکه
خه‌ریکی گه‌مه‌وگالته‌بوون و سه‌ریان له‌کابرای میتدی ژنه‌تیک دابوو.
ئاخر بابه، تۆ چیت داوه‌به‌سه‌ر منه‌وه؟»

ئه‌وا به‌ده‌نگی به‌رز ئه‌م قسانه‌ئه‌کا و له‌وکاته‌دا مه‌لا له‌دوعا بووه‌وه
و‌نیه‌تی دابه‌ست و به‌ده‌نگی به‌رز وتی: «الله‌اکبر». خه‌لکه‌که‌ش هه‌موو
نیه‌تیان دابه‌ست و مه‌لا که‌وته‌خویندنی سووره‌ی «الحمد».

خاله‌مه‌حمویش هه‌ر له‌شوینه‌که‌ی خۆی دانیشتبوه‌و گه‌رم بووه
و ئاگای له‌ئیمام نییه‌که‌نوپژی دابه‌ستوه‌هه‌ر ئه‌لئ: ئاخر باوکم تۆ چیت
داوه‌به‌سه‌ر منه‌وه؟ به‌خوا سه‌یره‌ئه‌مه‌ده‌ردی کابرایه‌تی ئه‌یه‌وئ سه‌رم
لئ تیک بدا، جا وه‌ره‌له‌داخا مه‌مه‌ره. ئه‌مه‌راست ده‌ردی کابرایه‌تی ئه‌لئ:
«کابرایه‌ک ژنیکه‌ی هه‌بوو، ژنه‌که‌ی له‌گه‌ل کابرایه‌کی ترا ده‌ستیان
تیکه‌لاو کردبوو، هه‌موو جار پیکه‌وه‌گه‌مه‌وگالته‌یان ئه‌کرد. رۆژیک دۆستی
ژنه‌که‌به‌ژنه‌که‌ی وت: ئه‌گه‌ر جاریک له‌به‌رچاوی میتده‌که‌ت پیکه‌وه
دروست نه‌بین من بپروا به‌دۆستایه‌تی و خۆشه‌ویستی تۆ ناکه‌م.

ژنه‌ش وتی: باشه‌ئه‌مه‌شتیکه‌ئاسانه. سه‌به‌نی تۆ بچۆره‌بن
داره‌رمیکه‌ی خوار ئاواپیه‌وه، منیش له‌گه‌ل میتده‌که‌ما دین بۆ ئه‌وئ
جاله‌وئ ئیشی خۆمان ئه‌که‌ین».

ئه‌وا مه‌لا خه‌ریکی «الحمد»ه و خاله‌مه‌حمویش خه‌ریکی ئه‌م

قسانه‌یه. خه‌لکه‌کەش له‌بەر پرموهۆری پینکه‌نین هه‌ندیکیان نوێژیان برپوه و هه‌ندیکیان هه‌ر خۆیان گرتوه. مه‌لا گه‌یشته «ولا الضالین»، مه‌ئموومی به‌جاری وتیان: «ئامین»! له‌م کاته‌دا خاله‌مه‌حموو وتی: «به‌یانی ژنه‌ به‌مێرده‌که‌ی وت: پیاوه‌که‌ با بچین بۆ بن داره‌رمیکه‌ سه‌یرانیکیش ئەکه‌ین و هه‌ندی هه‌رمیش دینینه‌وه. پیاوه‌ وتی: باشه و لییان دا رۆیشتن. که‌ گه‌یشتنه‌ بن داره‌رمیکه‌ له‌ پاش تۆزیک ژنه‌ وتی: پیاوه‌که‌ من ئەچمه‌ سه‌رداره‌که‌، هه‌رمیکه‌ ئەته‌کینم و تۆش کۆی که‌وه. ئەمه‌ی وت و چوو سه‌ر داره‌که‌ و ده‌ستی کرد به‌ هه‌رمی ته‌کانن؛ پیاوه‌ش کۆی ئەکرده‌وه. کوتوپر ژنه‌که‌ قیزانی وتی: ئەپرۆ پیاوه‌که‌! ئەوه‌ کینییه‌ سوارت بووه؟ پیاوه‌که‌ وتی: ئەوه‌ شیت بوویت؟ سواربوونی چی؟ ژنه‌ وتی: ئای، ئای پیاوه‌که‌ خۆ ئەوه‌ خستتی و هه‌ر به‌ ته‌واوی سوارت بوو؛ ئەیه‌رۆ پیاو چۆن سواری ئەبن؟ پیاوه‌ له‌ خواره‌وه‌ وتی: «کچی، ئافره‌ت ئەوه‌ تۆ ئەقلت له‌سه‌ر خۆته؟ ئەوه‌ ئەلیی چی؟» ژنه‌ قیزاندی و که‌وته‌ خۆی و په‌له‌په‌ل وا خه‌ریکه‌ دیته‌ خواره‌وه‌ و ده‌ستی کرد به‌ جنیودان وتی: کوره‌ سه‌گی سه‌گباب! چه‌ رایه‌ت ئەکه‌وی تۆ سوار می‌ردی من ئەبی؟ کوره‌ پیاوه‌که‌ بۆ خاتری خوا خۆ ئەوه‌ لنگی گرتی به‌ شانه‌وه‌، تۆ پیاویکی زرت و زه‌لامی عه‌یب ناکه‌ی وه‌کوو ژن له‌ ژیر ئەو زرته‌بۆزه‌ سه‌گبابه‌دا که‌وتوو؟! پیاوه‌ی می‌ردی هه‌روا ده‌می بوو به‌ ته‌له‌ی ته‌قیو و وتی: کچی خوا بتگرئ ئەمه‌ قسه‌یه‌ ئەیکه‌ی؟! پیاوی چی، لنگ به‌ شانه‌وه‌گرتنی چی؟ تۆزی ئەقلت بینه‌وه‌ سه‌ر خۆت و زمانی خۆت بگره‌. ژنه‌ به‌ په‌له‌په‌ل رایکرده‌ خواره‌وه‌ زه‌لامی سه‌ر می‌رده‌که‌ی بگرئ».

له‌م کاته‌دا مه‌لا سووره‌ی «قل هو الله» یشی ته‌واو کرد و چوو به‌ روکووعا وتی: «الله اکبر». خاله‌مه‌حموو وتی: «ژنه‌ ها‌ته‌ خواره‌وه‌ و هیچی

به رچاو نه که وت. وتی: ئه یه رۆ چی بوو من چاوم پئی که وت؟» ئا توخوا
 پیاوه که بۆ من هیچ که لکی نییه؛ تو بچۆره سهر داره که ههرمیکه به کینه
 و من کۆی ئه که مه وه.

مێرده چوو ه سهر دار و دهستی کرد به ههرمئ ته کانن، له ملاره دۆستی
 ژنه که له په نا بهردینکا خۆی حه شار دابوو، هاته ده ره وه و هات به لای
 ژنه که وه و دهستی کرده ملی و ماچینکی کرده وه. پیاوی مێردی له سهر
 داره که وه وتی: ئای ژنه که ئه و زه لاهه کینیه وا دهستی کرده ملت و ماچی
 کردیه وه؟ ژنه وتی: ئه یه رۆ پیاوه که ئه وه ئه لئیی چی؟ زه لامی چی و
 ماچی چی؟ ئاخو منیش وام ئه وت تو بروات نه ئه کرد. ئه مه ههرمئ و
 داره و خێوی لئ دياره.

زۆری پئی نه چوو خیرا کابرا سواری ژنه که بوو. کابرای مێردی له سهر وه
 ئاگری تی بهر بوو هاواری کرد: ئه رئ سه گی سه گباب! ئه وه چه رایه ت
 ئه که وئ سواری ژنی من ئه بی؟ ژنه ش ههر ئه لئ: پیاوه که شووره ییه
 قسه ی وا مه که پیاوی چی و سواری بوونی چی؟»

له م کاته دا ئیمام رکاتی یه که م و دووه می ته واو کرد بوو چوو بوو به
 رکووعا و سه ری به رز کرده وه و وتی: «سَمِعَ اللَّهُ لِمَنْ حَمِدَهُ». خه لکیش
 ئه وی له نوێژا ماون، ماون و ئه وی نوێژی برپوه یه کئ کردوو یه به
 که وشه کانیا و بۆی ده رچوو ه و یه کئ له بهر پینکه نین ئاگای له خۆی
 نه ماوه، مه لاش لینی بووه به کورده نامووسی ناتوانئ نوێژه که ی بیری،
 به لام له بهر قولپی پینکه نین ئه ویش نازانئ چی ئه لئ و هۆشی به لای
 نوێژه وه نه ماوه و له بهر دهنگی خاله مه حموو گوینی له دهنگی خۆی
 نییه. خاله مه حموو وتی: «پیاوه به په له په ل دهستی کرد به هاته خواره وه
 له سهر داره که. ئه و له نیوه ی داره که دا بوو له ملاره هه تیوه ی دۆستی ژنه،

لنگي گرت به شانوه و وتي بهر بوو. ميړده له و سهروه ناگري تي بهر بوو، وتي: ژنه که خوا بتگري خو نه وه لنگي گرتي به شانوه و خرابي کړدي. کوره کابرا سه گي سه گباب نه که ي، ها نه که ي، کوره نه که ي. ژنه ش له ژيره وه هر نه لي: پياوه که نه م قسانه چييه تو نه يکه ي؟ زه لامي چي و پياوي چي؟ ناخر که منيش له سهر داره که بووم، نه وه بوو هاوارم نه کړد و تو نه توت هيچ نييه؛ ئيسته ش نه مه ي من وه کوو هينه که ي تو وايه.

کابراي ميړده هاته خواره وه، تا نه و هاته خواره وه هه تيوه له ئيشي خو ي بووه وه و هه پاي کرد و ژنه هه ستايه وه. پياوش به خه نجه ري پرووته وه هه پاي کرد به شوين هه تيوه دا. ژنه تونگ ميړده که ي خو ي گرت و وتي: پياوه که نه وه تو شيت بوويت وا که وتوويته جامبازه و قسه کردن له م ده شته دا. پياوش خو ي رانه پسکيني و نه لي: کچي قه حبه، به ره لام که نه وا کابرا ده ريباز بوو. ژنه ش هر نه لي: «بسم الله، بسم الله»، نه يه پړو پياوه که نه وه شيت بوويت؟

تا کابرا خو ي له ده ستی ژنه راپسکان هه تيوه ده رچوو خو ي ون کرد. نه مجا ده ستی کرد به سه رزه نشت کردنی ژنه که ي. ژنه ش نه يوت: ناخر پياوه که منيش له سهر داره که هر نه وه بوو که به رچاوم نه که وت و که چي توش نه توت: هيچ نييه و منت به شيت ده رنه کړد. نه و وه خته که من له سهر داره که هاوارم نه کړد، تو هيچت نه دي؟ پياوش وتي: نه، هيچ نه بوو. وتي: که واته هينه که ي توش هر وا بووه. هيچ نييه و غايه له مه که. نه مه هه رمي داره و خيوي لي دياره».

خاله مه حموو وتي: ئيسته نه م کابرايه ش نه يه وي دهردي نه و کابرايه به سهر من دهريني؛ ناخر يه کي نييه لي ي پيرسي نه ري بابه تو چيت داوه به سهر منه وه؟ چاک دائه نيشم، خراب دائه نيشم به تو چي؟ چاک دانيشه،

چاک دانیشه بؤچ سهرم لى تىك ټه دهى دهردى ټه و کابرايه. له م کاته دا مه لا له ته حيات بووه وه و وتى: «السلام عليكم».

خاله مه حموو سه عاته کهى دهرهينا و نای به سهر لووتيه وه و وتى: «خو ټه وه بانگ درهنگه. وه هابى مجه وړى سه گباب له کوټيه بانگ بفرموى». خه لکه کهش به مه لا و نوټرکه ره وه به دم پټکه نينه وه هه ريه که به لايه کا هه لاتن.

کابرايه که هه بوو «حه مه سه ن» سى ناو بوو. له گه ل هاورپټيه کيا ۱۴۱. ټه چن بؤ شار و ټه چنه سهر دووکانى کابرايه کى که وشدوور؛ جووتنى که وشى لى بکړن. کابرا که وشه کهيان بؤ دټنى و له پاش چه ندوچوونى کى زور به ده قران رى ټه که ون.

حه مه سه ن ټه لى: «برا بؤ خاترى خوا توژى خاترمان بگره». کابراى که وشدووريش ټه لى: به خوا برا خاترانهى تيا نه ماوه و له وه زياتر ناتوانم خاترتان بگرم. حه مه سه ن تووره ټه بى و ټه لى: «ده سا بکه م وه قنگ دايک ټه و که سه وه که وش له تو ټه سينى. کاورا تو پياگ ناناسى». ټه کا به په لى هاورپټيه کيا و ټه پرون.

دراوسى دووکاننى کى کابراى که وشدوور ټه بى له و به ره وه، ټه چنه ټه وى؛ ټه و کابراش ټاگای له که ينوبه ينى ټه مان بووه. هه ر ټه مان ټه چنه ټه وى ټه و خيرا له سهر دووکانه کهى راست ټه بيته وه و ټه لى: فرموو دانیشن چى ټه فرموون وا له به رده ستانايه. حه مه سه ن ټه لى: «به خوا برا جووتنى که وشمان گه ره که، وه لى گه ره که تو که وشى کى فره خاسمان بؤ بيړى و خاتريشمان بگريت». ټه ويش ټه لى: پياوى وه کوو ټيوه، يه کى پياو بى چوڼ خاترى ناگرى؟! هه ر په لامار ټه دا جووتنى که وشى پټسى له پټستى بزن دروستکراويان بؤ دټنى و به په رويه که پاکى ټه کاته وه و ټه يداته

دهستیان. حەمەسەن ئەلنی: توخوا براکە تۆ ئەو شیخ کەریمە ئەمە کەوشیکی خاسە؟ کابرای کەوشدوور لە دەستی وەرئەگرئ و بە بۆنە ی پاک کردنەووە ئەیهیننی بە لارانی خویا و ئەلنی: «بەو شیخ کەریمە و بە سەری تۆ - سەری تۆ زۆر عەزیزە لەلام - کەفەلە کەفەلە». کابرا ئەلنی: «برا ئیتر هیچ مەییژە دلم بوو وە ئاویئە».

ئینجا دینە سەر نرخەکە ی. کابرای کەوشدوور لە پیشا دیننی تۆزئ چەرم بە سەرەگازنیک لە پارچە چەرمیک ئەکاتەو و ئەلنی: «جاری ئەمە خاترانە کە یە؛ ئەمە هەلگرە هەر وەخت کەوشە کە دراپینی پینە بکە». پاش ئەو کەوشەکەشی ئەداتنی بە دوانزە قران و پینی ئەلنی: برا گلەیی نەکە ی نەلینی خاتری نەگرتم.

کابرا کەوش ئەداتە بن دەستی و تۆزە چەرمە کەش ئەخاتە باخەلی و ئەلنی: «برا وا مەییژە؛ بۆچ گشت باوە حیزی هاومالی ئەو دەویت باوکە ی ئەو بەرتە کە پیاگ نەناسی؟ ئەو باوە حیزە ئەگەر تۆزئ چەرمی وە خاترانە پین بدایانیە وای ئەزانی لە پیستی گونی ئەکەنەو. ئە ی بکەم وە قنگ دایکتەو. برا، گجاری ئیتر تینەو وە سەر دووکانە کە ی تۆ». ئەمە ئەلنی و لنی ئەدەن ئەرۆن.

کابرایە ک لەناو بازاردا توتەلەسە گینک و دێلەسە گینکی لە بەردەم ۱۴۴ خویا دانابوو ئەیفروشتن. کابرایەکی تر چوو لینی بکرئ، کابرای خاوەن سەگ وتی: توتەلە کە بە چوار قران و دێلە کە بە دوو قران. کابرای کړپار وتی: چۆن ئەبێ گەورە کە بە دوو قران و کەچی پچوو کە بە چوار قران؟ کابرای خاوەن سەگ وتی: «ئاخر باوکم ئەو یان هەر سەگە، بەلام ئەمە یان سەگی کوری سەگە».

۱۴۳. مه‌لایه‌ک وه‌عزی ئه‌دا ئه‌یوت: هه‌رکه‌س ئه‌گه‌ر بی‌ت و دزی بکا له‌ رۆژی قیامه‌تا خوا تۆله‌ی لی ئه‌کاته‌وه. کابرایه‌ک دانیشتبوو گوپی له‌ وه‌عه‌زه‌که ئه‌گرت وتی: مامۆستا خوا تۆله‌ی چی له‌ پیاو ئه‌کاته‌وه؟ من ئه‌گه‌ر دزیییکم کرد ناچمه‌ ژیری تا تۆله‌م لی بکا ته‌وه؛ خو به‌ زۆریش نایسه‌پیننی به‌ سه‌رما. مامۆستا وتی: وا نییه‌ باوکم. خوا خو‌ی پی‌ئه‌زاننی و شایه‌تیش شایه‌تیت له‌سه‌ر ئه‌دا و ئه‌و وه‌خته‌ حوکم ئه‌دا به‌ سه‌رتا.

کابرا وتی: ده‌سا من ئیسته‌ به‌خوا مامۆستا بزنیکم دزیوه و خواردم و که‌سیش نه‌یزانیوه، ئیتر ئه‌م شایه‌ته‌ له‌ کوی دیت و شایه‌تیم له‌سه‌ر ئه‌دا؟ دیاره‌ خویشم نایلیم. ئه‌وا وه‌کوو ئاوی پار رۆیشت و برایه‌وه، ئیتر تۆله‌ سه‌ندنه‌وه‌ی چی؟

مامۆستا وتی: خوا ده‌ست و قاچ و زمانی خۆت له‌سه‌ر خۆت ئه‌کا به‌ شایه‌ت و ئه‌مانه‌ دینه‌ قسه‌کردن و شایه‌تیت له‌سه‌ر ئه‌ده‌ن. کابرا وتی: «مامۆستا جا منیش ئه‌لیم: شایه‌تی ئه‌مانه‌م قه‌بوول نییه‌. ئه‌لیم: ئه‌مانه‌ هه‌موو له‌ دنیا‌دا عه‌زیه‌تم داون، ئیسته‌ رقیانه‌ لیم و بۆیه‌ شایه‌تیم له‌سه‌ر ئه‌ده‌ن!».

مامۆستا وتی: «که‌ تۆوات وت خوا بزنه‌که‌ زیندوو ئه‌کاته‌وه و ئه‌یه‌ننیه‌ به‌رده‌ست و ئه‌یه‌ننیه‌ قسه‌ و بزنه‌که‌ شایه‌تیت له‌سه‌ر ئه‌دا ئه‌لی: من بزنی فلانکه‌س بووم و ئه‌م پیاوه‌ دزیمی». کابراش وتی: مامۆستا که‌ بزنه‌که‌یان هینایه‌ به‌ر ده‌ستم ئه‌نه‌وم له‌ ریشی و ئه‌یده‌مه‌وه‌ ده‌ست خاوه‌نه‌که‌ی و ئه‌لیم: ها برا ئه‌وه‌ خۆت و بزنه‌که‌ت. مامۆستا ئیتر وه‌ستا و هیه‌ج قسه‌ی پی‌ نه‌کرا.

۱۴۴. کابرایه‌کی «بیسه‌ر» ی شه‌وی دز ئه چیتته سه‌ری و شتومه‌کینکی زۆری ئه‌با. به‌یانی ئه‌چیتته لای «شیخ عه‌ولسه‌مه‌دی مه‌ولاناوا» که به‌که‌پامه‌ت بۆی بدۆزیتته‌وه. ئه‌ویش پیتی ئه‌لئ: باوکم که‌پامه‌تی ناوی، سه‌گیتک پراگره‌ و ئیتر مالت نادزری. کابراش ئه‌لئ: «یا شیخ! سه‌گیتکمان هه‌س له‌ مالا، سه‌گ نییه‌! وه‌و قورعانه‌ی تو لیت خویندگه‌ باوکی تو له‌ قه‌وره‌که‌ دویشه‌و ده‌می ناگه‌ وه‌ یه‌کا ئه‌و سپلۆته‌ ده‌می نه‌نیاگه‌ وه‌ یه‌کا؛ که‌چی ئه‌و دزه‌ سه‌گباوکه‌ش ده‌سی خۆی هه‌ر وه‌شان».

۱۴۵. شیخ محه‌مه‌ده‌مینی میرانی له‌ خانه‌قا بۆی گێرپامه‌وه‌ وتی: له‌ قوتابخانه‌ ده‌رزم به‌ مناله‌کان ئه‌وت، له‌ ده‌رزه‌که‌دا ئه‌وه‌ هاته‌ پێشه‌وه‌ که‌ مریشک چی ئه‌خوا. منالیک وتی: گه‌نم ئه‌خوا؛ یه‌کینکی تر وتی: جۆ؛ یه‌کینکی تر وتی: هه‌رزن و هه‌ریه‌که‌ شتیکی وت. وتی: سه‌یرم کرد له‌ ئاخری هه‌موویانا یه‌کینکی تر په‌نجه‌ی هه‌لبری. وتم: بلئ بزائم تو ئه‌لئیی چی؟ وتی: «ئه‌فه‌نی گوویش ئه‌خوا».

۱۴۶. شیخ سه‌عیدی حاجی شیخ‌عه‌لی له‌ سوله‌یمانی چه‌ند قسه‌یه‌کی بۆ گێرپامه‌وه‌ وتی: سی چوار کابرای ئه‌و شاره‌زوره‌ هاتبوونه‌ سوله‌یمانی بۆ شتومه‌ک کرین. رڤیان که‌وتبووه‌ دووکانی حاجیه‌ک، وایا دیاربوو قۆلی بریبوون. چووبوون له‌ بن دیواری مزگه‌وته‌که‌ی ناو بازارا دانیشتبوون. له‌ داخا وه‌کوو گه‌لای دار جنیویان ئه‌دا. یه‌کینکیان وتی: «توخوا برا واز بێرن تازه‌ گاله‌ گالی چیتانه‌؟ رپامه‌ ریش باوک دووسه‌دوپه‌نجا چاره‌ک حاجییا». حاجی ئه‌ولای حه‌مه‌خه‌یات هه‌بوو، له‌و کاته‌دا به‌ لایانا تێپه‌ری و گوئی له‌ قسه‌که‌یان بوو وتی: «توخوا براگیان بیست و دوو چاره‌کی منی لئ ده‌ر بکه‌».

كابرا ئەلئى: بەخوئا مامە حاجى، لەگەڵ تۆم نەبوو. ئەلئى: «برا تۆ
بيست و دوو چاره كەكەى منى لى دەر بکە، ئىتر هەقم نىيە بەسەر
ئەوانى ترەوه».

۱۴۷. فەقئىيەك ئەيەوى لە پشت مامۆستا كەيەوه نوێژ دابەستى،
مامۆستا وه سواس بوو نىيەتى بۆ نەهات ئەيوت: «نىيەتمە سى
رکات نوێژى ئەم شىوانە ئەكەم بۆ خوا». كە ئەهات بلئى: «اللە اكبر»
ئەسلە ميبه وه و بۆى نەئەهات. لای ئەكردەوه بەم شان و بەوشانى خۆيا
و ئەيوت: «تف تف تف! أعوذ بالله من الشيطان الرجيم». فەقى بە
جارى وەرەز بوو وتى: «مامۆستا تف لە خۆت! بەخوئا خەتاي شەيتان
نىيە، خەتاي خۆتە، تۆ كە نوێژت رەوان نىيە پىشنوێژى بۆ ئەكەى؟!».

۱۴۸. كورپىكى هەرزەكارى تامەزرۆ ژن دىنى، چەند شەويكى پى
ئەچى پروو ئەكاتە ژنەكەى و ئەلئى: «تۆ ئەزانى لەبەر چى
باوكم ئەوهەندە داىكمى خۆش ئەوى؟!» ئەلئى: نە. ئەمجا دەست ئەخاتە
سەر وانىكى ژنەكەى و ئەلئى: «لەبەر ئەوه ئەم شتە خۆشەى پىئوهيه».

۱۴۹. شىخ بابەعەلى لە سولهيمانى لەسەر سەكۆى مزگەوتەكەى
خۆى دانىشتبوو، ئەبينى كابرايەك لە ئاودەستخانەكان زرموكوت
هەر لەقە ئەمالئى بە ئەرزەكەدا. ئەويش ئەچى لىئى ئەپرسى ئەلئى: برام
ئەم تەپەتەپەت لە چىيە؟ ئەلئى: قوربان چى بكەم، پاشمىزم هەيه. ئەلئى:
«دەسا برا بەخوئا تۆ ئاوا بكەى و ئەمە خووت بى، پاشگووويشت ئەبى!».

۱۵۰. كابرايەك لەو شارەزوورە كورپىكى خزمى ئەبى، دەمى بوو
چاوى پى نەكەوتبوو. بە سەردان ئەچىتە مالئان. سەير ئەكا

حەوت ژن لە مائەكەدا دانىشتبوون؛ ئەمانەى جاران ھەر نەدىبوو. ئەپرسى ئەلئى: بىرام ئەم حەوتە چىتىن؟ ئەلئى: «ھەر حەوتيان يىژن ژمن». ئەلئى: ئىنجا چۆن بە خىويان ئەكەى؟ ئەلئى: «برا، ئەگەر كراسيان بۆ بىسىم حەوت، كەوايان بۆ بكەم حەوت، كەوشيان بۆ بىرم حەوت؛ گشتى حەوت. بەم جۆرە لەگەليان ئەچم وەرپۆ». «

ئەلئى: «توخوا برا لە شەرعا شەرمى بۆ نىيە، ئەى ئىشى شەرعىيان چۆن لەگەلا ئەكەيت؟» ئەويش ئەلئى: «برا ئەمە لە گشتيان بى قەرترە. لە شار شتىكيان داھوردگە پىي يىژن قۆپىيە؛ ھەر حەوتيان رىز ئەكەم و دانەيە لەو قۆپىيە تازانە تىرم كوتكوتى ئەكەم و ئەيخەمە مەعبەنيانەو. لەم سەرەوہ خۆميان پيا ئەدەم؛ ئەگەر ھى حەوتەمىشيان وە تەواوى نەيگرئى، ختوكەيەك وە بەر ميزلدانيا ھەر تىت».

شى چۆن روو ئەدا! تازە شەمەندەفەر داھاتبوو، كابرايەكيان ۱۵۱. كەردبوو بە مەعمورى سەر چواردەرپىياني شەمەندەفەرەكە. دوو بەيداخيان دابوو دەست و فيق فيقەيەكيش بە لاقەديەو بوو. كە شەمەندەفەرەكە لە دوورەوہ ئەھات و بۆرەكەى خۆى لئ ئەدا، ئەم كابرايە ئاگادار ئەبوو، ئەمىش فووى ئەكرد بە فيق فيقەكەى خۆيا و بەيداخەكانى رائەوہشان بۆ ئەوہ رىگەى خەتەكە بۆ شەمەندەفەرەكە بەرەلا بكرئ.

جا ئەم كابرايە ژنىكى عەرەبى ھىتابوو. بە شەو كە ئەنوستن - بلامانى - بوئى تس زۆر ئەبوو. كابرا بە ژنەكەى ئەوت: تۆيت. ژنەكەش ئەيوت: من نىم، تۆيت. ئاخىر قسەيان ھاتە سەر ئەوہ كە يەكئ پشقلئى بخەنە قنگيانەو؛ ئەگەر دوابراوہكە ھات، پشقلەكە ديارە دەرئەپەرئ و ئەو وەختە دەرئەكەوى كە كاميان!.

له‌سه‌ر ئەم ته‌کبیره‌ سه‌ر و پشقلیان خسته قنگیانه‌وه و نوستن و شه‌وی که کابرا خه‌به‌ری بووه‌وه سه‌یری کرد پشقله‌که‌ی ده‌رپه‌رپوه و نه‌ماوه. له ترسی ئەوه که دوا جار ژنه‌که‌ی پینی بلی دياره بۆنه پيسه‌که‌هی تۆیه، ده‌ستی گێپا بۆ پشقلیکێ تر که بیخاته خۆیه‌وه و رزگاری بیی. چاوی به خه‌وه‌وه بوو هه‌روا ده‌ستی ئەکوئا کوتوپر فیق فیه‌که‌ی به‌رده‌ست که‌وت، لای وا بوو پشقله. ته‌پانیه‌ خۆیه‌وه و نوست. زۆری پینی نه‌چوو کابرا تسی هات و له‌ده‌نگی فیق فیه‌که‌ی خه‌به‌ری بووه‌وه. لای وا بوو ئەوه شه‌مه‌نده‌فه‌ره هات، هه‌ر خێرا راست بووه‌وه ده‌ستی دایه به‌یداخه‌کان و ده‌ستی کرد به‌بالی راپه‌شاندن و به‌یداخ هه‌لته‌کاندن. فیق فیه‌که‌ی له‌ژێره‌وه هه‌ر خه‌ریکه. ژنه‌که‌ی خه‌به‌ری بووه‌وه، سه‌یری می‌رده‌که‌ی کرد پینی وت: ئەوه بۆچ وا ئەکه‌ی؟ وتی: ئاخ‌ر ئەوه‌ته شه‌مه‌نده‌فه‌ر هات. وتی: «کوره شه‌مه‌نده‌فه‌ری چی؟ تسه‌که‌ی خۆته ئەم گیزوه‌هۆره‌ی ناوه‌ته‌وه!».

کابرایه‌کی «یۆسۆجانی» په‌مه‌زان له‌شاره‌زور مابوو‌وه نه‌چوو
 ۱۵۲ بۆ کویتستان. دنیا قرچه‌ی هاوین بوو؛ زۆر گه‌رم بوو. ئەویش به‌پۆژوو بوو. ئەکه‌وته ده‌مه‌ده‌می عه‌سر تینوویه‌تی به‌جاری شپه‌زه‌ی ئەکرد. گۆمیک به‌قنگی خیله‌که‌وه بوو هه‌موو رۆژیک ئەچوو له‌گۆمه‌که له‌به‌ر تینوویه‌تی مه‌له‌ی ئەکرد. که‌خۆی هه‌لته‌قولتان له‌ئاوه‌که له‌ژێره‌وه تیروپر ئاوی ئەخواره‌وه. که‌سه‌ری ده‌رئه‌هینایه‌وه ئەیوت: «بکه‌م وه قنگ دایکه‌وه په‌مه‌زان! خۆتۆ دایکت گام بۆچ من ناتوانم فیلت لی بکه‌م و تپرت بورم».

عه‌به‌ی مه‌لاحه‌سه‌ن هه‌بوو. سالیك ئەچیته خیلێکی نیشته‌جی
 ۱۵۳ (سمایل عوزه‌یری) له‌و بناری «چه‌قژ» و «قایکه‌ن» هه‌بۆ

مه لایه‌تی ره مه‌زان. هه موو ئیواره و پارشیویک که ئەم دەستی ئەکرد به بانگ و سه‌لا، که ریکیش له وی بوو، ئەویش دەستی ئەکرد به زه‌ره‌زه‌ر. جه‌ژن نزیك بووه‌وه عه‌شیره‌ت لینی کۆ بوونه‌وه و وتیان: «مه‌لا تۆش وه‌کوو مه‌لاکه‌ی پارمان له‌گه‌ل مه‌که؛ جۆشمان لێ بسینه». ئەلێ: برا ئەگه‌ر نه‌شمده‌نی هه‌ر ئەبێ بده‌نی؛ چونکه مه‌لاکه‌ی پار هه‌ر خۆی بوو، من ئیمسال هاورپیکم هه‌یه. من بانگه‌که‌م ئەدا و ئەو سه‌لاکه‌ی ئەکرد، خۆ ئەمه‌ی به‌ خۆپایه‌ی نه‌کردوو؛ ئەبێ جۆکه بده‌م به‌و. ئەلێن: مه‌لا هاورپیت له‌ کوی بوو؟ خۆ تۆ هه‌ر خۆتیت. ئەلێ: ئەو که‌ره‌ی ئەوبه‌ره، هه‌ژاره‌ ده‌می به‌ یه‌کا نه‌ناوه؛ له‌گه‌ل بانگی من ئەو سه‌لا‌ی خۆی کردوو. ئەلێن: «برا خۆ که‌ره‌که‌ باوکت نیه؛ خیزانی خۆمانه هه‌قه‌که‌ی ئەوت ناده‌ینی، خۆمان له‌ باتی ئەو ئەبخۆین. ئەوا به‌شه‌گه‌نمی خۆت و خوات له‌گه‌ل». مه‌لا بۆ ریش چوو سمیلشی نایه‌ سه‌ری.

شیخ ماری سه‌عاتچی له‌ که‌رکوکه‌وه بۆ نووسیم وتی:
۱۵۴. کابرایه‌کی که‌ر دراوسیه‌کی نه‌خۆش بوو، هه‌ستا چوو بۆ سه‌ردانی. گونیزیان هه‌بوو، هه‌ندی گونیزیشی به‌ ناوی دیارییه‌وه بۆ برد. که‌ چوو دانیشت له‌ نه‌خۆشه‌که‌ی پرسى: ئیسته‌ چۆنى؟ کابرای نه‌خۆش وتی: زۆر خراپم. ئەم لای وا بوو ئەلێ: زۆر چاکم، وتی: «الحمد لله». لینی پرسى: خواردنت چیه‌ و چی ئەخۆی؟ وتی: برا خواردنی چی؟ خواردنم زه‌ه‌ری ماره. وتی: یاره‌ببی له‌ گیانت خۆش بێ! ئەلێ: کێ ده‌رمانت ئەکا؟ ئەلێ: کێ ئەیکا؟ ئیزرائیل. که‌ره‌ ئەلێ: قومی خیر ئەبێ ئیشه‌لا! ئەلێ: مال و مناله‌که‌ت چۆن خزمه‌تت ئەکه‌ن؟ نه‌خۆشه‌که‌ ئەلێ: پیاو نه‌خۆشی درێژه‌ی کیشا مال و منالیشی لینی وه‌رس ئەبن. ئیستا وام

لئ هاتوو ئەزانم که من مردم چوار رۆژی پئی ناچی ژنه که م شوو ئەکا. که ره ئەلئ: هیچ خەم مە خوۆ، من ئامادەم بۆ هەموو خزمەتیک له باتی تۆ. که ره گوێزەکان له کۆشیا ئەبن، تومەز پانکه که ی درپا بوو، هەموو گەلوگونی بە دەرەوه بوو، خوۆ ئاگای لئ نەبوو. نەخۆشە که دەستی بۆ پائەکیشی ئەلئ: کۆشت داپۆشە. که ره وا ئەزانئ پئی ئەلئ: ئەو هت بۆچی هیتاوه، ئەلئ: وەللا هیتاومە بۆ منالەکان گەمە وگالته ی پئی بکهن.

کابرایەکی هەورامی له گەل ژنیکا دەست تیکەل ئەکا و ۱۵۵. دەوریکی زۆر بە گەمە وگالته رایئە بویرن. له پاشا کابرا ئەچی بۆ حەج و له حەج تۆبە ئەکا و خوۆ له هەموو گوناحئ ئەشواتەوه و ئەگەر پیتەوه بۆ ولات. که نزیکی ئاواپی ئەبیتەوه گوپی له دەنگی «سیاچەمانە» ئەبن. دەنگە که کاری تئ ئەکا، که چاک گوئ پائەگری سەیر ئەکا ئەمە دەنگی ژنه که ی دۆستیه تی.

بە دەم دەنگە که وه ئەپروا تەماشای ئەکا راستە ئەمە دۆستە که یه تی وا بەسەر دارتوویکەوه؛ توو ئەتە کینئ و دەرپیشی له پینیا نییە. که بەم جۆرە چاوی پئی ئەکه وئ هەوه سی جارانی هەلئەستیتەوه پئی ئەلئ: «چەمانو جارانی حاجی! وەزەرا با یه وئ که رمئ. مەلوا حەجیکی ترت پە ی که روونە^(۱)»؛ واتە: چاوه کانی جارانی حاجی! وەرە خوارەوه با یه کینئ تر بکه ی ن. ئەچم حەجیکی ترت بۆ ئەکه م.

مەلا قادری بیارە زاوای شیخ پەزای عەبابە یلئ ئەبئ. شیخ پەزا ۱۵۶. نوێژ ناکات؛ مەلا ئەفەرموئ: یا شیخ! تۆ سەیدیت و ریشت

۱. ئەسلی زمانە هەورامییه که ی بەم جۆرە یه: «چەمەکا جارانو حاجی! وەزەره با یوه که رمئ. مەلوو حەجیوه تەرت پە ی که روونە». (هەلەگر).

سپييه و خەزوورى منيشى، چۆن ئەبى نوپۇز نەكەى؟ نابى؛ ئەبى ھەر بىكەى. ئەويش ئەلى: مەلا نوپۇز پىئو نايە. بە خەزوور خەزوور مەمگى. مەلا ھەر وازى لى ناھىنى تا ئاخىرى ھەلئەگرى و ئەو شەوہ ئەچن بۇ مزگەوت بۇ نوپۇز.

نوپۇز دائەبەستن و شىخ لەو وەختەدا ئەچى بۇ سەجدە، بۇ نەگبەتى دووپشكىك پىئوہى ئەدا. لە تاو ژانى دووپشكەكە كوتوپر بايەكى گەورەى لى بەر ئەبى. زۆر تەرىق ئەبىتەوہ، نوپۇزەكە ئەپرئ و دەست ئەكا بە جنىودان بە مەلا ئەلى: «من ئەلئىم نوپۇز پىئوہ نايە ئەو ھەر ئەلى نوپۇز بكە، لای واہ مارەبى دايكى بە سەرمەوہە».

لەو ولاتە كابرایەكى كاروانچى ئەيەوى چەند ھىلكەيەك ۱۵۷. بكرپت، ئەچى بە ئاوايپەكەدا ئەسوورپتەوہ دەستى ناكەوى؛ تومەز ئەمە لەویدا بە ھىلكە ئەلئىن: «يومورتە». ئەمىش نازانى بلى يومورتە لەبەر ئەوہيە دەستى نەئەكەوت. كوتوپر ئەچىتە مالىك تەنھا ژنىكى تىدا ئەبى، كە ئەم داواى ھىلكەى لى ئەكا، ئەو لى تى ئەگا و ئەلى: ھەمانە. چوار ھىلكە بە قرانى لەگەلى رىك ئەكەوى.

ژنە ئەچىتە بەر كولانەكە كە ھىلكە دەرىنى، دەرپى لە پىيا نامىنى، پاشەلئىكى سپى و قەلەوى ئەبى. كابرا خۆى لى خۆش ئەكا؛ كە ئەو سەر ئەكا بە كولانەدا ئەم لە دواوہ بلامانى ئىشى خۆى لەگەلا ئەكا و ژنەش ھىچى بۇ ناكرى. كابرا، كە لە ئىشى خۆى ئەبىتەوہ، ھىلكەكان وەرئەگرى و پارەكەى ئەداتى و ئەروا.

ئىوارە كە مىردى ژنە دىتەوہ ژنەكە بوى ئەگىرپتەوہ ئەلى: «پياوہكە ئىمرۆ ھەندى يومورتەم فرۆشت بە كابرایەكى كاروانچى. ھەر چوار يومورتە

به قرائینک». کابراش ئە‌لئ: به‌خوا خه‌له‌تاوی؛ له‌که‌رکوک سئ یومورته به‌قرائینکه؛ باش گاوته. ئە‌بوا نه‌تفرۆشتایه. ژنه ئە‌لئ: جا من بلیم چی، به‌خوا سه‌رم له‌کولانه‌که‌دا نه‌بوايه به‌باوکیشیه‌وه نه‌یه‌توانی بمگئ.

کابرایه‌ک هه‌بوو له‌سنه «شیخ‌ته‌یموور»ی ناو بوو. ئە‌م شیخ ۱۵۸. ته‌یمووره‌پیاویکی گالته‌چی و قسه‌قوت بوو. دیوه‌خانگی‌ری خه‌سه‌ره‌وخانی کورپی ئامانه‌للاخانی والی و مووچه‌خۆری والی ئە‌رده‌لان بوو. گۆیا ئە‌م شیخ‌ته‌یمووره‌ده‌ستی پاشبازی هه‌بووه له‌گه‌ل شیخ‌ژنیا. له‌به‌ر ئە‌مه‌ژنه‌که‌ی هه‌لئه‌ستئ ئە‌چیتته‌لای «ماهشه‌ره‌ف خانم»-ژنی خه‌سه‌ره‌وخان-شکاتی لئ ئە‌کا. ماهشه‌ره‌ف خانمیش بانگی ئە‌کا و گه‌لئ قسه‌ی پئ ئە‌لئ و له‌ئه‌نجاما شاربه‌ده‌ریشی ئە‌کا. شیخ ئیتر چاری نامینئ پرورپریاسکه‌ی خۆی چی ئە‌بئ له‌ناو مالا کۆی ئە‌کاته‌وه ئە‌یخاته تاکی خورجینک و ئە‌یخاته‌سه‌ر گویدرئینک و لئ ئە‌دا له‌شار ئە‌چیتته‌ده‌ره‌وه تا بزانی به‌لکوو خوا ده‌روویه‌کی لئ ئە‌کاته‌وه.

دیاره‌خورجه‌که له‌به‌ر ئە‌وه لاره‌سه‌نگ ئە‌بئ له‌سه‌ر پشته‌ی که‌ره‌که‌پاناوه‌ستئ. شیخیش خیراخیرا هه‌ر ئە‌یخاته‌وه سه‌ری و به‌ده‌ستیه‌وه به‌هیلاک ئە‌چی. ماهشه‌ره‌ف خانم له‌په‌نجه‌ره‌وه چاوی لئ ئە‌بئ، زۆر به‌لایه‌وه سه‌یر ئە‌بئ. بانگی لئ ئە‌کا ئە‌لئ: شیخ ته‌یموور تۆ شیت بوویت، چۆن ئە‌م شتومه‌کانه ئە‌خه‌يته‌یه‌ک تایی خورجه‌که‌وه؟ نازانی لاره‌سه‌نگ ئە‌بئ و پاناوه‌ستئ؟ بیخه‌ره هه‌ردوو تاکه‌که‌یه‌وه تا نه‌که‌وی.

شیخیش ئە‌لئ: خانم نازانم قورپی کوئ بکه‌م به‌سه‌رما! ئە‌ی تۆ له‌سه‌ر ئە‌وه که‌خستوومه‌ته هه‌ردوو تاکه‌که‌یه‌وه شاربه‌ده‌رت نه‌کردم؟ ئاخه‌ر نازانی من له‌به‌ر ئە‌وه که‌لاره‌سه‌نگ نه‌بئ بۆیه‌وام ئە‌کرد. ئیتر

ماهشهره‌ف خانم پی‌ئه‌که‌نی و ئه‌لی: ده‌ک به له‌عنه‌ت بی بو خۆت و وه‌لامت و کرده‌وه‌ت! ئیتر فه‌رمانی دا به‌گێرانه‌وه‌ی.

جاریک فه‌قییه‌ک له‌خزمه‌تی مه‌لای بیاره - مه‌لا قادر - دا ئه‌بی. **۱۵۹**
 فه‌قیکه‌ شیت ئه‌بی، ئه‌لی: مامۆستا به‌خوا له‌شم پیسه. مه‌لا
 ئه‌فه‌رموی بیخه‌نه‌ ئه‌و حه‌وزه‌وه‌ له‌شپیسێ ده‌رکه‌ن. فه‌قیکه‌ قاقا ده‌ست
 ئه‌کا به‌پیکه‌نین و ئه‌لی: مه‌لا خۆ تو مه‌لای، نازانی نیه‌ت به‌ده‌ست
 خۆمه‌!؟

شیخ ماری سه‌عاتچی بۆی گێرامه‌وه‌ وتی: «سالتیکیان نه‌خۆش **۱۶۰**
 بووم، برده‌بوویه‌نه‌ خه‌سته‌خانه‌که‌ی سوله‌یمانی له‌وئ له‌ژووری‌کا
 بووم. یه‌ک دوو پۆزی پی‌چوو، پیاویکی کۆنی ریش سپی له‌وانه‌بوو به
 ساغی به‌گۆجان ئه‌پرویشته‌ به‌ریگه‌دا ئه‌ویشیان به‌نه‌خۆشی هێتایه
 ئه‌و ژووره‌. له‌نکه‌نکه‌ و قسه‌کردنه‌که‌یا بۆم ده‌رکه‌وت «یۆسۆجان»ی
 بوو. دوکتۆر هاته‌ سه‌ری و له‌به‌ر ئه‌وه‌ی سکی نه‌ئه‌چوو وتی: ده‌ستووری
 که‌ن. به‌رده‌ست و مه‌رده‌ست و ده‌ستوور و تروفاقیان هێتا و ده‌رپی
 کابرایان داکه‌ند. کابرا که‌ ئه‌مه‌ی دی زیندوو بووه‌وه‌ و وتی: ئه‌وه‌ چی
 ئه‌که‌ن؟ وتیان: ده‌ستوورت ئه‌که‌ین. وتی: برا ده‌ستوور چییه‌؟ تینانگه‌یان
 که‌ ده‌ستوور چییه‌.

کابرا هه‌ناسه‌یه‌کی هه‌لکیشا و دایه‌بانگدان: پۆله‌پۆ! برارپۆ! چیم کرد
 وه‌خۆم. وتی: ئه‌وه‌ به‌چکه‌ شاری بۆیه‌ هه‌ر وه‌ منالی حیز ئه‌ون فیتری
 ئه‌مه‌ کریانگن؛ ده‌سا وه‌و که‌ریمه‌سووره‌ نایه‌لم پلتان وه‌ قنگم که‌وی.

دوو کابرای کوردی تاوه‌گۆزی چووبوون بۆ هه‌له‌بجه‌ بۆ شتومه‌ک **۱۶۱**
 کرین. یه‌کیکیان پیریکی به‌سالاچووی پشت کۆماوه‌ بوو.

ئەوی‌کەیان باریکیکی لاوازی بی‌تین بوو. وا دیار بوو له دوو خیل بوون؛ کۆنه قینیک له به‌نیانا هه‌بوو به‌رپلاری یه‌ك نه‌ئه‌که‌وتن. له‌ویدا به‌ ریکه‌وت تووشی یه‌ك بوون و بوو به‌ شه‌ر و جینیویان به‌یه‌ك ئە‌دا. کابرای لاواز رووی کرده‌ پیره‌که‌ و پینی وت: «بچۆ وه‌و لاوه‌ هه‌ی سه‌گی گۆکه‌ری پشت هیز! ییژی ژیکه‌وانی هاتگیسه‌ یه‌ك. تۆیش ناوی خۆت ناگه‌سه‌ پیاگ؟»

ئینجا پیره‌ پشت کۆماوه‌ به‌وی وت: «کوره‌ تۆ بچۆ به‌ ولاوه‌ بکه‌م وه‌ قنگی دایکته‌ وه‌. ییژی پیاگی چاوی چاره‌ریت، وه‌ خوا هیچ چه‌ورت ناکه‌م ئە‌تکه‌م وه‌ قنگی که‌را». لاوازه‌ که‌ش پینی وته‌وه‌: «نا، نایکه‌م، وه‌ قنگی خۆتا خاستره‌».

کابرایه‌کی خه‌لکی «باوه‌ کوچک» سی لای هه‌له‌ بجه‌ - که‌ کۆنه **۱۶۲** کۆچه‌ری بوو- کورپیکی چوو بوو بۆ فه‌قییه‌تی. کوره‌ له‌ پاش سالتیک دیته‌ وه‌ بۆ مآلی باوکی بۆ دیده‌نی. ده‌ستی جلی جوان و پاک و پوخته‌ی له‌ به‌را ئە‌بی، جووتی قۆنده‌ره‌ی تازه‌ی له‌ پینیا ئە‌بی؛ هه‌موو جار به‌ پاژنه‌ هه‌لکیش له‌ پینی ئە‌کا. فه‌قی له‌ پاش چه‌ند رۆژیك ئە‌گه‌ریته‌ وه‌ بۆ خویندنی خۆی. خه‌لك و خوا له‌ باوکی ئە‌پرسن و ئە‌لین: ئە‌ری خاله‌! حه‌مه‌ دیار نییه‌، ییژی چووه‌گه‌سه‌ وه‌؟ ئە‌ویش ئە‌لی: حه‌مه‌ی کورم وه‌ هیمه‌ رازی ناوی؛ که‌وش وه‌ چمچه‌ هه‌له‌ کیشی، که‌لکی برپیاگه‌، ییژی من فه‌ق فه‌قیم.

شیخ‌بابه‌ عه‌لی ته‌کیه‌یی جاریکیان ئە‌چیته‌ وه‌ بۆ ته‌کیه‌. له‌ **۱۶۳** رینگادا شه‌وینک له‌ ئاوی «کونه‌ کۆتر» ئە‌مینیته‌ وه‌. کونه‌ کۆتریش هه‌موو خزم و ناسیاو بوون، ئە‌یویست هه‌موویان بینن. ئیواری بۆ

نوښتی شېوان چوو بۆ مزگه‌وت و خه‌ریکی ده‌ستوښږ شتن بوو، ته‌ماشای کرد خه‌لکئیکي ئیجگار زۆر له‌ناو به‌رده‌کانا له‌ته‌نیشت یه‌که‌وه دانیشتون و هه‌موو له‌پشتینان به‌ره‌وژووریان به‌ده‌ره‌وه‌یه، ئەو شوینه‌ش نزیکی کانئ زنان بوو. پرسئ: ئەوه ئەو حه‌شامه‌ته چی ئەکه‌ن له‌وئ؟ وتیان: قوربان ئەوه عابخانه‌یه و ئەو خه‌لکه له‌سه‌ر پېشاون. بابه‌علی وتی: کورم له‌وه چاکتر ده‌ست ناکه‌وئ بۆ چاوپیکه‌وتنی خزمان. ده‌ستوښږئ له‌نیوه‌دا به‌جئ هینشت و خیزا چوو له‌به‌ینیانا وتی: سه‌لامو عه‌له‌یکم و دانیشت. یه‌که‌یه‌که‌ه‌رووی تئ‌کردن و ده‌ستی کرد به‌مه‌رحه‌با و چاک و چۆنی له‌گه‌لیان، قوتوه‌که‌شی ده‌ره‌یتنا هه‌ریه‌که‌جگه‌ره‌یه‌کیشی دانئ. خه‌لکه‌که‌که‌ئه‌مه‌یان چاوپئ‌که‌وت هه‌ریه‌که‌به‌گه‌لوگونی به‌ره‌للاوه‌ه‌رووه‌و شیویک هه‌لاتن. بابه‌علی وتی: برا بۆچ هه‌لدین؟ من بۆلای ئیوه هاتووم، لی‌ره‌نه‌بئ‌وا به‌کۆمه‌لئ له‌شوینئیکي تر ناتانینم.

۱۶۴. کابرایه‌کی خه‌لکی «زاخه» بۆ کاروکاسبی رپی ئەکه‌وئته‌ئه‌سته‌مول. که‌ئه‌چیتته‌ناو شار هیلاک و ماندوو و په‌ریشان ئەبئ، له‌به‌رگه‌رما و برسئیه‌تی به‌جاری ئەوه‌نده‌ی تر په‌کی ئەکه‌وئ. به‌ناچاری له‌بن سئبه‌ری دیواریکی به‌رزا خۆی دا به‌عه‌رزا و لئ‌ی که‌وت. کابراش گالته‌ی له‌گه‌ل نه‌ئه‌کرا؛ که‌له‌مئردئیکي که‌له‌گه‌تی سوور و سپی ناوشان پان، بازۆله‌بادراو، به‌لام هه‌ژاریه‌که‌ی سه‌ری لئ‌تیک دابوو. چاوی چوووه‌خه‌و و نه‌چوو یه‌کئ به‌تورکی بانگی کرد: که‌خانم داوات ئەکا، تومه‌ز ئەم که‌له‌بن دیواره‌که‌دا که‌وتوووه‌خانمی ئەو ماله‌له‌په‌نجه‌ره‌وه‌چاوی پئ‌که‌وتوووه‌و ناردوو یه‌به‌شوئینیا. کابرا هه‌ستا و رۆیشت. که‌چوووه‌سه‌ره‌وه‌بۆ خزمه‌ت خانم، خانم به‌ته‌واوی چوووه‌

دلپه وه و پیتی وت: رهنگبی تازه له رپوه هاتییت برسیت بی. ناردی نانیان بۆ هینا و ئەمجا ناردیه حەمام که خۆی بشوا، دەستی جلوبەرگی جوانیشی بۆ نارد. کورپه له حەمام هاته دەرەوه و بەرگی نوپی پۆشی بوو، بوو بە پاشازادیهک. که هاته وه بۆ خزمەت خانم و خانم چاوی پئی که وت ئیتر به ته واوی شیفتهی بوو، شەرمی لی هە لگیرا و بانگی کردە تە نیشت خۆپه وه.

ئەوه نەندە هە بوو کابرا له بەر ئەوه تا ئەو وه ختە هیچ شتیکی نە دیبوو له ناوکی توند کرد و خەریک بوو سکی کون بکا، ژنەش له ژپره وه هەر هاواری ئە کرد و بە تورکی ئە یوت: «ولان ئە شاغە، ولان ئە شاغە»؛ واتە بۆ خوارەوه بۆ خوارەوه. کابراش نە یئە زانی ئە شاغە چپیه، لای وابوو وشە ی ئە شاغە یانی «باشە»، هەر خۆی پیا ئە دا و ئە یوت: «خانم خوا نە یورئ و لیت وه زیاکا، گشتی هەر ئە شاغەس!».

کۆرپیکی «هەرتەل» ی له و خۆشناوه ژنیکیان له بەری «کۆپه»

بۆ ماره کردبوو. رۆژیک کورپه هە لئەستی دوو گویدرئێژ بار ئە کا له میوژ و دۆشاو ئە چئ بۆ مالی دە زگیرانی. که ئە گاتە ئە وئ خە سووه که ی له دوورەوه چاوی پئی ئە که وئ و دیتە پینشوازی و گە لی بە دەوریا دیت و ئە بیاتە ژوورەوه. بەرپه که ی پاکوخواینی بۆ رائه خا و پینی ئە لی: کورم له وئ دانیشه و خۆی ئە چئ به لای تە قە تکردنی و لاخە کانه وه.

که دیتە وه تە ماشا ئە کا کورپه که بەرپه که ی هە لداوه تە وه و له سەر زه و بیه که به رانکه شره که یه وه دانیشتووه. پینی ئە لی: کورم من بەرپم بۆ تو راختوو، بۆچی له سەری دانە نیشتوویت؟ کورپه ئە لی: «بە خودای دایه! قونانم من پپوهنە، رایەم ناکه وئ له سەر بەرپه کی دانیشم». خە سووه که ی

سهریکی بۆ با ئەدا و ئەلی: دەك موباره‌كم نه‌بێ بۆ خۆم و زاوام.
 كۆره‌گه‌رايه‌وه بۆ مالى خۆيان و له پاش ماوه‌يه‌كى تر برايه‌كى له خۆى
 گه‌وره‌ترى هه‌بوو، دايكه‌كه‌ى پى وى: ده‌ كورم تۆش بچۆ سه‌رىك له
 مالى خزمه‌كه‌مان بده و شتىكىشيان بۆ به‌ره. ئەو‌يش هه‌ستا بارىك
 ديارى دايه‌ پىش و چوو بۆ مالى ده‌زگيرانى براى. ئەم‌يش كه‌ گه‌يشته
 ئەوى ئامۆزنى هات و پىشوازى كرد و رايه‌خى بۆ راخت و دانىشت.
 پاش به‌خىر هاتن و چاك و چۆنى‌گله‌يى براكه‌ى لاي كرد و تى: من
 رايه‌خم بۆ ئەو راختوو و پىم وتوو دانىشه، كه‌چى ئەو واى جواب
 دامه‌وه. ئەمه‌ ئەقله‌ ئەو هه‌يه‌تى؟ كۆره‌ى براش سوور بووه‌وه و تووره‌ بوو
 و تى: «دەك له‌ قورپىم نا! ده‌سا وه‌للا دوو جارم گايه‌ چ بر مووى به
 قوونانه‌وه نينه؛ وه‌كوو كسووكى درۆى كردينه». خه‌سووه‌كه‌ كه‌ گوئى له‌مه
 بوو و تى: به‌ه... «هه‌ته‌ر مه‌ته‌ر ئەم له‌و به‌ته‌ر».

ئەو‌يش گه‌رايه‌وه بۆ ماله‌وه و پاش به‌ينىكى تر باوكى كۆره‌ به
 ده‌ستوورى ئەو و لاته‌ ئەو‌يش هه‌ستا دوو گوئيدريژى دايه‌ پىش و چوو
 بۆ سه‌ردانى بووك. هه‌ركه‌ گه‌يشته، خه‌سوو هات به‌ پىريه‌وه و داينا و
 پاش خه‌سانه‌وه شكاتى كۆره‌كانى لاي كرد. كابراش و تى: «ئەو هه‌تيمه
 بىژيه‌ گچكه‌كه‌يان هىچ، به‌را داخى كۆره‌گه‌وره‌ له‌ درا من». و تى: بۆچى؟
 و تى: «ئەوى رۆژى كه‌را دگىم، ئەو بىژيه‌ دى پخه‌ى له‌ كه‌را ده‌كا كىرم
 ده‌ دور قوزى كه‌رى حاسى بن و ئەو‌يش لۆ خۆ پى بكه‌نى». ژنه‌ ئەلى:
 گۆلمه، گۆلمه ئىشىكى باشمان كرد و كچى چاكامان دا به‌ شوو.

كابراش ئەگه‌رپتته‌وه بۆ ماله‌وه و پاش چه‌ند رۆژىك ئنجا داىكى زاوا
 هه‌لئه‌ستى به‌ بارى دياريه‌وه ئەچى بۆ مالى بووكى بۆ سه‌ردان. داىكى
 بووك زياد له‌ هه‌موويان به‌ ده‌وريا دىت و پاشان ئەكه‌ونه‌ راز و گله‌يى

و هه‌موو قسه‌کانی بۆ ئە‌گێرێته‌وه و ئە‌لێ: شکاتم برده بهر خاله مستوی باوکیان که چی ئە‌ویش وای وت.

ژنه‌ی دایکی زاوا به‌ لووتوپووت و لێو هه‌لقرتانیکه‌وه وتی: «تو خوا وازبینه، داخی باو زۆر گه‌وره‌ن له‌ دلā من». دایکی بووکیش وتی: بۆچی؟ وتی: «کچی! ئە‌وا کور و کالا دی هه‌موو به‌ من خه‌نی ده‌بوون، که‌چی ئە‌ویش ده‌چوو جاشه‌کانی ده‌گا!». ژنه‌ وتی: ده‌ خوا پیمان ره‌وا بینێ ئە‌م خزمایه‌تییه‌ تازه‌مان.

کابرایه‌کی خۆشناو خه‌لکی گوندی «کونه‌فلوسه» هه‌بوو؛ گه‌لێ ۱۶۶ که‌سی کوشتبوو. رۆژێک له‌ کۆیه‌ زه‌فتیه‌ به‌گیری دێنن نه‌ک به‌و ناوه‌وه که‌ خه‌لکی کوشتوو؛ چونکه‌ ئە‌و ده‌سته‌یه‌ نه‌یاته‌زانی ئە‌مه‌ ئە‌وه، به‌لکوو بۆیه‌ هه‌لیانپێچابوو بیبه‌ن بۆ «سوخره». له‌ کابراش وایه‌ بۆیه‌ تیی ئالاون ناسیویانه‌ که‌ ئە‌مه‌ ئە‌و خه‌لکی کوشتوو. ده‌ستی کردبوو به‌ پارانه‌وه‌ له‌ زه‌فتیه‌کان بۆ ئە‌وه‌ به‌لکوو به‌ره‌للای که‌ن.

حاجی‌ره‌سوولێکی کۆبیش هه‌بوو له‌و وه‌خته‌دا به‌سه‌را ئە‌چی. پیاویکی به‌ زمان و لێهاتوو بوو. کابرای خۆشناوی ئە‌ناسی، چوووه‌ بن ده‌ست زه‌فتیه‌کانه‌وه‌ پێی وتن: ئێسته‌ ئە‌م کابرایه‌تان بۆ سوخره‌ ئە‌وی و ئە‌ویش مال و منالێکی وردی هه‌یه، ئە‌و به‌ره‌للā که‌ن و من له‌ باتی ئە‌و بگرن. به‌ هه‌رجۆر بوو زه‌فتیه‌کانی ساز کرد و کابرایان به‌ره‌للā کرد. کابرا هه‌ر که‌ له‌ ده‌ستیان ده‌رباز بوو ئیتر وه‌کوو موورووی مار خۆی ون کرد. حاجی‌ره‌سوولێش ده‌نگی نه‌کرد تا کابرا له‌ چاو ون بوو؛ ئنجا ئە‌ویش ملی رپیی گرت و رویشت. زه‌فتیه‌کان ویستیان بیبه‌ن، پێی وتن: مردووتان مرئ! شیت بوون؟ بردنی چی؟ بین دوو بده‌ن له‌مه‌. ئە‌ویش خۆی نه‌دا

به دهسته وه و رپویشته.

حاجی ره سوول بۆ سالی دوايي چوو بۆ «کۆنه فلوسه» بۆ دارگونيزکړين. دارپکی کړی و کړیکاری خسته سهری بیبرنه وه. ئەم داره له ق و پۆیه که ی به سهر مالتیکا شوږ بېووه وه که ئەیان برپه وه حه‌یشی به ماله که ی تال کړدبوو. ژنی خاوه‌ن مال بانگی کړد له میږده که ی وتی: ئەری هیزه، ئەوه ما چاری ئەو سه‌گبابانه ناکه‌ی؟ خو حه‌یشیان پئی تال کړدین. میږده که ش ده‌ست ئەداته تفه‌نگ و بۆیان ده‌رئه‌په‌ری.

تومه‌ز ئەم ماله مالی کابرای پاره، که «حاجی ره‌سوول» له ده‌ست زه‌فتیه‌کان رزگاری کړدبوو، کابرا هه‌ر که دیته ده‌روه چاوی به حاجی ره‌سوول ئەکه‌وئ له شوینه‌که‌ی خوئی سارد ئەبیته وه. ژنه‌که‌ش له خواروه هه‌ر قسه‌ی ئەکرد و جنیوی ئەدا و بانگی پیاوه‌که‌ی ئەکرد: که ما چاریان ناکه‌ی؟ ئنجا کابرا پرووی کړده ژنه‌که‌ی و به ده‌نگیکی به‌رز بانگی کړد وتی: «کچئی وس به. ئەوه حاجی ره‌سوول، حاجی ره‌سوو... ئەگه‌ر ئەو نه‌با جارپکی که ئەو جووته‌گونانه‌ت به قوونا نه‌ده‌که‌ت، ده ئیتر وس به».

حه‌سه‌ن به‌گی عه‌لی به‌گی جاف بۆی گنیرامه‌وه وتی: دوو تیره
 ۱۶۷ له و سه‌ره هه‌ن یه‌کینکیان «کاک سه‌وه‌نی» و ئەوی که‌یان «قه‌مه‌ری» یان پئی ئەلین. توژی ناکۆکی هه‌بوو له به‌نیانا. سمایلپکی «بامۆک» سی هه‌بوو مه‌لای «سلیمان خان» سی سه‌رۆکی عه‌شیره‌تی ئەم کاک سه‌وه‌نییه‌ بوو. مه‌لا نویژی ئەکردن و به‌منداله‌کانیشیانی ئەخویند. کورپکی ئەم سلیمان‌خانه هه‌بوو لای مه‌لا ئەبخویند. هه‌ر له «ا، ب، ت» وه ده‌رزی پئی وت تا گه‌یشتنه‌ سووره‌ی «والشمس و القمر».

که ئەگه نه ئەوئ کورپه «مان» ئەکا و نایلیت. مه لا ئەلئ: بۆچ دەنگ ناکه ی؟ کورپه ئەلئ: «مامۆستا تۆ نانی باوک و عه شیره تی من ئە خۆیت و که چی عه شیره تی قه مه ریت به لاهه گه وره تره و ئەوان سه ر ئە خه ی به سه ر ئئمه دا!»

مه لا زۆر سه ری سوپ ئە مئینئ، ئەلئ: ئە مه مانای چئیه؟ ئەلئ: «ئەوه نئیه تۆ ناوی قه مه ری دئنی له قورعان و هئچ گوئ به ئئمه ناده ی». مه لا ئە مجا تئ ئە گا و ئەلئ: رۆله ئە مه به ده ست من نئیه و ئە مه قورعانه؛ خو من دامنه ناوه. هه رچه ند قسه ئە کا کورپه ناچئ به گوئیدا و نایلئ و ئە چئ بۆ شکات بۆلای باوکی. که باوکی تئ ئە گه یه نئ، باوک خراپتر. مه لا بانگ ئە کا و پئیی ئەلئ: «تۆ نانخور و به رگدری منئ، که چی ناوی قه مه ری سه گباب دئنی و ناوی کاک سه وه نی به و نه جئمی و پیاوه تئیه وه ناهئینئ له و قورعانه دا که به کورپه که می ئە لئیت؟ ده سا هه ر سئ ته لاقئ ئە م سلئیمان خانه که وتبئ ناوی کاک سه وه نئش نه خه یته قورئانه وه به گولله یه ک ساردت ئە که مه وه. هه ی بکه م وه قنگ دایک خوئ و ته غاریک عه شره تته وه». مه لا ئیتر ده می ئە بئ به ته له ی ته قئو و هئچی پئ ناوترئ، هه ر ئە وه نده نه بئ که ئەلئ: خان ئە مه فه رمائشی خوایه من چۆن ده ستئ لئ ده م؟! خو به ده ست من نئیه. خان پئیی ئەلئ: من ئە مانه نازانم هه ر ئە وه یه که پئیم وتووئیت.

مه لا، ناچار ئە چئته وه قورئانه که دئینته پئشه وه تئیا یا ئە نووسئ «والشمس و کاک سه وه نی "والقمر" و به یانی کورپه که دئته وه به م جوړه پئیی ئە لئیت. کورپه له خوئشیانا پئیی ناکه وئته عه رز، ئە چئته وه بۆ باوکی ئە گئیرئته وه. باوکی ئە نئیرئ به شوئین مه لادا و خه لاتئکی باشئ ئە کا. ئە مجا مه لا ئەلئ: «خان! من هه ر به مه وه ناوه ستم، هه ر ئئسته

ټه نيرم هرچي قورټان هه‌يه بيهينن و هه‌مووي ټه‌که‌م به "والشمس" و کاک سه‌وه‌ني "والقمر". خان به جاري له خوښيانا شيت ټه‌بي و ټه‌نيري دوو ټه‌وه‌نده‌ي تر خه‌لاتي مه‌لا ټه‌که‌ن!

۱۶۸. کابرايه‌ک له‌و ده‌شتي دزه‌بييه ټه‌چيته لاي مه‌لايه‌ک ټه‌لي:
«ماموستا، بي عه‌ده‌بي نه‌بي پياو که چووه سهر ټاوده‌ستان
چه‌نده قنگي بشوا پاک ده‌بيته‌وه». ټه‌ويش ټه‌لي: «برا ټه‌وه‌نده‌ي بشوا تا
جيره و زيره‌ي ليوه ديت».

ټه‌مجا کابرا که ده‌چيته سهر ټاوده‌ست و ده‌ست به ټاو ټه‌گه‌يه‌ني
پاشان خزي ټه‌شوا، ههر ده‌ست به خويا دينيت و ټاوي پيا ټه‌کا، کوتوپر
تريک ټه‌کا. ټه‌لي: «ټه‌ي به کيري مه‌لاوه! چاک جيره و زيره‌ي ليوه هات».

۱۶۹. کابرايه‌ک بيوه‌ژنيکي له سک وه‌ستاوي هيتابوو. هه‌وه‌ل شه‌و
ليي پرسى: «ټه‌ري دايکم، چه‌ند شووت کردووه؟» وتى: «باوکم،
به‌گوري جوانه مه‌رگه‌که ته‌نھا ۳۱ شوو له‌وه زياتر پيم حه‌رام بي».
کابرا وتى: «له‌مانه هيج مه‌لايان تيا هه‌بوو؟» وتى: «نه‌وه‌للا». وتى:
«که‌واته باشه هيشتا ههر کچي، خوا نه‌بيرئ».

۱۷۰. پياويکم لابوو له به‌غدا «مام پيرداود» مان پي ټه‌وت. خه‌لکي
«ديه‌گه» ي ده‌شتي دزه‌يي بوو. پياويک بوو به دوبارا هه‌ژار
بوو، ټه‌وي خوا عه‌ره‌بيشي دانابي ټه‌و نه‌يه‌زاني.

ټه‌و سه‌رده‌مه بوو که حاجيه‌کاني کورده‌واري ټه‌هاتن ټه‌چوون بو
حه‌ج. دياره ټه‌مانه به به‌غدادا تي ټه‌په‌رن. ټه‌مانه‌ش که دي خوت
ټه‌يزاني به تايه‌تي که هاوين بي زورتريان دزداشه‌يه‌ک له‌به‌ر ټه‌که‌ن و
پشتينيکي به سه‌ره‌وه ټه‌به‌ستن و حه‌مايله‌که‌يان ټه‌خه‌نه مليان و دياره

جامه‌دانیکیشیان به سه‌ره‌وه‌یه. پاستی، پیاو ئه‌مانه به حاجی نازانی به‌لام با حاجی بن.

مام پیرداودی لای منیش ئیواره وه‌خت بوو، دزداشه‌یه‌کی سپی تازه‌ی له به‌رابوو. جامانه ریشوه‌داره‌که‌ی به‌دهور سه‌ره‌وه بوو له‌چه‌قی به‌رده‌رگای مزگه‌وته‌که‌دا له‌سه‌ر چنچکان دانیشتبوو، جگه‌ره‌یه‌کی قامیشی به‌لائیوه‌وه بوو، جگه‌ره‌ی ئه‌کیشا و سه‌یری ئه‌و عاله‌مه‌ی ئه‌کرد که ئه‌هاتن و ئه‌چوون.

هه‌ندی که‌سیش هه‌ن له‌به‌غدادا قاوه‌ی ده‌ستگێر ئه‌گێرن. تووشی هه‌رکه‌سی ئه‌بن ئه‌یده‌نی و پاره‌ی لێ ئه‌ستینن؛ بروات ببی سواکه‌ری گه‌لی باشته‌له‌و ئیشه‌ی ئه‌وان.

ئه‌وه‌نده‌م زانی کابرایه‌کی ره‌ش پیسی شری چلکنی گرژن جه‌زوه‌یه‌کی قاوه‌ی به‌دهسته‌وه‌یه له‌دووره‌وه مام پیرداودی به‌دی کرد و بۆی کشا. له‌باوه‌ری ئه‌وا ئه‌م حاجیه‌که‌ و هاتووه بۆ حه‌ج ئه‌چن، هه‌یج نه‌بی شتیکی لێ ئه‌به‌ستیتته‌وه. هات و له‌به‌رده‌میا رایگرت، مام پیرداودیش هه‌یج سی و دووی لێ نه‌کرد، وه‌ری‌گرت و خواردیه‌وه و فنجانه‌که‌ی دایه‌وه ده‌ست کابرا. جگه‌ره‌که‌ی نه‌فه‌سینکی مابوو نه‌فه‌سه‌که‌ی لێ دا و فرپی دا تا ئه‌م ئه‌مه‌ی کرد کابرا قاوه‌یه‌کی تریشی بۆ تی‌کرد. ئه‌ویش وه‌ری‌گرت و خواردیه‌وه.

ئه‌م قاوه‌چیپانه ره‌وشتیان وایه له‌قاوه‌ی یه‌که‌م و دووه‌ما ئه‌گه‌ر کابرا نه‌یوت به‌سه، بۆی ئه‌که‌ن به‌سی فنجان و ئیتر بۆی تی‌ناکه‌ن. جا له‌به‌ر ئه‌وه که مام پیرداود نه‌یوت به‌سه، کابرا قاوه‌ی ستهه‌میشی بۆ تی‌کرد. ئه‌ویشی وه‌رگرت، خواردیه‌وه و فنجانه‌که‌ی دایه‌وه ده‌ستی. کابرا ئیتر راوه‌ستا و چاوه‌رپی ئه‌وه ئه‌کا که هه‌یج نه‌بی مام پیرداود

حاجیبه، ده‌ست به‌رئ په‌نجا فلسی بداتئ. خو مام پیرداودیش نه‌سپئ له‌گیرفانیا «فه‌تاج‌پاشا» نه‌کا. هر نازانئ دنیا چ باسه.

کابرا که سه‌یری کرد هیچ دیار نییه و زوریش وه‌ستا. پرووی کرده مام پیرداود وتئ: «عمی اشف ما تلعب ایدک؟»؛ واته: مامه وه‌کوو نه‌بینم ده‌ستت ناخه‌یته کار؛ (مه‌به‌ستی نه‌وه‌بوو یانئ ده‌ست ناکه‌ی به‌گیرفانتا پاره‌ده‌رینئ).

مام پیرداودیش هیچ چؤنیه‌تی دانیشتنه‌که‌ی تیک نه‌دابوو، نه‌شیئه‌زانی کابرا نه‌لئ چی. سه‌ریکی بو به‌رز کرده‌وه و وتئ: «چ ده‌ریئ؟» کابراش نه‌یئه‌زانی هم نه‌لئ چی، هر نه‌یوت: «عمی اشف ما تلعب ایدک؟». له‌وه‌خته‌دا مام پیرداود ده‌ستی برد و کیسه‌تووته‌که‌ی له‌پشتینه‌که‌ی کرده‌وه، په‌ره‌یه به‌رماخی ده‌ره‌ینا و نه‌غزه‌کؤنه‌که‌ی کردبوو به‌پنچی جامه‌دانه‌که‌یا نه‌ویشی هینا له‌به‌ر نه‌وه‌قاوه‌ی خواردبووه‌ناره‌زووی جگه‌ره‌ی بوو، ده‌ستی کرد به‌جگه‌ره‌تئ‌کردن.

کابرای قاوه‌چی که نه‌مه‌ی چاوپئ‌که‌وت ده‌ستیکی پاره‌شان و وتئ: «إني أگول هیچی تلعب ایدک»؛ وا من نه‌لیم وا تو ده‌ستت بخه‌یته کار؟ نه‌میش هر نه‌یوت «چ ده‌ریئ؟»

کابرا سه‌یری کرد هیچ که‌لکینک له‌مه‌وه‌رناگرئ، قاوه‌که‌ی له‌ده‌ست ده‌رچوو، زوریش ماتل بوو، سه‌ری خو‌ی حیز کرد و به‌بو‌له‌بو‌ل لینی دا‌رؤیشت. له‌به‌ر نه‌وه‌چاوی به‌خه‌لکی تره‌وه‌بوو، نه‌شی‌وتیرا جامه‌دانه‌که‌ی له‌سه‌ر بکاته‌وه.

لیره‌دا سه‌یرتر نه‌وه‌بوو وه‌کوو کابرا نه‌لئ: «ئاش له‌خه‌یالیک و ئاشه‌وان له‌خه‌یالیک»، کابرای قاوه‌چی لای‌وابوو نیچیرئ‌کی قه‌له‌وی ده‌ست که‌وتوووه و ئیسته‌به‌بئ قره‌پاره‌یه‌کی باشی لئ ده‌ست نه‌که‌وی.

مام پیرداودیش لای وا بوو له دیواخانه که ی «سلیمانغا» دایه له «دیه گه»، کابرای قاوه چی ئاغه قاوه به سهر کرمانجه کانا نه گپری. ئیتر هیچ نه وه ی به دلا نه ته هات که نه مه به غدایه و نه بی پاره بدات.

ته نانه ت له پاشا من پیم وت: بۆچ نه و قاوه ت وه رگرت؟ وتی: لو؟ وتم: ئاخر نه بی پاره بدهیت. وتی: «کوو، نه بی پاره ش بدهم؟» وتم: نه ی بۆچ سیبهری بن نه شکه وته؟ وتی: کوو؟ خو له کن خو مان چ پاره و ماره نییه جا من پاره م له کوئ بوو بیده م». وتم: که واته زور چاکه.

۱۷۱. نه لی: شه یتان، جاریک له و بهرکیوه تووشی کابرایه کی «بیسه ری» بوو؛ پیی وت: نایه یت تۆزی ده مه ته قی بکه ین؟ کابرا وتی: با بیکه ین. شه یتان زور شه که ت بوو، گه لی سوورابوو وه. به کابرای وت: برا با یه کتر هه لبرگین.

کابرا وتی: باشه به لام مهرجه که مان چۆن بی؟ شه یتان وتی: «قسه که ت باشه. تو من هه لگره و ده ست نه که م به گۆرانی وتن، هه تا هه چ گۆرانییه ک نه زانم نه یلیم، که هیچ نه ما دانه به زم. تو سوار به، تو ش ده ست که به گۆرانی وتنی خو ت تا دوایی دی، نه و وه خته تو ش دابه زه».

کابرا وتی: باشه و ملی بۆ دانه واند. وتی: وه ره بچۆره سهر قه لادوشکانم. شه یتان سوار بوو ده ستی کرد به گۆرانی وتن. ماوه یه ک به م جۆره سوورانه وه و ئاهه نکه کانی هه موو وت و پاشان وه ستا. کابرا وتی: نه وه بۆچ ده نگت نایه؟ وتی: «وه للا ئیتر هیچ نه ما». وتی: که واته دابه زه تۆره ی منه.

شه یتان دابه زی و کابرا چوو ه سهرشانی و ده ستی کرد به وتن: «حه یولانی، هه ی حه یولانی، حه یولانی هه ی حه یولانی». ههر وتی و ههر نه برایه وه. شه یتان به ته وای هه موو دنیا ی [که راند و] پرزه ی لی برا.

حه و جار ده وری دنیای دایه وه، «حه یولانی» هر دوایی نه هات. وتی: ئه ری ئه وه تو چیت کرد؟ ئه م گۆرانیه هر دوایی نه هات؟ کابرای کورده: «له کویته! ئه مه جارئ هر حه یولانییه؛ ترخیتو ترخیتوه که ی هیشتا له دواوه یه».

شه‌یتان وتی: «کاکه نه له من ده‌نگ و نه له تو ده‌نگ. وهره دابه‌زه بچۆ به ریی خۆته وه. له مه زیاتر ئیتر مه‌مگی، ئیشم زۆرن عالم و زارۆله کانم بی خاوه‌ن ماونه ته وه».

سه‌دیق پاشا بۆی گێرامه وه (صدیق القادری) وتی: قائیمقام ۱۷۴. بووم له «چوارتا». عه‌شایری ئه م دیو هه‌موو جار ئه‌چوون تالان و برۆیان له ولاتی بانه و سه‌رده‌شت ئه‌کرد و ئه‌هاتنه وه. خه‌لکه که ی ئه‌ولاش ئه‌چوونه لای فه‌رمانده‌ی سه‌رده‌شت شکاتیان ئه‌کرد. فه‌رمانده‌ش قاقه‌زی به فارسی بۆ من ئه‌نووسی که جه‌رده‌کان بگرم و ماله‌که بسینمه وه. منیش هه‌موو جار له وه‌لامی نامه‌که یا به عه‌ره‌بی ئه‌م نووسی «لَمْ نَعِثْ عَلٰی شَيْءٍ».

هه‌موو سالئ جارئکیش به ناوی ئه‌وه وه که هه‌ردوو کمان قۆمسه‌ری سنوور بووین، له دئیەك له و دئیانه کۆ ئه‌بووینه وه و قسه‌مان له کاروباری سنوور و هه‌ل و هه‌والئ ئه‌و یاله‌وه ئه‌کرد. وتی: رۆژئیک بریارمان دا که له دئی «بیورئ» کۆ ببینه وه. من لیم دا چووم، شوینیان بۆ چاک کردبووین، دانیشتم و زۆری پئ نه‌چوو فه‌رمانده‌ش هات. به شوین ئه‌وا کابرایه‌کی ئه‌منیه‌ی ئیرانی ئه‌وه‌نده‌م زانی نه‌ق نشتوو به گۆنیه‌کی پر له قاقه‌ز و ده‌فته‌ر و شتومه‌که وه هینای له ته‌نیشته‌ منه وه دای به ئه‌رزا و هه‌ناسه‌یه‌کی دا، وه‌کوو بلئیت زۆر هیلاک بووه. منیش

به لاهه وه سه یر بوو، وتم: ئەوه چیه؟ کابرا به تووره یینیکه وه وتی: «آغا این هم لم نَعثر است».

تومه ز ئەوراقی ئەو ساله که به شوین شته دزراوه کانا نووسراوه و وه لاهی دزراوه ته وه هه موویان هه لگرتوو و هینابوویان بۆ ئەوی، پر ئە و گۆنیه یه و کابرا ناوی نابوو «لم نَعثر».

مه لایه که هه بوو هه موو ده وری گه نجی به سه ر بردبوو، بۆی ۱۷۳. نه لوابوو ژن بینئ؛ هه ر وانیکه که ی هه ئە گلۆفت. پیر بوو، پشتی کۆمابوو وه ئەو وه خته - به نسیبی هه موو لایه که بی- ژنیکی بوو به نسیب. شه وی بووکی بۆ کرایه پهرده، بووک ئەتوت به چکه حۆریه. مه لا هه ر به ده وریا هه ئە سوورا و هیچی بۆ نه کرا - بلامانی - وانیکه که ی هیزی راست بوونه وه ی تیا نه ما بوو.

جا ئەیدا به پانی خۆیا و ئەیوت: «ئاخ بۆ کیره که ی شه رحی موغنی!».

هیچ، به یانی هه روه کوو خۆی هاته ده ره وه.

(«شرح مُغنی» کتیبیکی «نه حو» وه فه قی له وه ختی سوخته یه تیدا ئە یخوینی. ئەو ده وره که ئە و کتیبه ئە خوینری هه ره تی گه نجیتیه، وانیکه که له و ده وره دا ساج ئە سمی، جا ئەم ئاخ ی بۆ ئەو ده وره یه هه ئە کیشا).

جاران له و ده شتی دزه ییه مه لا زۆر که م بوو. له ده دوانزه ۱۷۴. گوندا به حال گوندیک مه لایه کی تیا هه بوو. مه لایه که هه بوو ئەیوت: مه لامحه مه دی به هه شتفرۆش له گوندی «قوشته په» دائه نیشته. ئەو مه لایه له جه ژنانی ره مه زانا سه ری ئە هلی هه موو ئاوییه کانی چاک ئە کرده وه و سه رفیتره ی هه موویانی وه ره ئه گرت.

له ناو کرمانجایه تیشا لایان وایه، سه ر هه ر رۆژی جه ژن چاک بکریته وه،

ئەگینا بەرناکەوئ. مەلاش خۆی پینی نەئەکرا ھەر رۆژە بەسەر ھەموو گوندەکانا بسوورپیتەوہ و سەریان چاک بکاتەوہ. ھەر ئەوہی پینی ئەکرا یەک دوو دئی بگہرئ.

جا ئاواپیەکانی تر پینیان ئەوت: «مامۆستا خۆ سەری ئیمەت چاک نەکردیتەوہ. کوو سەرفیتەرەت بدەینی؟» ئەویش ئەیوت: «بابم، من ھەر لە بەیانی رۆژی گێژنیوہ بی فیتەرە سەری ھەمووم چاک کردیتەوہ». (مەبەستەکەشی ئەمەیە، گۆیا سەرلەبەیانێ لەو دێیەدا کە لینی بووہ چووہتە قەراخ ئاواپیەکە پەنجەییەکی درێژ کردووہ بە دینھاتەکانی ترا و فیکەییەکی بۆ کیشاون، ئیتر بەم جۆرە ئەوہ سەری ھەموویانی چاک کردۆتەوہ).

ئەم چەند قسەییە فازل محەمەد حوسین لە سولەیمانییەوہ بۆ رشتەیی ناردووہ:

۱۷۵. کابرایەک دایکیکی پیری ئەبئی نەخۆش ئەکەوئ. مەلایەک بانگ ئەکا کە یاسینی لەسەر دایکی بخوینئ. لەو کاتەدا کە مەلاخەریکی یاسین خویندەنەکە ئەبئی، کورە قاشە شووتییەکی سووری گەیشتووێ جوان ئەدا بە دایکی کە بیخوا. دایکە ھیچ دەستی بۆ نایەنی، تومەز مردووہ. مەلاش ھەر خەریکی یاسین خویندنی خۆیەتی. کورە پرووی تی ئەکا و ئەلی: «مەلا بیورەوہ، بیورەوہ تریا بە کیترا. جاران بۆ تونیکلە گواویینک ھەزار گانی ئەدا، ئیستە ناوہ سوورەکەیشی ناخوا. دە ئیتر بیورەوہ».

۱۷۶. ژنیك ھەبوو لەو بنارە دۆستیکی ھەبوو، ھیچ شوینیکیان نەبوو بۆ ژوان. قسەیان ھاتە سەر ئەوہ کە ھەموو شەوئ کابرای

دۆسته بیت و ژنه‌ش له باخه‌لی میرده‌که یا بیت له تهنیشتیه‌وه پراکشیت و گه‌مه‌وگالته‌ی خو‌یان بکه‌ن. به‌لام خو‌ت نه‌زانی دنیا تاریکه، بو‌ئه‌وه‌ی کابرای دۆسته لینی تیک نه‌چی، ژنه‌پینی وت: «من په‌تیک‌ی سپی نه‌به‌ستم به‌قاچمه‌وه، ئیتر به‌وه‌دا بزانه‌که نه‌وه‌قاچی منه و هی میرده‌که‌م نییه».

چه‌ند شه‌ویتیک به‌م جو‌ره‌گه‌مه‌وگالته‌یان کرد، شه‌ویتیک میرده‌که‌ی چاوی به‌په‌ته‌که‌که‌وت، لینی پرسى: ژنه‌که‌ئه‌و په‌ته‌چییه‌به‌قاچته‌وه؟ ژنه‌ش وتی: «پیاوه‌که‌ئه‌مه‌ده‌زووی به‌ن‌ده‌زووی په‌ت‌ده‌زووی شاده‌زووی شوخ‌ده‌زووی پیروزی شه‌ودو‌زی سه‌ره‌و‌زی مراده؛ هه‌رکه‌س له‌پینی کایم‌امی نازداری خدري زینده-رؤحم به‌قوربانى بى!- به‌خوی و دارعه‌ساکه‌یه‌وه‌دی به‌لایه‌وه. گولاویکی روونی به‌بۆن و تینی نه‌داتی، به‌خشه‌یه‌که‌وه‌به‌شکه‌یه‌که‌وه‌به‌مشه‌یه‌که‌وه‌مرازی هه‌ردوو دنیاى نه‌داتی».

پیاوه‌که‌ئه‌مه‌ی بیست خوی لی مات دا، بۆی ری که‌وت به‌بی چرپه و به‌دزییه‌وه‌په‌ته‌که‌ی له‌قاچی ژنه‌که‌ی کرده‌وه و به‌ستی به‌قاچی خو‌یه‌وه.

ئه‌و شه‌وه‌له‌نیوه‌شه‌وا کابرای دۆسته‌دیت و ده‌ست نه‌کو‌تی، به‌په‌ته‌که‌قاچه‌که‌ئه‌دو‌زیته‌وه و به‌قاچی ژنه‌که‌ی نه‌زانی. ده‌رپینکه‌ی دانه‌که‌نی و تینی به‌رئه‌بی. کابرا به‌خه‌به‌ر دی و که‌سه‌یر نه‌کایه‌کئی تینی به‌ریبوه‌ئه‌یکا به‌هه‌را. کابرای دۆسته‌که‌ئه‌زانی لینی تیک چوو‌ه‌لنگی کابرا فری نه‌دا و بۆی ده‌رئه‌چی.

ژنه‌خه‌به‌ری نه‌بیته‌وه و نه‌لی: نه‌وه‌چی بو‌و؟ کابرا نه‌لی: «سوانم مردیت مرئ! عه‌زرت خدر-رؤحم به‌قوربانى بى!- هیندی نه‌ما‌بو‌و به‌دارعه‌ساکه‌ی قوونانم بدرئ. دی خه‌به‌رم بو‌وه‌وه‌ئه‌ویش چوو‌وه‌و ژیر په‌رده‌ی غه‌یبی».

۱۷۷. مه‌لايه‌ك هه‌بوو له سوله‌يمانی مه‌لاحه‌سه‌نه‌شیتەیان پێئەوت؛ به‌منالانی ئەخویند. که توورە ئەبوو دەستی ئەکرد به‌جینودان و قوتابییەکانی به‌لیدان دائه‌گرته‌وه.

قوتابییەکی لاساری هه‌بوو رۆژتیک زۆری لێ دا، قوتابییەکه‌ چوووه‌وه‌ بۆ ماله‌وه‌ لای دایکی شکاتی کرد و وتی: مامۆستا زۆری لێ داوم. دایکیشی هات بۆلای مامۆستا و دەستی کرد به‌گله‌یی کردن که‌ بۆچی ئەوه‌نده‌ت له‌ کورپه‌که‌م داوه‌؟ مه‌لاحه‌سه‌نیش وتی: «دایکم، خوشکم "لاخیا فی الدین" له‌ گریسی قنگت به‌م! کورپه‌که‌ت زۆر لاسار و بی‌حه‌یايه‌. بۆیه‌ لێم دا، ئەگینه‌ ئەستۆی بشکێ و چاویشی ده‌ری».

۱۷۸. کابرایه‌ك هه‌بوو له‌ و ناو «نه‌ورۆلی»یه‌ ده‌ستی حه‌کیمی هه‌بوو. ئافره‌تیکیش هه‌ر له‌ویدا هه‌بوو برینتیکێ ناخۆلا له‌ لارانی هاتبوو، چاک نه‌ئه‌بووه‌وه‌.

کابرای حه‌کیمیان برده‌ سه‌ری. هینای به‌ ده‌وا و ده‌رمان مه‌عجووونتیکێ دروست کرد و کردی به‌ شاپلیته‌ و کیشایه‌ کونی برینه‌که‌وه‌. کونی برینه‌که‌ قوول بوو، شاپلیته‌که‌ش زۆر زل بوو، ئافره‌ته‌که‌ له‌ تاو ئازاره‌که‌ی خۆی پێ پانه‌گیرا - بلامانی - یه‌کینکی که‌ند. کابرای حه‌کیم راچه‌نی و پاشان وتی: «ئه‌هوو! له‌ کوپوه‌ لێم دا و له‌ کوپوه‌ ده‌رچوو».

۱۷۹. مه‌لاعه‌بدووللای حه‌بانیه‌ بۆی گێپامه‌وه‌ وتی: مه‌لاعه‌باسی گه‌لآله‌ وتی: ئەو سه‌رده‌مه‌ رەز ئەخه‌سێنرا؛ (واته‌ رەزانه‌ی ئەخرايه‌ سه‌ر). مودیریکی پری زل له‌ سوورداش هه‌بوو، خۆی هه‌ستا چوو بۆ «سه‌رگه‌لۆو» بۆ ته‌خمینی رەزانه‌ی ئەو ناوه‌. ئەو ساله‌ش ته‌رزه‌ ئەو ناوه‌ی هه‌موو کوتابوو، تری زۆر که‌م بوو. مودیریش توند و تیژییه‌کی

وای ئه‌نواند توژی ئه‌کرد. «شه‌ش به‌ته‌شپه‌که‌حه‌وتی ربه‌یه‌که» ئه‌یدایه به‌ری، هه‌رچه‌ند تکایان لئ ئه‌کرد که زۆر نه‌نووسی، ئه‌و زۆرتری ئه‌نووسی. شه‌وئ له‌دیواخانی حاجی شیخ عارف کو ئه‌بنه‌وه و دیواخان گه‌رم ئه‌بی. کوئخا و ریش سپی و پیاوماقوولی ئه‌و ولاته هه‌موو له‌وئ ئه‌بن و مودیریش به‌فیزیکه‌وه له‌و سه‌ره‌وه دانیشتووه. هه‌رچه‌ن ئه‌و عالمه تکای لئ ئه‌که‌ن ئه‌و هه‌ر بای دئ و به‌لای گوئیدا ئه‌روا.

میرزا قادریک هه‌بوو خه‌لکی سوله‌یمانی بوو، پیاویکی ئه‌دیب و قسه‌زان بوو. زۆر ده‌میک بوو له‌و ولاته بوو؛ هه‌موو ئه‌یانناسی و به‌چاویکی به‌رزه‌وه سه‌یریان ئه‌کرد.

کوتوپر میرزا قادر هات بو دیواخان و خه‌لکه‌که هه‌موو له‌به‌ری هه‌لسان و له‌و سه‌ره‌وه دایاننا. مودیر نه‌له‌به‌ری بزووت وه نه‌قسه‌شی له‌گه‌ل کرد.

میرزا قه‌نده‌یه‌کی درئزی هه‌بوو ده‌ری هینا و تیی کرد و که‌له‌پشکوئیه‌کیان بو خسته‌سه‌ر و ده‌ستی کرد به‌مژ لئدانی. حاجی شیخ عارف و دانیشتووان هه‌موو تکا له‌مودیر ئه‌که‌ن توژی له‌م ره‌زانه‌یه‌که‌م کاته‌وه. مودیربه‌گ هه‌ر به‌خه‌یالیشیا نایه. میرزا مژ ئه‌دا له‌قه‌ننه و گوئیشی بو ئه‌م قسانه‌پاگرتووه، که‌سه‌یری کرد مودیربه‌گ به‌هیچ جوهر هه‌ر بیزی نایه‌له‌گه‌ل ئه‌م خه‌لکه‌دا قسه‌بکا. ده‌می له‌قه‌ننه‌که‌به‌ردا و پرووی کرده مودیر و وتی: «جه‌نابی مودیربه‌گ! مادام جه‌نابی حاجی شیخ عارف و ئه‌م هه‌موو خه‌لکه‌تکات لئ ئه‌که‌ن، ئه‌گه‌ر [قسه‌که‌یان] نه‌شکینی گه‌لئ سه‌ربه‌رزیه‌بو جه‌نابت؟» مودیر ئه‌مجا هاته‌قسه‌و پرووی کرده میرزا قادر و وتی: «ئه‌وه‌توچ کاره‌یت؟ ئه‌لئینی گونی منی وا خوت قوت کردووته‌وه‌دئته‌قسه‌کردن».

حاجی شیخ عارف و خەلکە که زۆر ئەم قەسیان لە بەر گران ئەبێ و بۆ میرزا قادیرش دلگران ئەبن؛ چونکە ئەو پیاوێ و پیاوانە نەبوو کە قەسە ی وای دەر بارە بکری. حاجی شیخ عارف بۆ دلدا نەوێ میرزا قادر روو ئە کاتە میرزا و ئەلێ: جە نابێ میرزا قادر دلت هیچ نەکا، ئەو جە نابێ مودیر بە گالته‌وێ شتی و ئە فەرموێ؛ چونکە حەز لە نوکات و قەسە ی خوێش ئەکا. حاجی شیخ عارف لە دلشیا ئەزانێ کە میرزا قادر ئەم قەسە یه قووت نادا و وە لامیکی باشی بۆ ئە دۆزیتە وە.

ئەمجا میرزا قادر بەبێ ئەوێ هیچ خوێ تینک بدا، مژیکێ تر ئەدا لە قەننە کە ی و روو ئە کاتە حاجی شیخ عارف و ئەلێ: «یا شیخ! قەسە کە ی مودیر بەگ زۆر جوانی فەرموو، کوا خوا ئەوێ بکردایە من گونی ئەو بوما یه بە رۆژ لە سەر قنگی خوێ و بە شەو لە سەر قوزی ژنە کە ی بووما یه». مودیر بەگ کە ئەم قەسە یه ییست چین چین ئارەقی دەر دا و هیچ نە هاتە قەسە. ئیتر دەستبە جێ بە و شەو هەلته‌ستی. هەر لە گەلێ خەریک ئەبن - سوار ئەبێ و ئە گەریته‌وێ بۆ کە رکوک، رەزانە و مەزانە ی هەموو بە جێ هێشت.

سالتیک «کوێخا نامق» هەبوو، تیلە کۆیی بوو. لە و دەشتی گوێی ۱۸۰ «شیروانە» خستبوویان. کورپکی خوشکە زای هەبوو تە لاقی خوار دبوو. بۆ ئەم مەسە لە یه هاتنە لام لە بە غدا. منیش کورپکی ترم لا بوو، ئە مانە کە لە شیروانە خستبوویان، بەرە جووتیک لە ئاوا یی کە لارەوێ دوور بوون، لە پاش پرسیار و وە لامیکی زۆر کوێخا نامق وتی: «بیژم چی؟ ئەم کورپە نە گوێ تیه‌سی. هەر مالمان تۆزێ لە ولاترەوێ بوا یه لە ئاوا یی کە لار، هەر زار تە لاقی و بوا یه قنچکیکی نە ئە کە وت؛ کە چی وای ئیستا بە ناچار ی کە وتگمە شوینی وە ولاتان و یه کیکیش جاواییکی راستم نادا بە دەسە وە».

۱۸۱. محمه‌د مه‌لا شه‌ریف بوی گټرامه‌وه وتی: مه‌لایه‌ک هه‌بوو لای ئیمه‌کتیبیکې ده‌سنووسی کۆنی گه‌وره‌ی گرتبوو به‌ده‌سته‌وه موتالای ئه‌کرد. به‌ته‌واوی تیا‌یا کولا بوو. کتیبه‌که‌ خۆی به‌خه‌تیکې درشت نووسرا‌بووه‌وه په‌راوینز (حاشیه‌)یشی هه‌بوو، ئه‌و به‌خه‌تیکې زۆر ورد نووسرا‌بووه‌وه.

پیاوټیکیش هه‌ر له‌و گونده‌بوو، سوڤی حه‌سه‌نیان پټی ئه‌وت. زۆر به‌دین و هه‌موو وه‌خت هه‌ر له‌خزمه‌ت مه‌لا و فه‌قیکانا بوو. له‌و وه‌خته‌دا که مه‌لا موتالای کتیبه‌که‌ی ئه‌کرد، ئه‌میش چوو له‌بن ده‌سته‌وه هه‌لتووتا و سه‌یری مه‌لا و کتیبه‌که‌ی ئه‌کرد.

مه‌لاش له‌به‌ر خه‌ریکبوونی خۆی هیچ ئاگای له‌م نه‌بوو. سوڤی حه‌سه‌ن له‌پاش سه‌یر کردنیکې زۆر وتی: مامۆستا ئه‌وه ده‌زانی ئه‌و خه‌ته درشخانه بخوینیته‌وه؟ مامۆستا وتی: ئا. سوڤی وتی: «ئهی کسوک مه‌لا». ئه‌مجا وتی: هه‌ر هه‌نووکه‌ش ده‌زانی ورده‌کانیش بخوینیته‌وه؟ مه‌لا وتی: ئا. وتی: «ئهی به‌راز مه‌لا». مه‌لاش هیچ، نقوم بووه و ئاگای له‌هیچ نییه‌!

۱۸۲. حوکمه‌تی عیراق تازه دامه‌زرا‌بوو، بلاویان کرده‌وه که «ئیمام» بۆ سه‌رباز رانه‌گرن. چه‌ند مه‌لایه‌ک چوونه ئیمتخانه‌وه. یه‌کنی له‌پرسیا‌ره‌کان ئه‌وه‌بوو که: «عیراق چه‌ند لیوای هه‌یه‌؟» مه‌لایه‌ک هینای له‌وه‌لامه‌که‌یا نووسی: «کاک ئه‌حمه‌دی شیخ، شیخ عومه‌ری بیاره، شیخ عه‌بدولقادر گه‌یلانی، شیخ جونه‌یدی به‌غدادی و... هتد». به‌م جوړه‌ چواره‌که‌سی نووسی و وتی: «ئه‌وه‌نده‌ی ئه‌ولیا‌ی تیندایه‌!».

هه‌ر له‌و ئیمتخانه‌دا یه‌کینکی تر له‌پرسیا‌ره‌کان ئه‌وه‌بوو که: «په‌وشت و کرده‌وه‌ی «هارون رشید» چۆن و چی بووه‌؟».

۱۸۳. له و سه‌رشيوه شينخيك هه‌بوو عه‌مري خواي كردبوو. زۆرتر له ده‌رويشه‌كاني له و تيره‌ي «روغاني» يه بوون. هه‌نديكيان كۆ نه‌بنه‌وه ئه‌چن بۆ پرسه و كۆپري شين و شه‌پۆر گهرم ئه‌بي و ده‌رويش له تاو نه‌ماني شينخ هه‌موو حال ئه‌يانگرئ؛ هه‌ريه‌كه به جۆريك به بالاي شينخا هه‌له‌ده‌ن. پاش زيكر و فيكر و «ته‌هيله»، هه‌موو دائه‌نيشن و شينخ كورپيكي منالي ئه‌بي، هه‌موو قسه‌يان دپته‌ سه‌ر ئه‌وه - بۆ ئه‌وه كه شوين ئاگردان كويز نه‌بيته‌وه. ئه‌و كورهي له شوين دانين.

كورپه‌ ديئن و ميژه‌ريكي ئه‌به‌ستن به سه‌روه و له سه‌ر كه‌له‌پۆسته‌كه‌ي شينخ داينه‌نين. كورپ منال ئه‌بي و به‌وجۆره‌ خۆي ئه‌بينئ، ئه‌كه‌ويته قنگه‌جوولئ و ئه‌لئ: من ئه‌م ئيشه‌م پي به‌رپۆه نابري. زياتر له هاي و هووي ده‌رويشه‌كان زۆر ده‌ترسي، ئه‌مانيش گه‌ليكي له‌گه‌ل خه‌ريك ئه‌بن و ئه‌لين: نابئ تۆ به‌چكه‌ مراويت، [ئه‌بي] هه‌ر له شويني باوكت دانيسي و ده‌رويشه‌كان به‌ري به‌رپۆه با وه‌جاخ كويز نه‌بيته‌وه.

ئه‌مان زۆر ئه‌لين و ئه‌م كه‌م ئه‌بيته‌ت. ده‌رويش مارف ناويكيان تيا ئه‌بي پيش سپي و ده‌م سپي هه‌موويان ئه‌بي. ته‌زيحی زيكره‌كه‌ي به ده‌سته‌وه بوو وتي: هه‌ر راست دانانيسي؟ - پۆحم وه‌ فيداي وي - ده‌سا وه‌ قه‌وره‌كه‌ي شينخ، نووزه له ده‌مت بيته‌ ده‌روه ئا ئه‌و گه‌ماله‌ بۆره ئه‌نيم وه‌ خۆت و باوكت؛ ده‌سا بخۆ! له‌مه‌ زياتر زيكره‌كه‌م لي تيك مه‌ده، ئيتر بوپيته‌وه. كورپه‌ كه‌ ئه‌مه‌ ئه‌بيته‌ت له ترسانا نقه‌ي لي ئه‌برييت.

۱۸۴. پياويك هه‌بوو «سه‌ي‌عه‌ولقادر» ي ناو بوو؛ خه‌لكي ئه‌و ولاتي دزه‌يه‌يه‌ بوو. ساليك هاتبووه به‌غدا بۆ ئيمامه‌تي له‌شكه‌ر. كورپيكي تريش له به‌غدا هه‌بوو دووكاني بۆياغچيه‌تي هه‌بوو؛ ئه‌ويش

ھەر سەی عەولقادی ناو بوو. نە خویندەوار بوو؛ خەتی رەش و سەپی لە یەك نە ئە کردەوہ. لە گەل ئە و سەی عەولقادری کە ی ترا ناسراوییان ھە بوو. رۆژنیک پۆستە چی کاغە زینک دینی کە لە سەر کە ی نووسرا بوو: «مەولانا سەید عەبدولقادری». ئەیدا بە دەست ئە و سەی عەولقاری بۆیاغچیەوہ، ئەمیش قاقەزە کە ئەدا بە یەکی بۆی بخوینیتەوہ. پاشان سەیر ئەکا ئەوی لەم قاقەزەدا نووسراوہ پەیوەندییەکی بەوہوہ نییە. ئەزانی کە ئەمە ھی سەی عەولقادری ترە. قاقەز ھەلئەگری و کە سەید ئە چیتە لای قاقەزە کە ی ئەداتی.

سەید کە سەیر ئەکا قاقەزە کە ی ھەلچراوہ پینی ئەلی: «لۆ ئەم قاقەزەت ھەلچرییە؟» ئەویش پینی ئەلی: تۆ خۆت ئەزانی من نە خویندەوارم، پۆستە چییە کە ھینای بۆ من و منیش ناوم سەی عەولقادری؛ لام وابوو ھی منە، دام بە یەکی بۆی خویندەمەوہ. پاشان زانیم ھی من نییە و ھی تۆیە؛ ئیتر من چووزانم.

ئەویش ئەلی: «کوو نازانیت ھی تۆ نییە مردیت مرئ؟ تۆ نابیی ھەقت ببی، ئاخر کوو لۆ تۆ دەنووسن مەولانا؟ تۆ کە ی مەولانا بوویتە؟ تۆ خۆت و مەولانا لیک ناکەیتەوہ؟»

«سالح قازی» بۆی گێرامەوہ وتی: موعەلیمیکە ی وەکوو من ۱۸۵. ھەبوو، رۆژنیک داوی نابووہوہ بۆ چۆلە کە گرتن. دەوروبەری داوہ کە ی پر کردبوو لە دان و خۆی لە دوورەوہ لینی دانیشت. چۆلە کە یەکی زۆر لە دەوروبەری دانە کە کۆ بوونەوہ و دەستیان کرد بە چینیە کردن. وتی: کابرا کە لە شیریکە ی ھەبوو، لەو کاتەدا کە لە شیرە کە ش ھات و لە گەل چۆلە کە کانا دەستی کرد بە دان خواردن. مامۆستا ویستی کە لە شیرە کە

دەرکا بۆ ئه وه به لکوو چۆله که کان نزیکی داوه که بکه ونه وه و بین به داوه که وه. به لام نازانی چۆن ئەم که له شییره دەرکا؛ ئەگەر ئەلێ کش، چۆله که کان هه ئه فرن، ئەگەر ئە بزویته وه و به ردی تی ئەگری، دیسان هه له بهر چۆله که کان ری ناکه وئی.

وتی: چاک وایه به زمانیک قسه له گه ل که له شییره که دا بکه م که چۆله که کان تی نه گهن. زمانه که ش ئەمه بوو وتی: «کاف، شین، کاف، شین، کاف، شین، شهك، شهك، شهك».

كەنجى درەخشان

۱۸۶. ئەلى: دەۋرى زوو لە وولاتى «مادستان» پادشاھىكى بەدەسەلاتى زۆر ساماندار ھەبوو. ھېچ منالى نەئەبوو، بەم بۇنەيەو ھەشە و پۇژ لە پەژارەدا بوو، ھېچ شېخ و پياوچاك و پزېشكىكى نەھىشت، كەلكى نەبوو. قەلەمپەو كەشى پۇژبە پۇژ ھەر زىيادى ئەكرد، بەلام دلى ئە و پۇژبە پۇژ تەنگتر ئەبوو.

پۇژىك ھەموو ئەستېرە ژمىرى مەملەكەتى كۆ كردهو كە بەلكوو لە ئەستېرە بەختى ئەوا شتىكى بۇ بدۆز نەو. ئەستېرە ژمىران لە پاش ئەو كە بە زانايى خۇيان ھەموو ئەستېرە گەران، شتىكى زۆر سەيرىيان چاوپىن كەوت. قەسەيان ھاتە سەر ئەو كە بۇ پادشاھى نەگىر نەو، بەلام پادشاھ تەنگى پىن ھەلچىن و وتى: ھەر شتىكتان ديوە ئەبى پىم بلىن. ناچار ئەوانىش وتيان: ئەو ھى پاستى بىن، پادشاھم لە ئەستېرە بەختى تۇدا كورپىك بەرچاۋ ئەكەوئى و كورپىكت ئەبىن؛ بەلام ئەم كورپە كە بوو بە تەمەنى ھەو سالان مار پىئەوئى ئەدا و ئەمرى.

پادشاھ بەمە لە لايەكەو دىلخۆش بوو كە كورپى ئەبىن، لە لايەكەشەو دلتەنگ بوو كە كورپى ئەمرى. وتى: ديسان بۇم سەير بىكە نەو. ئەستېرە ژمىرەكان ھەرچەندە كەلېن و قوژبى ئەستېرەيان پشكىنى لەمە زىياترىان بەرچاۋ نەكەوت. وتيان: پادشاھم لەمە زىياتر ھىچى تر نىيە. تۇ كورپىكت ئەبىن و قەزاوقەدەر واى ھىئاو كە ئەبىن لەو تەمەنەدا و لە

فلانه کات و وه ختا مار پیوهی بدا و بمری.

پادشا وتی: خو له حسابی نه ستیره دا ههیه که من کورپیکم بیی؟ وتیان: به لی، به لام قه زاوقه دهر وایه که نه بی بروا. وتی: سا من نه و قه زاوقه دهره نه گپرمه وه و نایه لم پروو بدا.

به لی، له پاش ماوهیه که وه کوو نه ستیره ژمیران و تبوویان پادشا خوا کورپیکی پی نه دا و له هه موو قه له مرهوی ولاتا بوو به ئاهه نگ و زه ماوه ند و شایلوغان، شا و شاژن کورپه ی ئیمپرؤژ و جی نشینی پاشه پرؤژیان نه وه که له ناو دلّی خویانا، به لکوو له ناو دلّی هه موو مهردمی ولاتا به نازی شیر و شه کهر به خیتو نه کرد. پادشایش ئیتر هه ره له و فیکره دا بوو که چون نه م قه زاوقه دهره بگپریته وه و نه م جگه رگوشه یه ی بو بمینیتته وه. هه موو پرؤژی هه موو دانا و زانا و توانای مهمله که تی کو نه کرده وه و نه که وتنه پراویژ کردن. نه وان نه یانوت: قه زاوقه دهر ناگپردریته وه. نه م نه یوت: نه بی بیگپرمه وه. به م جوژه شه ش سالی ره به ق تی په ری و پی نرایه سالی حه وته مین.

ئینجا پادشا هینای له دهشتیکی پان و فراوانی وه کوو دهستی «سه رنوی» دا فه رمانی دا هه موو خو لی دهشته که یان تا قوولایی چوار که ز هه لکو لی و خو له که یان فری دا. شوینه که یان به بلوور و مینا دارپشت. نه م دهشته هه تا چاو کاری نه کرد به م جوژه ی لی کرا. پاش نه وه هینایان له ناوه پراستی دهشته که دا چوار کو له که ی زور نه ستوور و زور درئیژیان هه ره له بلوور و مینا دارپشت و بردیان به عاسمانا. چوار زنجیری نه ستووری بلووریان هینا له گه ل «که ت» یکی گه وره ی دارژاوی به توراغی بلوور. نه مه یان به م جوژه هه موو ناماده کرد و هه رچی تیره نداز و تیر به دهستی مهمله که ت بوو هه موو کو بوونه وه و چاوه پئی وه خت و سه عات بوون. نه ستیره کانیا ن

ئه‌گرت، حسابی ئه‌ستیره‌یان وا‌گه‌یاندبوو له‌ پادشا: ئه‌گه‌ر له‌ فلانه‌ ده‌قیقه و سه‌عاتا ئه‌و کوره‌ بپارێزرێ و مار پێوه‌ی نه‌دا ئیتر قه‌یرانه‌که‌ی به‌سه‌ر ئه‌چێ و هه‌زار ساڵ له‌ دنیا‌دا ئه‌میتێ.

وه‌خت نزیک بووه‌وه و هه‌تا پڕۆژی قه‌یران. ئنجا کوره‌یان هێنا و قووتیان کرده‌وه و خستیانه‌ ناو که‌ته‌که‌وه. زنجیره‌کانیان هێنا، سه‌ری هه‌ر زنجیره‌یکیان شه‌ته‌ک دا به‌یه‌کێ له‌ کۆله‌که‌ بلووره‌کانه‌وه، ئه‌و سه‌ره‌که‌یان به‌ست به‌ پینچکه‌ی که‌ته‌که‌وه و پرایانکیشا. که‌ت به‌رز بووه‌وه چوو له‌ ناوه‌راستی عاسمانه‌وه‌ پاره‌وستا. تیره‌ندازان و تیر به‌ ده‌ستان هه‌موو خۆیان پرووت کرده‌وه و تیر له‌ که‌وانا و هه‌ریه‌که‌ دوو چاویان پێوه‌ بوو، بوو به‌ چوار چاو، سه‌یری ئه‌ملاوئه‌ولایان ئه‌کرد. ئه‌م هه‌موو ئیشه‌یان بۆ ئه‌وه‌ کرد که نه‌وه‌ک مار په‌یدا ببێ و هه‌یا کوتوپر خۆی له‌ شوینێ و هه‌یا له‌ جلوه‌رگی په‌کینکا حه‌شار دابێ.

ورده‌ ورده‌ وه‌ختی قه‌یران هه‌ر ئه‌هات و نزیک ئه‌بووه‌وه و مار له‌ هه‌یچ لایه‌که‌وه‌ دیار نه‌بوو. خۆ ئه‌گه‌ر ماری هه‌موو دونیاش کۆ ببوایه‌وه‌ له‌وانه نه‌بوو بتوانی بگا به‌و کوره‌؛ پادشا و ئه‌هلی مه‌مله‌که‌ت که‌وتنه‌ خۆشی خۆشی و دلته‌پینی خۆشی کردنه‌وه؛ چونکه‌ قه‌یران هه‌ر زۆر که‌می ماوه و مار له‌ هه‌یچ لایه‌که‌وه‌ دیار نییه‌. هاته‌ سه‌ر ئه‌وه‌ که‌ نیو ده‌قیقه‌ی ماوه‌ بۆ بوونی په‌تبوونی قه‌یرانه‌که‌. کوتوپر له‌ دووره‌وه‌ سه‌یریان کرد و حاجی له‌قله‌قینک پووبه‌رووی که‌ته‌که‌هات و ماریکی به‌ ده‌مه‌وه‌یه، تیره‌ندازان و کوته‌ک به‌ ده‌ستان و هه‌موو عاله‌م شه‌ژان. ئاله‌ و نه‌وا له‌ جه‌رگی فه‌له‌که‌وه‌ به‌رز بووه‌وه، تیره‌ندازان که‌وتنه‌ تیر هه‌ویشتن. حاجی له‌قله‌ق نزیک بووه‌وه و تۆزیکێ مابوو بۆ سه‌ر که‌ته‌که‌، تیره‌ندازێ تیریکێ هه‌ویشت بۆ ماره‌که‌ به‌ ده‌میه‌وه، تیر هه‌یچ سه‌ری نه‌کرد به‌ هه‌ژه‌هاژ

چوو نووسا به گهرووی حاجی له قله قهوه. حاجی له قله ق ماری له دەم بهر بووه و مار که و ته ناو که ته که وه و دای به کوپه که وه و کوپه مرد. چه رخی زه مانه پیکه نی، قاقا و ئافه رینی کرد له ئە قلی به ندهی لاواز و له دهستی تیره ندازان. پیکه نی به وه که گویا ویستیان قه دەر بگیرنه وه، ئافه رینیشی کرد له و تیره ندازه که چون توانی له و عاسمانه وه ئە و تیره ی سەر نه کا و بدا له گهرووی ئە و حاجی له قله قه.

جاریک دوو کابرا له بهینی دوو شاخا رپنگری ئە که ن. کاروانچی ۱۸۷. تووشی ئە بیی به تووشیانه وه پروتی ئە که نه وه و دینه سەر ئە وه که بشی کوژن. کابرا گه لیکیان لى ئە پارپته وه که نه یکوژن و هەر شتومه که که ی لى وه رگرن و لى نه دهن، برۆن. هه تا ئە م زیاتر ئە پارپه وه ئە وان زیاتر تووره ئە بن. پىیان ئە لى: کورپنه خوا ره وای هه قى نییه، له خۆپایى بۆچ ئە مکوژن؟ خوا ئە م هه قه ون ناکا و تۆله تان هەر لى ئە کاته وه. ئە وان له م قسه یه ئە وه نده ی تر شیت گیرتر ئە بن. ئە لىن: تۆله ی چی و هه قى چی؟ کوا؟ کى هه یه له م ده شته چۆله که بتوانى هه قى تۆ وه رگری؟ ئە مه ئە لىن و په لاماری ئە دهن، ئە یکوژن. له و کاته دا که ئە یکوژن دوو که و له م بهری شاخه که وه هه لئه فرن بۆ ئە وه بهری شاخه که. کابرا پرویان تی ئە کا و ئە لى: «که وه کان، به شاهید بن ئە م کابرایانه له خۆپایى و به ناهه ق منیان کوشت». ئە مه ئە لى و گیانی دهر ئە چی.

چهند سالیکی زۆر به سەر ئە م کاره ساته تی ئە په رى و کابرا وه کوو کوژرا، خوینی هه روا رۆیى. رۆژیک ئە و دوو کابرایه که ئە م چهند ساله هەر ئیشیان جهرده یی و پیاوکوشتن بووه، به میوانی له ولاتیکى دوور له و کوستانه رپیان ئە که ویته مالى ئاغایه ک و له دیواخانا دائه نیشن.

ئاغا زۆر خزمه‌ت‌يان ئه‌كا و به‌ ده‌وريانا دیت. نایانناسی كه‌ ئه‌مانه‌ جه‌رده‌ و رینگرن. شه‌وی نان دائه‌نری و پلاو و گوشتیکی زۆر دیته‌ ناوه‌وه‌.

كابراكان سه‌یر ئه‌كه‌ن وا دوو كه‌و به‌ ساغی ئاوه‌پووت كراون و سوور كراونه‌ته‌وه‌ و له‌سه‌ر ده‌ورییه‌ برنجه‌كه‌ دانراون. یه‌كینکیان سه‌یری ئه‌وی كه‌یان ئه‌كا و زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌ك گرتی. [ئاغا ئه‌لئ: ئایا نانه‌كه‌ خراپه‌؟ ئه‌گه‌ر خراپیش بئ ئه‌بئ بیوورن. كابرا ئه‌لئ: نه‌وه‌للا له‌به‌ر ئه‌وه‌ نییه‌؛ نان و خوانیکی زۆر ریکوپینکه‌، به‌لام یادگارێك بوو له‌به‌ینی خۆمانا كه‌ ئیسته‌ ئه‌م كه‌وانه‌م چاوپئ كه‌وت، ئه‌و یادگارهم هاته‌وه‌ بییر؛ بۆیه‌ پینکه‌نین گرتمی.

نان خورا و هه‌لگیرا، به‌لام كابرای خانه‌خوئ ئه‌و زه‌رده‌خه‌نه‌ی كابرای، هه‌ر له‌ دلا بوو به‌ گری و له‌ دلئ ده‌رنه‌ئه‌چوو. دیسان پرووی تئ كرده‌وه‌ وتی: فلانی! زۆر چه‌ز ئه‌كه‌م سه‌مه‌ره‌ی ئه‌و پینکه‌نینه‌ت تیم‌بگه‌یه‌نی؛ چونكه‌ من هه‌روا چووته‌ دلمه‌وه‌ كه‌ به‌ نانه‌كه‌ی من پینکه‌نیوی!

كابرای میوانیش كه‌ زانی وایه‌ وتی: «تۆ دلته‌ هیچ نه‌كا، كه‌واته‌ مه‌سه‌له‌كه‌ ئه‌مه‌یه‌: من و ئه‌و هاوړپیه‌م چه‌ند سائیک له‌مه‌وپیش له‌و ولاته‌ رینگریمان ئه‌كرد. له‌ شیویكا تووشی كابرایه‌ك بووین، رووتمان كرده‌وه‌ و سه‌ره‌پای ئه‌وه‌ هاتینه‌ سه‌ر كوشتنیشی. كابرا زۆر پارایه‌وه‌ كه‌ نه‌يكوژین. له‌و كاته‌دا كه‌ كوشتمان، دوو كه‌و به‌ویدا تئ په‌رین، ئه‌وه‌نده‌ ئه‌قلئ وابوو، هات پرووی كرده‌ كه‌وه‌كان وتی: كه‌وه‌كان ئیوه‌ به‌ شاهید بن كه‌ ئه‌م پیاوانه‌ به‌ ناهه‌ق من ئه‌كوژن. كه‌ ئه‌مه‌ی وت، ئیتر گیانی ده‌رچوو. ئیسته‌ش كه‌ چاوم به‌م دوو كه‌وه‌ سووركراوه‌یه‌ كه‌وت، ئه‌و كاره‌ساته‌م هاته‌وه‌ بییر و به‌ هاوړپینکه‌ی خۆم وت: ئه‌قلئ ئه‌و كابرایه‌ت بیته‌وه‌ بییر كه‌ ئه‌چوو له‌به‌ر بئ ده‌سه‌لاتئ شتی وه‌كوو ئه‌مانه‌ی ئه‌كرد به‌ شایه‌ت. ئه‌گینه‌

خوا هه قه نان و خوانی تو هیچ بی تفاقیه کی تیدا نه بوو».

کابرای خانه خوئی توژی سهری داخست و پاشان سهری بهرز کرده وه و تی: «کورپینه! ئیوه ئه زانن که که وه کان شاهیدیان لی دان؟» وتیان: چؤن؟ وتی: «وا ئه م که وه سوورکراوانه ئیسته به منیان وت: که ئه م دوو کابرایانه له سهر هیچ و به ناهه ق ئه و پیاوه بی گوناچه یان کوشت و ئیمه ش شاهیدین. که واته ئه بی له خوینی ئه و پیاوه دا بیانکوژیته وه و نه یه لی دهرچن. کابراکان وتیان: چؤن شتی وا ئه بی؟ ئه مه قسه یه کی کؤن بوو ئیمه گپرامانه وه، تو چؤن ئه بی به شتی وا بروا بکه ی؟ ئه مه هه ر ده مه ته قییه ک بوو کردمان.

ئاغاکه وتی: به سهری ئیوه هیچ چار نییه و که وه کان شایه تییان لیتان دا و خویشتان به ده می خوؤتان وتتان. خوینی ناهه ق ناروا و سته می نابه چی تا سهر نابی. مه سله لی کوردی خوؤمانه ئه لی: «زالم زه والی هه ر بو ئه گا». وه لالا به سهری تو نه ی هیشت رؤژ بیسته وه هه ردوکی نان به نیشانی تفه نگه وه. جا ئه مه یه ئه نجامی جه ور و سته می ناهه ق.

له قسه ی گوی ئاگردانی کورده وارپیه ئه لی: جاریک ۱۸۸.
«ئنه وشيروان» و «به ختهك» سی وه زیری به قه راخ شاری «مه دائین» دا ئه گه ران. ئه و سه رده مه ئنه وشيروان پیاوینکی زؤر سته مکار و زالم بوو، هه موو ولات و مه مله که ت له به ر جه وری ئه و بوو به ویرانه و ئه هله که ی هه موو ته فروتوونا بوو بوون.

ئه لی: که چوونه قه راخ شار، هه مووی که لاهه و ویرانه بوو. ئنه وشيروان سه یری کرد بایه قوشیک له سهر دیواری که لاهه یه ک نیشتووه و پرووی کردۆته بایه قوشیک تر که وا به سهر دیواری که لاهه یه کی تره وه یه، کلکی

هه‌لئه‌ته‌کټینی و به‌سه‌ر ئه‌وی‌ترا ئه‌خوینی. ئه‌وی‌تریش به‌و جوړه هه‌لئه‌سته‌تته‌وه و وه‌لامی ئه‌داته‌وه.

به‌خته‌ک له‌ زمانی هه‌موو جړوجانه‌وه‌ریکی ئه‌زانی. ئه‌نه‌وشیروان پرووی تی‌کرد و وتی: «به‌خته‌ک ئه‌وه‌ئو و کوننه‌په‌پووانه‌ئو لټین چی؟» ئه‌ویش وتی: شاه‌م! چیت‌عه‌رز بکه‌م؟ شتیکی وا‌نیسه. وتی: نابیی، هه‌ر ئه‌بئی پټم بلټیت. وتی: شاه‌م ناتوانم‌عه‌رزت بکه‌م. ئه‌گه‌ر هیچم‌لټی ناکه‌ی‌عه‌رزت ئه‌که‌م. وتی: له‌ ژیر سیپه‌ری منای مه‌ترسه. ئنجا به‌خته‌ک وتی: «قوربان! ئه‌و بایه‌قوشه‌یان داوای‌کچی ئه‌وی‌تریان ئه‌کا بؤ‌کوری خوئی. ئه‌ویش داوای‌ماره‌یی لټی ئه‌کا».

ئه‌نه‌وشیروان وتی: جا‌داوای‌چی لټی ئه‌کا؟ وتی: «قوربان، ئه‌لټی: ئه‌بئی سه‌د که‌لاوه‌بکه‌ی به‌ماره‌یی کچه‌که‌م!». شا وتی: ئه‌ی ئه‌و چی جواب ئه‌داته‌وه؟

وتی: «قوربان، ئه‌لټی ئه‌نه‌وشیروان پادشا‌بئی و به‌خته‌ک وه‌زیر بئی، نه‌وه‌ک سه‌د که‌لاوه‌به‌لکوو هه‌زار که‌لاوه‌به‌پوولټیک».

ئه‌نه‌وشیروان تاسټیک برديه‌وه و وتی: «چؤن من‌وام لټی‌هاتووه‌که په‌له‌وه‌ریش له‌زؤلم و سته‌مم بکه‌ونه‌قسه‌کردن و باس‌م بکه‌ن». ئیتر نه‌چوو بؤ‌گه‌رانه‌که‌ی هه‌ر له‌ویوه‌گه‌راپه‌وه و ئه‌و را و په‌وشته‌ی که‌تا ئه‌و وه‌خته‌هه‌ببوو، هه‌مووی فری‌دا و ده‌ستی کرد به‌دادپه‌رستی و ولات‌ئاوه‌دان کردنه‌وه و زنجیری‌عه‌دالته‌تی را‌کیشا و بوو به‌و ئه‌نه‌وشیروانه‌ی که‌پټی ده‌لټین: «ئه‌نه‌وشیروانی عادل».

دیسان هه‌ر له‌قسه‌ی‌گوئی‌ئاگردانی کوردیبه‌ئله‌لټی: کابرایه‌ک
 ۱۸۹ له‌و ده‌شته‌بره‌مه‌ریکی هه‌بوو. یه‌کئی له‌مه‌ره‌کانی له‌شه‌وی

نه ورژوا، زا و بهرخیکی هینا. کابرا ده‌ستبه جی کاردیکی هه‌لگرت و چووه
سه‌ر به‌رخه‌که سه‌ری بپرئ. به‌رخه‌که هاته زمان وتی: ئەوه چی ئەکه‌ی؟
کابرا وتی: چی ئەکه‌م؟ سه‌رت ئەپریم و ئەتخۆم.

به‌رخه وتی: کاکه‌برا! تۆ ئەزانی من ئیسته پیم ناوه‌ته ئەم دنیا‌یه. نازانم
دنیا چۆنه و چۆن نییه. هه‌ر ئەوه‌نده ئەزانم تاریکه. بۆچی دنیا هه‌ر وایه؟
وتی: وا نییه. ئەمه شه‌وه بۆیه تاریکه. که‌که‌وتینه رۆژ دنیا‌یه‌کی پرووناکتره.
وتی: که‌واته سه‌رم مه‌بره‌ با ئەو دنیا پرووناک‌ه‌ش ببینم. وتی: باشه.

ئەو شه‌وه لینی‌گه‌را و رۆژ بووه‌وه دنیا‌یه‌کی پرووناک هاته پێشه‌وه. ئەو
رۆژه‌ش به‌سه‌ر چوو که‌وتنه‌وه شه‌وی. کابرا به‌خۆی و کارده‌که‌یه‌وه چووه‌وه
سه‌ری وتی: وا رۆژیش به‌سه‌ر چوو که‌وتینه‌وه شه‌وی، ئیتر سه‌رت ئەپریم.
به‌رخه‌که وتی: کاکه! بۆچی ئەمه‌چه وه‌ختیکه؟ کابرا وتی: ئەم وه‌خته
سه‌ره‌تای به‌هاره و دنیا‌ی دلدارانه. وتی: کاکه تۆ ئەزانی من به‌هارم نه‌دیوه،
لیم‌گه‌رئ با به‌هار ببینم چۆنه و ئەو وه‌خته سه‌رم بپره. وتی باشه.

به‌هار به‌سه‌ر چوو که‌وتنه‌وه‌هاوین. کابرا به‌خۆی و کارده‌که‌یه‌وه چووه‌وه
سه‌ری وتی: ئەوا به‌هاریش به‌سه‌ر چوو، ئیتر سه‌رت ئەپریم. وتی: بۆچی
که‌وتووینه‌ته‌که‌ی؟ وتی: که‌وتووینه‌ته‌هاوین. وتی: کاکه! تۆ ئەزانی
من هاوینیشم نه‌دیوه، لیم‌گه‌رئ با سه‌روه‌ی هاوینیش ببینم. وتی: باشه.
هاوین به‌سه‌ر چوو، که‌وتنه‌پاییز. دیسان کاردی هه‌لگرت و چووه‌وه
سه‌ری. وتی: ئەوا هاوین دوایی هات و ئەبئ سه‌رت بپریم. وتی: بۆچ
ئسته‌ واین له‌چیا؟ وتی: واین له‌پاییزا و گه‌لاخه‌زانی پاییزه. وتی:
کاکه به‌ده‌روون، تۆ له‌من چاکتر ئەزانی که‌پاییزم نه‌دیوه. وازم لئ بینه
با پاییزیشم چاو پئی‌بکه‌وی. وتی: باشه.

پاییز به‌سه‌ر چوو پئی‌نرایه‌زستان. کابرا کاردی هه‌لگرت و چوو

بۆلای به‌رخه‌که وتی: برا ئه‌وا پاییزیش چاوپیی که‌وت و پاییزیش به‌سه‌ر چوو. ئیتر سه‌رت ئه‌برم. وتی: بۆچی ئیسته‌ چ وه‌خته؟ وتی: وه‌ختی زستانه‌ و کلێله‌ی کاوانه‌. وتی: کاکی به‌ مۆبه‌ت! خو ئه‌زانی که‌ من نه‌ زستانم دیووه‌ نه‌ کلێله‌ی کاوان. که‌واته‌ لیم گه‌رئ با ئه‌م زستانی تووشه‌ش بیینم. وتی: باشه‌.

زستان به‌سه‌ر چوو که‌وته‌ شه‌وی نه‌ ورۆز و که‌وته‌ به‌هار. کاردی هه‌لگرت و چوووه‌ بۆلای به‌رخه‌که‌ وتی: به‌رخه‌! ئه‌وا زستانی به‌سه‌ر چوو؛ ئیسته‌ چی ئه‌لیی؟

وتی: بۆچی که‌وتینه‌ چی؟ وتی: که‌وتینه‌ وه‌ به‌هار. وتی: وه‌کوو به‌هاره‌که‌ی پار. وتی: ئا. وتی: بۆچی شتی تر نه‌ ماوه‌؟ وتی: نه‌. وتی: «که‌واته‌ ئیتر سه‌رم بره‌. دنیا عبارته‌ له‌ شه‌و رۆژ و چوار وه‌خته‌ له‌ به‌هار و هاوین و پاییز و زستان. هه‌ر شتیکی تر به‌شونینیا بیته‌ ده‌ور کردنه‌ وه‌یه‌ و وه‌نه‌ بی شتیکی تازه‌ بیته‌. له‌ گه‌ل ئه‌وه‌ شا هه‌ر ئه‌م هه‌ناسه‌یه‌یه‌ که‌ تیاام، ئیشی خوته‌ بکه‌ و خوات له‌ گه‌ل».

۱۹۰. ئه‌میر ته‌یمووری گورکانی (۷۷۱-۷۰۸ هه‌جری) گه‌لی ولاتی گرتوو. مه‌ته‌لێکی له‌ عالم و زاناکانی ئه‌و وه‌خته‌ داھینابوو که‌ «خوا ئیشی چیه‌؟» ئه‌ چوووه‌ هه‌ر ولات و مه‌مله‌که‌تیک ئه‌م پرسیاره‌ی ئه‌کرد و هه‌رکس هه‌ر وه‌لامێکی ئه‌دایه‌وه‌ به‌ دلێا نه‌ئه‌ چوو. ئه‌م پرسیاره‌ی ئه‌م له‌ هه‌موو ولاتیکا ناوبانگی ده‌رکردبوو؛ ئه‌وه‌یش بڵاوبوووه‌وه‌ که‌ کس وه‌لامی پێ نه‌دراوه‌ته‌وه‌.

له‌ په‌لاماره‌که‌یا بۆ سه‌ر به‌غدا دیاره‌ له‌ رینگه‌ی کورده‌وارییه‌وه‌ چوووه‌. ئه‌لین: له‌ویشا کورپکی گرتوووه‌ و ئه‌م پرسیاره‌ی کردوووه‌. مه‌لاکان هه‌موو

له‌رزیان لى ئه‌نیشى. مه‌لايه‌ك فه‌قىيه‌كى بچكۆله‌ى لا ئه‌بى، پىي ئه‌لى: «مامۆستا سبه‌ينى كه‌ چوووته‌ ديوان، من له‌گه‌ل خۆتا به‌ره‌ و به‌ ئه‌ميرته‌يموور بلى: ئه‌م پرسياړه‌ له‌ من بكا، من وه‌لامى ئه‌ده‌مه‌وه». مه‌لا ئه‌مه‌ى به‌لاوه‌ زۆر سه‌ير ئه‌بى، چونكه‌ هه‌موو عالمه‌كانى ئه‌و دهوره‌ نه‌يانتوانيوه‌ وه‌لام بده‌نه‌وه، ئىسته‌ ئه‌م مناله‌ چۆن ئه‌توانى؟

ناچار مه‌لا، كه‌ ئه‌كه‌ونه‌ سبه‌ينى، فه‌قىيه‌ بچكۆله‌ له‌گه‌ل خۆى هه‌له‌نگرى و به‌ ترس و له‌رزوه‌ ئه‌چى بۆ باره‌گا. باره‌گای پادشاهى پره‌ له‌ عالمه‌كان و له‌ وه‌زيره‌كان. «سعدالدين تفتازانى» يش له‌گه‌ل ئه‌ميرته‌يموور ئه‌بى و له‌ ته‌نیشتى ئه‌ميره‌وه‌ دانىشتوووه‌ و ئه‌ميرته‌يموور خۆى له‌سه‌ر ته‌ختىكى به‌رزى پادشاهى دانىشتوووه‌.

مه‌لا ئه‌چىته‌ ژووړه‌وه، پاشان قسه‌ دىته‌ پىشه‌وه‌ و ئه‌ميرته‌يموور پروو ئه‌كاته‌ مه‌لا و دانىشتوووه‌كان ئه‌لى: خوا ئىشى چىيه‌؟ مه‌لا ئه‌لى: پادشاهم پرسياړ له‌و فه‌قىيه‌ بچكۆله‌يه‌ بكه‌، ئه‌و وه‌لامت ئه‌داته‌وه‌. پادشا و دانىشتوووه‌كان سه‌ريان سوړ ئه‌مىنى له‌م قسه‌يه‌ كه‌ شتى وا چۆن ئه‌بى؟ پرسياړىكى وا كه‌ تا ئىسته‌ هيج عالمىك جوابى نه‌داوه‌ته‌وه، ئىسته‌ به‌ منالىكى وا چۆن جواب ئه‌درىته‌وه‌؟

له‌ ئاخرا پادشا پروو ئه‌كاته‌ فه‌قى بچكۆله‌كه‌ و ئه‌لى: كورم تۆيت كه‌ خۆت ئاماده‌ كړدوو بۆ وه‌لامدانه‌وه‌؟ ئه‌لى: به‌لى پادشاهم، به‌لام له‌ پىش پرسياړه‌كه‌ تا من پرسياړىكت لى ئه‌كه‌م. پادشا ئه‌لى: بىلى. فه‌قى ئه‌لى: «پادشاهم ئه‌و كه‌سه‌ى پرسياړى لى ئه‌كړى له‌ شوينى به‌رز دانه‌نیشى يا ئه‌و كه‌سه‌ى كه‌ پرسياړ ئه‌كا؟» پادشا ئه‌لى: دياره‌ ئه‌و كه‌سه‌ى پرسياړى لى ئه‌كړى. ئه‌لى: «كه‌واته‌ تۆ هه‌سته‌ وه‌ره‌ شوينه‌كه‌ى من و من ديمه‌ شوينه‌كه‌ى تۆ».

پادشا و دانیشتووان هه‌موو له‌م قسه‌قوته سه‌ریان سڤ ئه‌مینێ و پادشا قسه‌که‌ی ئه‌چێ به‌ دل‌ه‌وه و هه‌لئه‌ستی له‌سه‌ر ته‌خته‌که‌ دیته‌ خواره‌وه و فه‌قی ئه‌چیته‌ سه‌ر ته‌خت و ئه‌م به‌ چۆکا له‌ به‌رده‌میا دانه‌نیشێ. ئینجا فه‌قی ئه‌لێ: ئیسته‌ پرسیا‌ره‌که‌ت بکه‌.

پادشا ئه‌لێ: «خوایشی چییه‌؟» فه‌قی به‌بێ وه‌ستان ئه‌لێ: «ئیشی ئه‌وه‌یه‌ تو له‌سه‌ر ته‌خت دینیته‌ خواره‌وه و من ئه‌خاته‌ سه‌ر ته‌خت». پادشا و دانیشتووه‌کان له‌م وه‌لامه‌ واقیان وڤ ئه‌مینێ. پادشا وه‌لامه‌که‌ی ئه‌چیته‌ دل‌ه‌وه، هه‌لئه‌ستی ناوچه‌وانی فه‌قی ماچ ئه‌کا و فه‌قی ئه‌لێ: پرسیا‌رت ته‌واو بوو؟ ئه‌لێ: به‌لێ. ئه‌لێ: «که‌واته‌ وه‌روه‌ شوینی پادشاهی خۆت و من دیمه‌وه‌ شوینی خۆم. من ته‌نها بۆ ئه‌وه‌نده‌ ماوه، شایسته‌ی ئه‌م شوینه‌ بووم. له‌ ئیسته‌ به‌دواوه‌ ئیتر شایسته‌ی تۆیه‌ و هه‌رکه‌ بۆ شتیک دروست کراوه. له‌ کوردی لای ئیمه‌دا هه‌یه‌ ئه‌لێ: نان بۆ نانه‌وا و گوشت بۆ قه‌ساب». ئه‌مه‌ ئه‌لێ و هه‌لئه‌ستی دیته‌ خواره‌وه.

ئه‌میرته‌یموور ئه‌م قسانه‌ی له‌ جه‌رگی وه‌لامه‌که‌ زیاتر پێ خۆشته‌ر ئه‌بێ و هه‌موو عالم و دانیشتووه‌کانیش ئه‌یسه‌لمینن که‌ وه‌لامه‌که‌ی و قسه‌کانی هه‌موو له‌ شوینی خۆیا بووه‌ و هه‌موو به‌رزی و نزمیه‌ک سه‌رچاوه‌که‌ی ئه‌چیته‌وه‌ سه‌ر خوا.

هه‌ندیك ئه‌لین: ئه‌م مناله‌ وه‌ختی خۆی «سعدالدین»ی ته‌فتازانی بووه‌. به‌لام وانیه‌. به‌لێ سه‌عه‌دین هاوڤی ئه‌میرته‌یموور بووه‌ و زۆر پایه‌به‌رز بووه‌ له‌لای. ئه‌وه‌نده‌ هه‌بووه‌ وه‌ختی که‌ ئه‌و بووه‌ به‌ هاوڤی ئه‌میرته‌یموور، پیاو بووه‌ و تا (۷۹۲) هیجری له‌گه‌لیا بووه‌ و پاشان مردوووه‌.

کابرایه‌ک هه‌بوو له‌و سه‌ره‌، سامان و ماله‌که‌ی له‌وا نه‌بوو. له‌ هه‌موو ئه‌و ولاته‌دا ناوی ده‌رکردبوو. له‌ جووت و به‌ره‌جووت،

له گوند و ئاوايي، له رزه و باخ، له پاره و پوول هه لیدابوووه، مه گهر خوا بیزانی. کۆشکینکی دروست کردبوو له و دهوره و له و ناوه دا مه گهر ههر کۆشکی پادشاهی و ابوایه. به هاتوچۆ کردنی ئۆکه ر و که نيزه کان و به پر مه و حيله ی ره وه ئه سپان و قه له م باز په ستنی تووله و تانجی، به ده نگی نه وای بولبول و قومی له سه ر چلی داران و له ناو باخچه ی گولستانا و به خوړه ی جۆگه له ئاوی ناو حه وزی کافووری ژيانی ئه م کابرایه، بووبوو به ژینی دلداران؛ بووبوو به و که سانه که له م دنیا به دا به هه شتی به رینیان ده سته که وتوو.

هه ر راست له بن ده سته کۆشکی ئه م کابرایه وه که ویلینکی پچکۆله ش هه بوو که هی پیاویکی هه ژاری دوور له هه موو عه نه ناتیکی دنیا یی بوو. چوار تۆپه له قوړی خسته بووه سه ر یه ک و به به لم و زه ل سه ره که ی گرتوو، ناوی نابوو خانوو. خۆی و ژنه که ی به شه و تیا یا ده حه سانه وه و به رۆژیش هه ر ئه وه نده یان ئیش ده ست ئه که وت که ناتیکی هه رزیان ده سته که وی و هیچی تر.

رواله ت په رسته دنیا زۆر سهیره؛ ئاگر و ئاو، په ش و سپی، تالی و خۆشی زۆر جار له ته نیشته یه که وه یه. کۆشکی ئاغا به و هه موو خۆشی و جوانیه، به و هه موو خواردن و پۆشینی په نگا وره ننگ و نازداریه، پیاو هیچی تری لێ نابینێ ته نه ا کامه رانی نه بێ. کۆلیتی کابرای هه ژاریش به و هه موو خراپی و پیسییه، به و روو توقوتی و بی نان و به رگییه، دیسان پیاو هیچی له وا نابینێ ته نه ا که ساسی و دلته نگی نه بێ. که چی وه کوو ئه م بورجه عاجیه و ئه م زنجه ئا تاجیه له ته نیشته یه که وه له ژیر سیبه ری بستیکي عاسمانا کۆبوونه ته وه. له ناو هه ردوو کیشیانا تالی و خۆشی هه ر کۆبووه ته وه. نه ئه و به ته واوی نه ئه میش به ته واوی که وتۆته

كۆشى كەساسى و ناخۆشپىيەۋە ۋە كوو روالە تەكەى خۆى بانگ ئەكا.
 ھەر لە بەر ئەمە بوو بۆيە ئاغەژنى خاۋەن كۆشك بە يانپىيەك نە بوو لە
 خە ۋە ھەستى و لە سەر ۋە چاۋى بە بەژن و بالاي كابرانى پروتەلەى ناو
 كۆلىت نەكە وئى كە ئە چوو لە ناو گۆمە قوراۋى بەر مائەكە يانا لە كاتى مە لا
 بانگدانا مەلەى ئە كەرد و وسلى ئە كەرد بۇ ئە ۋە نوپۇزەكەى بە يانى نە پروا.
 كە چى مېردەكەى ئە مېش بە دوو ھەفتە جارى رېپى نە ئەكە ۋە تە گەرماۋى
 ۋ ئە ۋ كۆشكە جوانە كە ئاۋەكەى ئە توت چۆرى شىرە و ناۋەكەى ئە توت
 ئاۋىنە بەندى دەرگاي مېرە. ھەر نە بوو جارىك رې كە وئى و بلى: «نې تەمە
 بەم ئاۋە لە شېپىسى لە سەر خۆم لا ئە بەم».

ئەم دوو دېمە نە كارى كەردە دلە ناسكەكەى ژنى ئاغە؛ ۋە يا ژنى ئاغەى
 خاۋەن كۆشكى فراۋانى دل تەنگ. ناچار ئە مېش ئاگرى جگەر ھەلىگرت
 ۋ پروى كەردە مېردەكەى وتى: «پىاۋەكە! ئا ئە ۋن و پىاۋەى كە لە
 تە نېشتمانە ۋەن لېفەيان ئاسمانە و رايە خيان زەوى. شە ۋ نىيە بە بى
 شە ۋ چەرەى بووكىنى رۇژ كە نە ۋە ۋ بە يانپىيەك نىيە لە شىيان بە ئاۋى
 «كام» تەر نەكە نە ۋە. خۇراكى گەرۋويان ھەرزنە ۋ تە رايى دەمىان دۆى
 تورش. كە چى ئىمە بەم ھەموو ناز و نىعمەتە ۋ شويىنى دلگوشا ۋ مال
 ۋ سامانە ۋە جارىك ناپىنم بە ھىۋاى ئارەزوۋىيەكە ۋە دەستىك لە گەردنى
 يەك كەين. ئەمە چە رۇژىكە ۋ ئەمە چە ژيانىكە ئىمە ھەمانە؟»

مېردەكە وتى: «ئافرەت ئەوان وايان بۇ ھاتوۋە، ئىمەش وامان بۇ ئەلوئى.
 ئەگەر ئە ۋ ناز و نازدارىيەى ئىمەى تىاين ئەۋانى تىا بوونايە، نە ۋەك بە
 مانگىك بەلكوو بە سالى جارىكىش پىيان ناكرى ئاور لە شە ۋ چەرەى
 بووكىنى بدەنە ۋە».

ماۋە، زۆرى خايان، پىاۋ زۆرى وت ۋ ژنە كەمى بېست. لە ئاخرا

پياوه كه وتى: ئەم ھەويرە ئاوى زۆر ئەخو، ئەگەر ھەر وا بىروا ئەم ژنەم ئەكە ويتتە دىنايەكى ترەو. نەو ەللا وا چاكە با چارى بكم.

رۇژنىك ناردى بە شوين كابرى ھەژارى دراوستىدا و ھات، پىنى وت: تۆ ئىشت چىيە؟ وتى: قوربان، كۆلكىشى، ئەچمە بازار؛ سا چوار كۆل بۆ چوار كەس ھەبوو، ھەلئەگرم و شتىكم ئەدەنى و دىمەو و ئىتر شوكرى خوا ئەكەم. ئاغەى خاوەن كۆشك وتى: باوكم تۆ ھەقى دراوسىيەتت بەسەر منەو ھەيە، نامەوئى وا رابويىرى. ھا ئەمە سەد لىرە بچۆ دووكانىكى پىنى دانئى و پىئو دەست بكم بە كەسابەت و تىجارەت. دەستى برد سەد لىرەكەى نايە بەر دەمى وتى: ھەر ۋەختىش ئەگەر بووت بىمەو، ئەگەر نەشتبوو ھىچ.

كابرا گەلئى دوغەى خىرى بۆ كرد و بە دلئىكى پىر لە خوئى خوئىيەو ھە سەد لىرەى ھەلگرت و ھاتەو. ئەو شەو كەوتە لىكدا نەو، كە چى بكا و چى نەكا و چى بىرپىت و بە چىيەو خەرىك بىنى؟ لەوانە بوو خەو كەى لى تىك چوو؛ گەمە و گالئە كە شىان نە كرد. شەوئى دوایی ھەر بەو جۆرە و سەربارى ئەو ھەش پەژارە داىگرت كە ئا خو ئاخىرى ئەم ئىشەى بە چى ئەبىنى و بە چى نابىنى؟ ئەو شەو ھەش ھەر ھىچ. بە ھەر جۆر بوو بە شەوئى سىھەم پووچە لىك كرا.

لەولائە ئىنى ئاغەى خاوەن كۆشك بە يانىان ۋە كوو جاران سەرە تاتكىيەتى بزانئى كابرى دراوسىيان لەسەر ئىشى خۆى ماو. سەيرى كرد دوو شەو بە يانىان مەلە و وسلەكەى نە ماو. چوو بە مىزدەكەى خۆى وت، ئەوئىش وتى: جارى ھىشتا لە كوئىتە و لە كوئىانە.

كابرا لەملاو ە رۇژى سىھەم چوو ھەندى شتومەكى كرى و دووكانىكى دانا. كە دووكانى دانا و كەوتە ناو پارە و حساباتەو، نە شەوچەرەى بووكىنى

لە فيكرا ما و نە خواردن و نوستىنىشى بۆ ئەكرا. بە جۆرىك خەرىك بوو نە شەوى شەو بوو نە پۇژى پۇژ بوو. ئەوى لە دلىا نە ھاتايە ھەر ئەو ئىشە خىرە بوو. ژنەكەشى جارجار دەستىكى تىوہ ئەژەند كە پياوہە كە بۆچ وات لى ھاتوہە؟ پياوہەش ئەوا كە وتۆتە عالەمىكى ترەوہ.

ئەمجا ژنەى خاوەن كۆشك چووە لای مېردەكەى خۆى و وتى: پياوہە كە تىم ناگەيەنى ئەمە چە باسنىكە؟ جاران ئەمانە وەكوو چۆلەكە و ابوون؛ كە چى ئىستە ھەزار خۆزگە بە ئىمە. پياوہەش وتى: ژنەكە چىت تى بگەيەنم؟ ئەمانە لە ھەوہلەو ھىچ شتىكىان نەبوو؛ بە تاييەتى پياوہەكە ئەوى كە فيكر و خەيال خەرىك بكا ئەو نەبوو. ھەموو شتىكىان ھاتبوو سەر ئەو ئىشە. ئىستە پەژارە و ھەلسووراندنى ئەو چوار پوولە كە بە دەستىوہەيە خەرىكى كردووە و ئىتر بەسەر ھىچى تریوہ ناپەرژى. ئەمەيە ئىشى دنيا: «ئەوى بانى زۆرتەرە بەفرى زۆرتەرە». كەواتە پەرۆيەك لە حالى من دادرە.

كابراى ھەژار ھەندى شتومەكى كرىبوو، فرۆشتبوويەوہ، شەوى لەناو جىگەكەدا كەوتە پەژارەى ئەوہ كە ئەمجارە چى بكرى؟ ئايا ئەگەر شتىكى ترى كرى تيايا سەر ئەكەوى يا پارەكەى ئەروا؟ ئەم شەوہيان ھەر بە جارى تىك چوو؛ وەختىك بە خۆى زانى گزنگى بەيان لە كلاورۇژنەى كۆلپتەكەوہ ھاتە خواروہ. ئەو وەختە ھۆشى ھاتەوہ بەخۆيا. دەنگى نەكرد تا ھەتاو كەوت، ھەستا سەد لىرەكەى ھەلگرت و چووەوہ بۆ لای ئاغەى خاوەن كۆشك و وتى: «قوربان، خوا پراوہ ستاوت كا! ئەمە سەد لىرەكەت و خۆشپىيەكەى جارانم بدەرەوہ!».

«نەوزاد»، لە خانەدانىكى گەورە و بنەمالەيەكى ناودار بوو.

۱۹۴

بەپى پۇژ و چەرخ بەرەبەرە لە پلەى خويندەوارىدا سەر كەوت.

هەر بۆ خۆیندن پرووی کرده ولاتان و دانشگا بهرزه‌کان. باوکیشی هیچ دریغی لێ نه‌ئکرد؛ (چۆن دریغی لێ ئه‌کا ئه‌و به سامانی زۆر له هه‌موو ولاتا ناوبانگی ده‌رکردبوو). نه‌وزادیش به زیره‌کی و دانایی مامۆستاکانی دانشسار و دانشگا‌کانی کردبوو به ئه‌موستیله‌ی ده‌ستی. به‌م هۆیه‌وه هه‌چ خۆیندنی‌ک هه‌بوو نه‌وزاد ته‌واوی کرد و هیچ نه‌مایه‌وه که ده‌ستی نه‌یگاتی. رۆژانی قوتابیه‌تی - با زۆر دریژه‌ش بکیشی - هه‌ر ده‌وری گه‌ل‌له‌یه. ئه‌وی بیه‌وێ پهره‌ بسینی و بکه‌وێته ناو ده‌ریایه‌کی زانایی و فیکره‌وه ئه‌و رۆژانه‌یه که ده‌وری ده‌رز خۆیندن له کۆل ئه‌بێته‌وه و خۆی ئه‌که‌وێته ناو ئه‌و ده‌وره‌وه که باوه‌ری له‌سه‌ر نه‌فسی خۆی بی و پشتیوانی موتالا و کۆوشی خۆی، خۆی پێ بگه‌یه‌نی؛ جا هه‌ریه‌که له‌ روویه‌که‌وه و هه‌ریه‌که له‌ قاپیه‌کانی عیلمه‌وه.

نه‌وزاد له‌ و رۆژانه‌دا که قوتابی بوو، خۆیندنه‌وه‌ی بیجگه‌ له‌ ده‌رسه‌کانی خۆیشی هه‌ر زۆر بوو. هه‌موو جار له‌ کون و قوژبنی کتیب و گوڤار و رۆژنامه‌کانا چاوی به‌ وشه‌ی کامه‌رانی (سه‌عه‌ده‌ت) ئه‌که‌وت و چاوی به‌و مانعایانه‌ ئه‌که‌وت که له‌ کامه‌رانییان ئه‌دایه‌وه و هه‌ریه‌که به‌ جوړی باسی ئه‌کرد؛ یه‌کێ ئه‌یوت: کامه‌رانی ئه‌وه‌یه که پیاو زانا بی؛ یه‌کێ ئه‌یوت: ئه‌وه‌یه که له‌شی ساغ بی؛ یه‌کێ ئه‌یوت: ئه‌وه‌یه که سامانی زۆر بی؛ یه‌کێ ئه‌یوت: ئه‌وه‌یه که پیاو ژن و مالی به‌ دلێ خۆی هه‌بیت. به‌کورتی هه‌ریه‌که به‌ جوړی باسی ئه‌کرد و هیچیشیان نه‌ئه‌گه‌یشتنه ئه‌نجام؛ چونکه هه‌موویان له‌ ئاخیری قسه‌کانیا نا ته‌گه‌ره‌یه‌کیان تی ئه‌خست و کامه‌رانیه‌که تیک ئه‌چوو.

نه‌وزاد، ئه‌م خۆیندنه‌وانه و ئه‌م جه‌نگ و هه‌رای بی و باوه‌رانه‌ وای لێ کرد که مرخی به‌رپه‌رته‌ سه‌ر دۆزینه‌وه‌ی کامه‌رانی و هه‌ستی

بچی بسوورپیتته‌وه بزانی کامه‌رانی کامه‌یه. خویندنی خوی ته‌واو کرد و سامانی باوکیشی زوره، ئەتوانی بو ئەم رینگه‌یه چۆنی بوئ و بکا. هه‌ستا له‌م شار بو ئەو شار و له‌م گوند بو ئەو گوند، ده‌ستی کرد به‌گه‌ران. زیاتر مه‌به‌ستیشی له‌م فرمانه‌یا ئەوه‌یه بزانی کامه‌رانی لای کئی هه‌یه، تا ئەمیش خوی بکاته وه‌کوو ئەو و به‌و خۆشی و ئاسایشه‌ رابویری.

سه‌ره‌تا رینی که‌وته دیکه‌ له‌و کویتستانه، کۆشکینکی گه‌وره‌ی به‌رچاو که‌وت. پرووی تی‌کرد و چوو له‌ دیواخانه‌که‌دا دانیشته. دیواخانیککی گه‌وره‌گه‌لئ له‌ هی ماله‌ گه‌وره‌ جوانتر و خۆشتر بوو؛ پر فەرش کرابوو له‌ قالی کاشان، سه‌ماوه‌ری هه‌شت ته‌رخان له‌ولاوه، چهند خزمه‌تکاریک هه‌موو به‌جلوبه‌رگی کوردی جوانه‌وه‌ ده‌ست له‌سه‌ر خه‌نچه‌ر پاره‌وستاوه‌ن و چاوه‌رپیی فەرمان ئەکه‌ن. ده‌وری کۆشکه‌که‌ش هه‌موو باغ و گوڵ و دارستانه. نه‌وای بولبول و قومری و کوتره‌باریکه‌ له‌ناو داره‌کانا ده‌نگیان له‌گه‌ل فریشته‌ی ئاسمانا تیکه‌لاو کردوو.

ئەم دانیشته و زۆری پئی نه‌چوو، خۆر له‌ زه‌رده‌په‌را بوو، به‌ر دیواخانه‌که‌ شله‌ژه‌ی تی‌که‌وت. که‌سه‌یری کرد وا پیاویکی که‌له‌گه‌تی هه‌ر زۆر جوانچاک دوو ده‌سته‌فیشه‌کی راوی له‌پشتایه و تفه‌نگه‌که‌شی به‌ده‌سته‌وه‌یه (تفه‌نگی راو) سواری ماینیکی په‌شبۆره‌ بووه و چهند سواریکی تری له‌ پشته‌وه‌یه. ده‌ دوانزه‌ تووله و تانجی به‌ ده‌وریانا هه‌لقون هه‌لقونیانه. چهند دانه‌یه‌کیش که‌رویشک و مه‌ره‌کتوی سه‌ر براوه و به‌سه‌ر ولاغیکه‌وه‌یه. سواری لاوچاک دابه‌زی و چهند زه‌لامیک چوون به‌ پیشوازیه‌وه تفه‌نگ و فیشه‌که‌که‌یان لی وه‌رگرت و به‌ پروویه‌کی خۆش و ده‌می پر له‌ پیکه‌نینه‌وه‌ هاته‌ دیواخانه‌وه. تومه‌س ئەمه‌ ئاغه‌ی ولات و خاوه‌نی کۆشکه‌ له‌ راو بووه و هاتۆته‌وه. که‌چاوی به‌ کورپی میوان که‌وت، کورپه‌ش

له سەر و رواله‌تا پیاویکی پیاوانه بوو، نه‌وازشیکی زۆری کرد و له‌وانه بوو و هه‌کوو شه‌که‌ر له به‌رده‌میا بتویته‌وه. دانیشن و زۆر به خۆشی رایانبوارد. کور هه‌رچه‌نده سه‌یری ئه‌کرد هیچ ناته‌واوییه‌ك له ژيانی ئه‌م کورپه ئاغه‌یه‌دا نییه و رهنگ و رواله‌تی به‌ته‌واوی وایشان ئه‌دا که ئه‌وه‌ی خه‌فته و هۆی ناخۆشی بێ، له دنیا‌دا توخنی نه‌که‌وتوو.

کورپه دوو سێ رۆژ مایه‌وه و رۆژبه‌رۆژ خزمه‌تی زیاتر ئه‌کرا و تاپۆی شادمانی له ئاغادا زیاتر ده‌رئه‌که‌وت. ئه‌میش به‌ته‌واوی که‌وته سه‌ر ئه‌وه که کامه‌رانی ئه‌وه‌ته له‌لای ئه‌و پیاوه و له هیچ شتی‌کا به هیچ جۆر ناته‌واوی نییه. له دلێ خۆیا وتی: که چوومه‌وه، ئه‌و جۆره ژيانه که ئه‌م بۆ خۆی ریک‌خستوو له من بۆ خۆمی ریک ئه‌خه‌م و ئیتر ده‌ست ئه‌که‌مه ملی کامه‌رانی و تا ماوم به‌م جۆره رائه‌بویرم.

ئه‌و رۆژه، که رۆژی رۆیشتنی بوو، دانیشن و له‌گه‌ل کورپه‌ئاغادا که‌وته قسه‌کردن وتی: برا من وه‌کوو بۆم ده‌رکه‌وت له‌م چه‌ند رۆژه‌دا تۆ له هیچ شتی‌ک ناته‌واویت نییه و وا دیاره به‌ئهندازه‌ی سه‌ری ده‌رزیه‌ك ئه‌و شتانه که ژیان ناخۆش ئه‌که‌ن، نه‌هاتوون به‌لای تۆدا. له‌م دیده‌نییه‌ت که کردم زۆر سوپاسگوزاریت ئه‌که‌م؛ چونکه خستمته سه‌ر دۆزینه‌وه‌ی رینگه‌یه‌کی شادمانی.

ئاغه به‌روویه‌کی خۆش و لیویکی پر له زه‌رده‌خه‌نه [هاته] قسه و وتی: به‌پاستی منیش ئه‌م چه‌ند رۆژه به‌هۆی رابواردنم له‌گه‌ل تۆدا هیچ خه‌فته و ناگوزوورییه‌کم هه‌بوو هه‌موویم له فیکر چوووه‌وه. که ئه‌م رسته‌ی وت، کورپه کسپه‌یه‌ك له جه‌رگیه‌وه هات. وتی: دیاره خراب تی‌گه‌یشتوم. [ئاغه وتی: داوا‌ی ئه‌وه‌ت لی ئه‌که‌م که من و تۆ دوو براین و تا ماوین پینکه‌وه رابویرین و به‌جیم نه‌یه‌لی. کورپه وتی:

«چۆن؟ بۆچی هیچ شتیک هەیه که ئەم ژیاڤه جوانه‌ی من له تۆوه دیومه تیکی بدا؟ وا داوا‌ی مانه‌وه‌ی من ئەکه‌ی له‌گە‌لتا بم؟!»

وتی: هەر دەنگ مه‌که و مه‌پرسه، ئەوی من تیا‌یام یاخوا که‌س تینیدا نه‌بێ. ئامۆزایه‌کم هەیه ئەمه‌ چه‌ند ساڵه‌ له‌سه‌ر هه‌ندی به‌ره‌جووت لیمان بووه به‌ کیشه و فلانی ده‌ردم ئەداتێ. سووراوسوور زه‌وییه‌که‌ هی منه و لیبی داگیر کردووم. په‌لاماری قاپی حوکمه‌تم دا سه‌یر ئەکه‌م ئەو زیاتر تووشی پاره و خه‌م و خه‌فه‌تی کردم. ئەمه‌ چه‌ند ساڵه‌ من به‌ هاتوچۆی رینگه‌ی شار و پاره‌ خه‌رجکردن له‌م رینگه‌یه‌دا به‌ ته‌واوی پشتم شکاوه.

رۆژیک له‌ سه‌را چاوم پێ‌که‌وت کۆلی حه‌مالیک قاقه‌ز و ده‌فته‌ر له‌م ئیشه‌ی منا دروست کراوه، که‌چی تازه‌ هینشتا هەر هه‌چی دیار نییه. ئەگه‌ر بپروا ئەکه‌ی نرخ‌ی زه‌وییه‌کانی من گه‌لی که‌متره‌ له‌م پارانه‌ی تا ئیسته‌ من تیا‌یانام خه‌رج کردووه. ئەمه‌ بێجگه‌ له‌ پاره‌ی ئەو هه‌موو قاقه‌ز و ده‌فته‌رانه‌یه‌ که‌ له‌ قاپی حوکمه‌تا بۆیان دروست کراون. چونکه‌ خو‌ئانه‌ش به‌ خو‌رابی پیک نه‌هاتوون، ئەو کاک مه‌عموره‌ که‌ ئەوه ئەنووسی ئەوه‌ی له‌ چاپی ئەدا ئەوه‌ی له‌م ژوور ئەیا بۆ ئەو ژوور، ئەو مه‌ره‌که‌به، ئەو قاقه‌زه، ئەو قه‌له‌مه‌ که‌ ئەمانه‌ی پێ‌ جیبه‌جی ئەکرێ، هه‌مووی کراوه؛ که‌چی من هەر له‌ شوینی خۆم. توخوا برا وازم لێ بینه‌ ده‌رد و خه‌فه‌ت کوشتوومی. ئیسته‌ش ئەم تکایه‌ت لێ ئەکه‌م که‌ له‌لای من بمینه‌ره‌وه. تۆ برا گه‌وره‌ و من برا بچووک، دل‌م پیت ئەکریته‌وه.

کوپه‌ وتی: سوپاست ئەکه‌م بۆ دۆستایه‌تی و هه‌ستت به‌رانبه‌ر به‌ من، به‌لام من به‌شوین شتیکا ئەگه‌رام. سه‌ره‌تا لام وابوو لای تۆ ده‌ست ئەکه‌وی، کاتی که‌ ئیسته‌ سه‌یر ئەکه‌م ناز و نیعمه‌ت و کۆشک و دیواخانی

تۆش دوور لە و شتەى، كەواتە بە دوعا! ھەرچەندە كورپەئاغا تىكاي مانەوھى لىن كىرد ئەم گوپى نەدايە، مالاوايى لىن كىرد و بە جىيى ھىشت. مىلى پىيى گىرت و وردەوردە پرووبە پرووى شارپىكى جوان بە پىيى كەوت. ھاتە ناو شارەكە و دەستى كىرد بە گەپان بە ناو بازار و كۆلانەكانا و چاوى ئەبىرپە ناوچاوى دانىشتووانى ئەو شارە. سەپىرى ھەركەسى ئەكرد. لە گەورە و بچووك. بە ئاشكرا بۆكرووزەى جەرگ سووتاوى و دووكەلى پەژارەى ئەچوو بە عاسمانا. كوتوپر لە لاكۆلاننىكا تەماشاي كىرد پىياويكى پىش سىپى نوورانى دەزگايەكى لە بەردەمايە و پارچە چەرمىك لەولايەوھ و گاز و گازنىك لەملايەوھ و جووتىن كەوشەكۆنى بەدەستەوھ بە دەرزى و دەزووئىك خەرىكە پىنەى ئەكا و ھەر تۆزە نە تۆزىك يەكىك دىت جووتىن تىرى بۆ دىنىت و ئەمىش لىنى وەرئەگرى و بە تەواوى پرووى گەش ئەبىتەوھ.

چوو لە نىزىكى ئەم كابرايەوھ پاوھستا و ئەو پۆژە ھەر سەرنجى ئىشى ئەم پىياوھ و سەرنجى سەر و پرووھ خۆشەكەى ئەم پىياوھى ئەدا. كە كەوتە ئىوارى، تەماشاي كىرد پىياوھ كە كىسە پارەكەى لە باخەلى دەرهىنا، دەرامەتى ئەو پۆژە سا ھەرچەندە بوو، لىكى دايەوھ و بىژاردى، زۆرى پىيى خۆش بوو. پاش ئەو شتومەكەكانى كۆكردەوھ، خستىنە ھەمانەيەكەوھ و داي بە شانیا پرووھ مالى بووھوھ؛ ئەمىش شوپىنى كەوت. سەپىرى كىرد كابرا پرووى كىردە خانوويكى بچكۆلەى نىوھ پرووخواو. ئەو چووھ خانووھە و ئەمىش گەپايەوھ. ئەو شەوھ چوو لە مزگەوتىك نوست.

ھەموو لە فىكرى رابواردنى ئەم پىياوھدا بوو كە چەن بە خۆشى و بىخەم و خەفەت رايە بوپىرى و وھكوو بلىيت ئەوھى تۆوى پەژارەيە توخنى ئەو پىياوھ نەكەوتووھ، وتى: بىيى و نەبىيى «كامەرانى» ئەوھتە لاي

له‌وه نښه که ئیمه له مال خیزانبارین؛ نه‌گه‌ر هه‌موو ده‌رامه‌ته‌که‌ی من
 نه‌و خه‌رجی کا، خیزانه‌که چی بکه‌ن و چی بخون؟ سه‌رباری نه‌مانه‌ش
 کاسه نه‌که‌وی له که‌وچک جنیو به‌م نه‌دا و شق له‌و هه‌لته‌دا و خیزانی
 نه‌و مال له‌ده‌سته‌یه‌وه. هاتوونه‌ته‌زه‌لاله‌ت. خو‌ی به‌مه‌کته‌بلی و نه‌فهن‌دی
 نه‌زان‌ی. ته‌ماشای کوری حه‌ماغای کویه‌ نه‌کا، ته‌ماشای نه‌وه‌ناکا که
 باوکی پینه‌چییه‌که و ده‌رامه‌ته‌که‌ی به‌هه‌زار شه‌ره‌شق دوو‌قرانه.

به‌راستی برا‌خه‌م و په‌ژاره‌ی کرده‌وه و خو‌نه‌ناسینی نه‌م کوره‌مه‌کته‌بلیه‌م
 دنیای لڼ‌کردووم به‌چه‌رمی چوله‌که و بویشم ناگپریته‌وه. نه‌وا‌گیرم
 خواردووه به‌ده‌سته‌یه‌وه نازانم چی لڼ‌بکه‌م. هه‌موو رۆژی‌ئاوات به‌مردنی
 خو‌م نه‌خو‌ازم.

که‌کابرا نه‌م قسانه‌ی کرد کوره‌وتی: برا‌که‌وشه‌کانم بده‌ره‌وه من که‌وش
 چاک‌ناکه‌م و له‌دلی خو‌یا‌وتی: دیاره‌کامه‌رانی سه‌ری به‌مالی نه‌م
 هه‌ژاره‌شانه‌کردووه لڼی‌دا رۆیشت.

لڼی‌دا رۆیشت و ولاتی‌مامه‌ی پینه‌چی به‌جی‌هیشت و رووه‌و
 شاریکی‌تری‌گه‌وره‌ی به‌دیمه‌ن به‌رئ‌که‌وت. شاره‌که‌به‌دیمه‌ن بوو،
 هه‌ر له‌دووره‌وه‌دیار بوو که‌کۆشکه‌کانی وه‌کوو مه‌ناره‌ی په‌نگاوپه‌نگ
 لووتیان ته‌قیبووه به‌ناسمانا. له‌ده‌وروبه‌ری کۆشکه‌کانا گلۆپی‌نالووالا
 نه‌دره‌وشانه‌وه. له‌ناو‌چیمه‌نی کۆشکه‌کانا داری‌دارعه‌رعه‌ر و سنه‌وبه‌ر
 شانیان نه‌دا له‌شانی به‌رزایی کۆشکه‌کان. که‌چاوی به‌م‌دیمه‌نه‌که‌وت
 وتی: بینگومان نه‌مانه‌که‌من به‌رچاوم نه‌که‌ون، نه‌مه‌هه‌مووی دیمه‌نی
 کامه‌رانیه‌ی و بینگومان خه‌زنه‌ی خو‌م له‌م‌شاره‌دا نه‌بینمه‌وه.

به‌کۆلی دلخو‌شیه‌وه‌رووی‌کرده‌ناو‌شار و ده‌ستی‌کرد به‌گه‌ران به‌ناو
 کۆلان و شه‌قامه‌کانا. دیاره‌پیاو که‌چووه شوینتیک‌کویی لڼوه‌دیار بڼی و

بەرچاوبى، ئەو جىڭگايانە ئەگەرى. ۋەكوو لە دوورەوۋە دىبووى، كۆشكە بەرزە پەرداخەكان راست بوو، زۆر جوان بوون، شەقامى دەوروبەرى ئەم كۆشكانە ھەموو پاك و خاۋىن و چەورپىژ و قىرتاۋ بوون. گەسك دەرهكان بەملاوبەولادا بەخۆيان و بەگەسكەكانيانەوۋە جرتوفرتيان بوو. دارتەلى كارەباى ئەو كۆلانە ھەرىكەت سى چوار گۆپى گەورەگەورەى پىئە بوو. لەبەر ئەو ۋە ۋە شەقامەكان ھەمووى «پەھن» بوو، ھەر بەينى چەند ھەنگاۋى لە قەراخ شەقامەكەوۋە كون ھەبوو مەجەجەرى ئاسنى بەسەرەوۋە بوو بۇ ئەو ئاۋى باران ۋە يا ئاۋى شۆردنى كۆلانەكان لەوئىوۋە بېچىتە لەغەمكەوۋە و «مىكرۆب» و جروجانەوۋە دروست نەبى بۇ دانىشتوۋى كۆشكەكان.

كوتوپر سەيرى كرد لە و كاتەدا مەكىنەيەك ھات دەرمانى جروجانەوۋە كوشتنىشى بە كۆلانەكانا بلاۋ كەردەوۋە. بەر دەروازەى ھەر كۆشكىكىش ئوتۆمۆبىلى تايەتى خۆى لى راۋەستا بوو. خەتى تەلەفۇنىش لە ھەموو كۆشكىكا ديار بوو؛ بەراستى شارىكى جوانى بەرچاۋكەوت. لەوئىوۋە روۋى كەردە شەقامە گشتىيەكان و ئەو شوپىنەكە زۆرتەر رىيازى بىنگانان و ھەموو كەسىكە و زۆر لە بەرچاۋە. تەماشاي كرد ئەم شوپىنەش گەلى گەلى لە شوپىن ولاتى كۆشكەكان رىكوپىكتەر و جوانتر و پانتر و پاكوپوختترن. كاخى داىەكانى حوكومەت ئەوئەندە بەرز و رىكوپىكتەر ئەوئەندە تەواۋ و بەدىمەن، بەبى قسە پىاۋ ئەخەنە سەر ئەو باۋەرەكە ئەمانە پەيكەرى عەدل و دادن؛ ئەوئەك ھەيكەلى خشت و ئاسن و چىمەتتۇ.

كۆرە لە بىنىنى ئەم دىمەنانە، بست بست گەشكەى ئەكرد و لە خۆشيانا ئاگاي لە خۆى برا بوو. ھەر ھەنگاۋى ھەئەھىنايەوۋە ئەگەرا.

ۋەختى لە خەوى دىمەنى جوانپەرستى خەبەرى بووۋە خۆى لە

لاکۆلانیکی تەنگە بەری پیسی پر له چلکاو و قوراوا چاوپېی کهوت. خۆی له شوییتیکا چاوپېی کهوت، نازانی له بەر پیسایى و بۆگەن چۆن هەنگاو هەلینیتتەوه و چۆن برۆا. خانووەکان هەموو وەکوو کۆلیتی ماله‌دۆم واپوون؛ چرا لەناو کۆلانه‌کانا نەبوو. بۆگەنى ئاوی مالان که ئەیانرېشته کۆلانه‌کانەوه، مېشکی پیاوی ئەبرد بە عاسمانا. منالانى زەرد و لاوازی ئەو مالانە ئەچوونە ناو قور و چلپاوه‌که‌وه تا ئەژنۆیان بوو بوو بە قیری رەش و مېش و مېشوو له دەوری لى دابوون، بە جۆریکی وا هەموو خوینی لەشیان مژیبوون.

کۆرە ئەمانەى زۆر بەلاوه سەیر بوو. وتى: ئەمە چىیە؟ من له کویوه کهوتمه کوی؟ بە هەرچۆر بوو خۆی له و کۆلانه دەرباز کرد و چوو هە کۆلانیکی تر سەیری کرد ئەو خراپتر. وتى: که‌واته با من چاک بگەریم. چاکى لى بەلادا کرد هەموو شارەکه‌گەرا؛ ئەو شوینانە که دوورن له ریبازى هاتوچۆکه‌ران تەماشای ئەکایەك له‌یه‌ك خراپترن.

تومەس ئەمە لەم شارەدا تەنها ئەو جینگایانە که لەبەرچاوه و ئەو گەرەکانە که شوینى پیاوه گەرەکانە زۆر بە جوانى تەماشایان ئەکرئ و شویتەکانى تریش لەناو ئەو پیسایى و بۆگەنەدا ئەتلینتەوه. که ئەمانەى بەرچاو کهوت وتى: «ئافەرەم عەدالەت و کامەرانی».

گەراییه‌وه بۆگەرەکی پیاوماقوولان. ئەهلی ولاتی پیاوماقوولان هەموویان پرۆومەتیان وای پێشان ئەدا، که له بەزم و خۆشیدان و هەموو له کۆشکی کامەرانیدان. له و کاتەدا کوتوپر سەیری کرد پیاویکی بەدیمن له یەکی له کۆشکه‌کانەوه هاتە دەرەوه، هەموو لەشى هەر پېی ئەکەنى. له پێش هاتنە دەرەوهى ئەودا شۆفیرەکه ئوتۆمۆبیلەکه‌ی له گەرارجى کۆشکه‌که هینابوو هەرەوه و دەرگاکی کردبووه‌وه. پیاوه بەدیمنەکه هات و سوار بوو، شۆفیر دەرگاکی داخستەوه و چوو لغاوی ئوتۆمۆبیلی

گرت بە دەستە وە لێی خوړی بە سەر شە قامە جوانە کانا.
 کورپە کە دیمەنی رەنگ جوان و گۆنای سووری ئەم پیاووی چوو
 دلە وە، وتی: ببی و نەبێ ئەم پیاووی خۆی تا پۆی کامەرانییە و چوو
 پێستی ئەمە وە، وەیان بە لانی کە مە وە بە شیکێی زۆری لە کامەرانی هەیه؛
 بە لکوو بچم و ئەم تەلیسمەم بۆ بکشێ.

ئوتۆمۆبیلی بە کرێ بە سەر شە قامە کانا ئەرۆیشت، ئەویش هەر
 خێرا بانگی ئوتۆمۆبیلیکی کرد و سوار بوو بە شوین کابرای گۆنا سووری
 خاوەن کۆشکا تیی تەقان. زۆری نەخایان ئوتۆمۆبیلی پیاووە کە لە بەر
 کۆشکیکی گەورەدا راوێستا و لێی دابەزی و رووی کردە کۆشکە کە.
 ئەمیش دابەزی و بە شوینیا رۆیشت، مەگەر ئەمە شوین سەرای
 حوکمەتە و ئەو پیاووش پیاوینکی گەورەیه لە حوکمەتا. لە ژوورە کە ی
 خۆی دانیشت.

مایە وە سەر ئەم؛ ئەمیش شەرەبارە و دیمەنیکی وای نییە، چۆن ئەتوانی
 خۆی لە پیاوینکی وا گەورە نزیك بخاتە وە. رەوشتی ئەم کورپەش وابوو
 بیویستایە لە گەڵ هەرکە سینک ببی بە ئاشنا، لە روالەتا خۆی ئەبردە پایە ی
 ئە و کە سە.

کابرای پیاوماقوولی لە ژوورە کە ی خۆی دانا و هاتە دەرە وە. بە فرکانیک
 چوو لە یەکنی لە کۆگا گەورە کانا دەستی جلی زۆر نایابی هەلگرت کە
 شایانی شا بێ. لە و لاوە ئوتۆمۆبیلیکی مۆدیلی ئیمسالی بە کرێ گرت و
 پینی وت: بمبە بۆ فلانە شوین و لەویش چاوەرپیم بکە تا دیمە دەرە وە.
 گر، بە ترۆمبیل لە بەر قاپی سەرادا وەستا و کورپە دابەزی. فەراش
 و شتە کە چاویان پێ کە وت، رینگەیان بۆ چۆل کرد و سەلامیشیان بۆ
 ئەگرت.

سه‌یرتریش ئه‌وه‌بوو نه‌یائنه‌زانی ئه‌مه‌کییه؟ ئه‌م به‌وی ئه‌وت ئه‌مه‌ به‌گه‌ و ئه‌و به‌وی ئه‌وت نه‌؛ ئاغه‌یه. ئه‌میش به‌ سه‌ربه‌ستی لینی دا‌ رژیشت تا گه‌یشته‌ به‌رده‌رگای کاو‌رای زله. ده‌رگاوانه‌که‌ی ئه‌ویش‌ ده‌رگای بۆ کرده‌وه و چووه‌ ژووره‌وه.

که‌ چوو سه‌یری کرد وا کا‌برای ئاشنای له‌و سه‌روه‌وه له‌سه‌ر سه‌نگه‌لییه‌کی‌ نایابی یایی دانیشتوو و میزیک‌ی هه‌ر فره‌گه‌وره‌ی له‌ داری گو‌یز دروست‌ک‌راوی‌ بریقه‌داری له‌ به‌رده‌مایه؛ سه‌ره‌که‌ی پ‌ریه‌تی له‌ قاقه‌ز و فایلی و هه‌لچ‌ن‌راوه.‌ زه‌نگه‌که‌ به‌ پشت سه‌ریه‌وه‌یه. چوار ده‌وری ژووره‌که‌ به‌ مؤبلیاتی جوانی‌ تازه‌ پ‌ک‌راوه‌ته‌وه؛ چه‌ند که‌ سه‌یک‌ش له‌وی دانیشتوون هه‌ریه‌که‌ فنجانی‌ قاوه‌یان له‌ به‌رده‌مایه.

ئه‌میش چوو سه‌لامیک‌ی دایه‌ حازری - خوا هه‌قه - هه‌موویان هه‌ستان.‌ دیمه‌ن و جلوبه‌رگه‌که‌ی ئه‌م، دیمه‌نه‌ و جلوبه‌رگ نه‌بوو، هه‌موو که‌س‌ شه‌رمی ل‌ی ئه‌کرد. ئه‌میش دانیشت و قاوه‌یه‌کیان بۆ ه‌یتنا. که‌ ئه‌م چوو‌ به‌گه‌که‌ خه‌ریک بوو باسی رابواردن و ئاهه‌نگی و لاته‌کانی ئاو‌رووپای‌ ئه‌گ‌یرایه‌وه بۆ میوانه‌کانی که‌ چۆنی رابواردوو و چۆن هه‌ر شه‌وه‌ له‌ شو‌ینیک‌ رۆژی کردۆته‌وه. که‌ قسه‌کانی ئه‌گ‌یرایه‌وه ئه‌توت شه‌که‌ر له‌ ده‌می ئه‌باری، شه‌ک‌ریکی‌ وا که‌ به‌ در‌یژایی زه‌مان هه‌ر شیرین ب‌ی.‌ کا‌برای لای خۆمان وتی: «ل‌ی‌گه‌ر‌ی پ‌ی‌اوی کامه‌رانم ده‌ست که‌وت و که‌ پ‌وومه‌وه منیش ئ‌یر وه‌کوو ئه‌م ئه‌که‌م».

کو‌توپ‌ر زه‌نگی ته‌له‌فۆنه‌که‌ لینی دا. به‌گ به‌رزی کرده‌وه و هه‌ل‌لاو هه‌ل‌لاو،‌ دیار بوو به‌ قسه‌کانا که‌ باسی رابواردنی شه‌وی راب‌ردوی ئه‌گ‌یرایه‌وه،‌ ئه‌میش دۆست‌یک‌ی تر بوو که‌ ئه‌و ته‌له‌فۆنه‌ی کردبوو. به‌ به‌یاد کردنه‌وه‌ی‌ رابواردنی شه‌وی، زیاتر له‌ چاره‌که‌سه‌عاتی خه‌ریک بوو؛ قاقای پ‌یکه‌نین

ئه‌چوو به‌عاسمانا.

له‌م کاته‌دا که ئه‌م خه‌ریکی ته‌له‌فۆنه‌که بوو فه‌پاشه‌که هاتبووه ژووره‌وه وه‌ستا‌بوو. که به‌گ ته‌له‌فۆنه‌که‌ی دانایه‌وه فه‌پاشه‌که وتی: «قوربان ئه‌و پیاوانه‌له ده‌روه‌وه چاوه‌پ‌رینی ئه‌وراقه‌کانیان ئه‌که‌ن که له‌خزمه‌ت جه‌نابتانایه‌». هه‌ر فه‌پاش ئه‌مه‌ی وت، به‌گ لینی تووره‌بوو وتی: بچۆره ده‌روه‌وه چاوت لێ نییه‌ میوان دانیشتون. بچۆ پ‌ییان بلێ: سبه‌ینی بینه‌وه. فه‌پاشه‌که چوو ده‌روه‌وه. ئه‌و له‌گه‌ل میوانه‌کان که‌وته‌وه قسه‌کردن و ته‌واو‌کردنی باسه‌که‌ی ئه‌ورووپای. له‌و قسانه‌بووه‌وه، نه‌بووه‌وه، یه‌کێ له‌میوانه‌کان لینی پرسى وتی: مه‌سه‌له‌که‌تان له‌گه‌ل خانه‌به‌گدا چی لێ هات؟

که ئه‌و ناوی خانه‌به‌گی هینا کابرای به‌گه‌ی لای خۆمان روومه‌ته سووره‌که‌ی نه‌ما و په‌نگی تیک چوو. ئه‌و کوره‌ش بۆیه دانیشتوووه چاوه‌پ‌رینی هه‌ستانی میوانه‌کان ئه‌کا، که ئه‌وان پرۆن و ئه‌م هه‌ندێ پرسیا‌ری زیاتر پروون بوونه‌وه‌ی کامه‌رانی له‌به‌گ بکا. ده‌ستی کرد به‌قسه‌کردن و هه‌ناسه هه‌لک‌یشان. وای لێ هات وه‌کوو له‌هه‌موو ژیا‌نیا کاتیک خوشی نه‌دی‌بین وا بوو، که‌وته ده‌رده‌دل کردن.

هه‌ر که‌وته ئه‌م قسانه‌کوره سه‌یری کرد وه‌کوو له‌دنیا‌دا له‌م کابرایه‌ خه‌مبارتر و له‌مه‌په‌ریشانتر نه‌بێ وایه. بۆکزه‌ی هه‌ناسه‌ی به‌ده‌ست خانه‌به‌گه‌وه له‌وانه‌بوو ژووره‌که بسووتینی. ئه‌مجا که‌وته گ‌یرانه‌وه‌ی ئه‌و ده‌رده‌دل و گ‌یرانه‌وه‌ی ئه‌وه که چۆن شه‌و و پرۆژ له‌په‌ژاره‌ی به‌ربه‌ست کردنی ئه‌م خانه‌به‌گه‌دایه.

مه‌سه‌له‌ی خانه‌به‌گ‌یش هیچی تر نییه‌ ته‌نها ئه‌وه نه‌بێ مه‌عمووریکه له‌ژوور ئه‌مه‌وه‌یه. ئه‌یه‌وی ئه‌م له‌و شوینه نه‌هیلێ بینیریته شوینیکی تر

و سهره‌پای ئەمەش له‌وانه‌یه بووبی به هۆی دواکه‌وتنی ته‌رفیعه‌که‌شی.
ئیترا جا نازانم ئەم ناکوکییه‌یان له‌به‌ر چییه؟
کوره‌که ئەم که‌ینوبه‌ینه‌ی چاوپیی که‌وت و ئەو دهرده‌دلە‌ی گوئی لی
بوو وتی: «دۆم به‌دانیشتن مالی ویرانه، با هه‌ستم بچم به‌شوین ئیشمه‌وه؛
ئەمیشیان فت».

له‌شوینه‌که‌ی خۆی پاست بووه‌وه و به‌گ پینی وت: «جه‌نابتان
فه‌رمانیکتان هه‌بوو؟» وتی: «به‌لێ، به‌لام وه‌ختیکی‌تر به‌خزمه‌تتان
ئەگه‌م. ئیسته‌میوانتان هه‌یه». ئەمە‌ی وت و هاته‌ دهره‌وه و رویشت.
که‌له‌وئ هاته‌ دهره‌وه‌ له‌کرده‌وه‌ی ناهه‌مواری ئەو ولاته، ئەو شارە‌ی
هه‌ر به‌ته‌واوی به‌جئ هیشت و رووی کرده‌ ولاتیکی‌که‌.

رووی کرده‌ شاریک وه‌کوو شاری ئامیدی. سه‌یری کرد هه‌ر له‌دوره‌وه
مناره‌ به‌رزه‌که‌ی له‌گه‌ل ئاسمانا چه‌پۆکان ئەکا. دیمه‌نی ئەو مناره‌یه
[سه‌رنجی راکیشا و] راسته‌وخۆ چوو بۆ ئەوئ؛ که‌نزیکتر که‌وته‌وه
ته‌ماشای ئەکا پۆل پۆل خه‌لکوخوا روو ئەکه‌نه‌ مزگه‌وت. ئەوه‌نده‌ی‌تر تینوو
بوو به‌چوونه‌که‌ و خیرا خۆی گه‌یاندی.

که‌سه‌ری کیشا به‌حه‌وشه‌ی مزگه‌وته‌که‌وه‌ بینیی وا ئەم مزگه‌وته
به‌حه‌وشه‌ و به‌ره‌یوان و ژووری مزگه‌وته‌وه‌ جمه‌ی دی. مه‌لایه‌کی
پیش‌سپی میزه‌ریکی له‌سه‌رایه‌ و جوبه‌یه‌کی له‌به‌رایه‌ له‌وه‌سه‌ره‌وه
دانیشتوو و وه‌عز ئەدا بۆ ئەو‌عاله‌مه‌. وه‌عزه‌که‌ی ئەوه‌نده‌خۆش و
دلگیره‌عاله‌مه‌که‌ وه‌کوو په‌له‌وه‌ر سیبه‌ری به‌سه‌ره‌وه‌ کردیشتن، به‌بی
ده‌نگ و سه‌نگ دانیشتون و گوئی بۆ رایه‌لن. ئامۆزگارییه‌کانی وه‌کوو
داهه‌کانی شه‌تره‌نج ئەیسوورپینیته‌وه‌، ده‌میک له‌باری رۆژی‌دوایی و
ناز و نیعمه‌ت و خۆشی به‌هه‌شته‌وه‌ قسه‌ ئەکا، ده‌می له‌لایه‌ن کرده‌وه‌ی

چاکه و دهستووری هه لسوکه وتی ئاده میزاد و موسلمان له بهینی یه کا دهوی، ده می به نوکاتی شیرین و جوان باسی رابواردنی میژووی پیاوانی رابردوو و پرووی عالمه که ئه کاته خوی له مه عبهینی هه رچهند قسه یه که ئه بیاته وه سه ر ئه وه که دنیا هیچ نییه و پیاو نابیی ئه رک و خه م و خه فه تی هه لښگری، مادام دنیا ماوه ی نییه و ئه بریتته وه. که وابوو ئه و چوار رۆژه که پیاو تیا به تی، به خووشی و به فراوانی دل رابیویری و فه رمان به رداری خوا بکا به هه موو ئامانجیکی.

له راستیدا ئه م قسانه کاری کرده کوره و له عالمه که ی تر زیاتر عاشقی قسه کانی مه لاکه بوو؛ به تاییه تی که سهیری ئه کرد مه لا به دلکی پاک و راسته وه قسه کان ئه کا و سه ر و پروومه تی ئه و گه واهیه ی بۆ ئه دا که خوی له هه موو که س دلخوشتتر و بی په رواتره به رانه به به دنیا و به ئیش و ئازاری دنیا. به ته واوی هاته سه ر ئه وه که چهند رۆژیک له م شوینه بمینیتته وه و ئامۆزگاریه کانی مه لای نوورانی وه رښگری و پاشان بچیتته وه بۆ ولاتی خوی به و ژیان و دلخووشیه که ئه م مه لایه رایته بویری، ئه ویش به و جۆره رابیویری. وا دیاره کامه رانی و سه عاده ت بالی به سه ر ئه م مه لایه دا کیشاوه و رایه لیککی مه عنه وی ئه م کوره ی پاکیشاوه بۆ ئه وه که ئه میش بیته له ناو ده ریاچه ی ئه و کامه رانییه دا مه له وانی بکا.

چهند رۆژیک به م جۆره کوره دانیشته و رۆژه رۆژ و سات به سات زیاتر شهیدای روالته ت و مه عنه ویاتی مه لا ئه بوو. هه موو وه ختی کۆری وه عزه که شی وه کوو پووهری هه نگی وابوو.

له پاش چهند رۆژ بریاری دا که سبهینی مه لا و ولاتی مه لا به جی بیلنی و بگه ریتته وه بۆ ولاتی خوی. ئه و شه وهش به سه ر چوو، سبهینی وه کوو دهستووری رۆژه کانی تر چاوه رینی هاتنی مه لای کرد بۆ سه ر کورسی

وه عز بۆ ئەوه مائاوايى لى بكا و بروا. مه لا هر ديار نه بوو، خه لکه که چاوه‌پړى ئەکه‌ن مه لا هر ديار نيه. کورە له نه‌هاتنى مه لا زۆر عاجباتى هات، ته ماشاى کرد له لايه‌كى حه‌وشه‌ى مزگه‌وته‌که‌وه له به‌رده‌م يه‌کى له ژووره‌کانا مه‌ردم هاتوچۆ ئەکه‌ن و به‌په‌رۆشن. ئەميش هه‌ستا و پرووى کرد بۆ ئەوى. سه‌يرى کرد وا مه‌لا له‌و ژووره‌دا - که ژوورى دانيشتنى بوو - دانيشتوو و وه‌کوو بارانى به‌هار ئاو به‌چاوييا دېته‌خواره‌وه؛ هه‌ناسه هه‌لته‌کيشى و فرياد و فوغان ئەکا.

کورە که چاوى به‌مه‌که‌وت تاسيک برديه‌وه و ئەو تاسه‌که‌ تا ئيسته‌ ئەم، ئەم مه‌لايه‌ى به‌کانى کامه‌رانى ئەزانى، ئيسته‌ ئەم گريان و زارى و په‌ژاره‌يه‌ چيه‌؟ کامه‌رانى له‌کوى و ئەم فرياد و ئەندۆه‌ له‌کوى؟ خه‌لکه‌که‌ ده‌ورىان له‌مه‌لا دابوو دليان ئەدايه‌وه و دلنه‌واييان ئەکرد. ئەميش چوو له‌ناويانا دانيشت بۆ ئەوه بزاني چ باسه‌؟ مه‌لا به‌ده‌م قه‌لپى گريان و جگه‌رى بوريا‌نه‌وه ئەيوت: «کورە که‌م کور نه‌بوو، مايه‌ى به‌ختيارى و ئارامى گيانم بوو. به‌رى دارى به‌ردارى هه‌ردوو دنيا‌م بوو؛ هوى ژيان و به‌ندى جگه‌رم بوو. من ئاگام له‌هه‌چ نه‌بوو ئەو ژيانه‌چا‌که و رابوردنه‌ نايابه‌ که ئيه‌وه ئەتانبيني، ئەمانه‌ هه‌مووى ئەو بوى دروست کردبووم. له‌به‌يانيه‌وه تا ئيواره‌ من ئەهاتم بۆ مزگه‌وت به‌بى ئەوه‌ چاوم برپيسته‌ ده‌ست يه‌کيک و به‌بى ئەوه‌ بوويتم به‌سه‌ر يه‌کيکه‌وه، خزمه‌تى پړوحياتى موسلمانانم ئەکرد، ئيواره‌ که ئەچوومه‌وه نان و خواره‌مه‌نى ئاماده‌يه‌، جلوبه‌رگم پاك و پوخت شۆراوه‌ بۆ ئەوه‌ که به‌يانى له‌به‌رى که‌م. مال و خيزان هه‌موو له‌جۆشى خۆشى و خۆشگوزه‌رانى دان، ئەمانه‌ هه‌موو به‌هوى کۆشش و ته‌قالاى ئەو کورپه‌مه‌وه بوو. ئيسته‌ مردن نه‌مامى له‌باخى جوانيدا هه‌لکيشا و دنياى پرووناكى لى کردم به‌شه‌وه‌زه‌نگى

تاریک. ئیتر به چیمه وه له مه و دوا بتوانم بمینم و چۆن ئە و دل و سه و دایه که بوومه بمینیتته وه؟»

ئه مانه ی ئه وت و ئهیدا به سه ر خۆیا و ئاو به ریشه سپیه که یا ئه هاته خواره وه؛ ئه توت به هیچ جۆر ئه و پیاوه ی دوینی نییه که ئامۆژگاری خه لکی ئه کرد و پنی ئه وتن: گوئی به په ژاره ی دنیا مه دن. ئه توت به هیچ جۆر ئه وه پیاوه واعزه که ی دوینی نییه، که خه رمانیکی عیلم و زانیاری و هیمنی بوو؛ که چی ئیمپرۆ وه کوو که سینک تاقه وشه یه کی عیلم و زانیاری نه زانیت و نه خوینده وار بی و بوو.

کوره که ئه مه ی چاوپن که وت وتی: دیاره من به هه له دا چووم، که ئه موت کامه رانی ئه مه ته لای ئه م پیاوه و ئه م خۆی کامه ران نییه. وتی: ئه میش هیچ، هه ستا به ناھومیدی ئه و ولاته شی به جی هیشته.

رینگاوبان چۆل بوو؛ پئی کاروان و هاتوچۆ که ران هه موو ده می به ره لا بوو. به پئی که وت رووه و شاری دلنه وایان، رووه و ئه و شاره که دانیشتووه کانی هه موو هه ریه که خه ریکی کار و کاسبی خۆیان بوون، به م هۆیه وه پیاویکی بینکاری تیا نه بوو. له بهر ئه وه هه رکه سه به ئیشی خۆیه وه خه ریک بوو، سه ری ئه وه یان نه ئه په رزا باسی یه ک بکه ن و له پاشمله ده ست بکه ن به ناو و ناتۆره له یه ک هه له ئینان. چونکه ئه م په وشته یان نه بوو، خواش پئی دابوون، هه موویان ده و له مه ند و خاوه ن سامان بوون.

ولات له ولاتیکی کامه رانی ئه چوو. دلخۆشی ده سه لاتنی هه یه به سه ر دیمه ن په رستیدا. ئه گه ر دل خۆش بوو، کاروباری پوآله تیش ریکوپینک ئه بی. ئه مانه هه بوو بۆیه ئه م شاره له دیمه نی پوآله تیدا له هیچ شتیک ناته واوی نه بوو.

به و بۆنه وه کوره وتی: شوین هه واریکی چاکم دیه وه؛ ئه م شوینه دیاره

به‌هاری دوو به‌هاره. ده‌ست له ده‌ست و قوه‌ت له خوا. خه‌ریکی گه‌ران بوو به‌ناو شاردا سه‌یری دیمه‌نه جوانه‌کانی ئه‌کرد و سه‌یری پروومه‌ته گه‌شه‌که‌ی دانیش‌تووانی ئه‌م شاره‌ی ئه‌کرد. کوتوپر ری‌یی که‌وته گوزه‌ری تجاره‌تخانه و کارخانه‌یه‌کی گه‌وره. سه‌رایه‌کی گه‌وره بوو، ئه‌وی پنیویستی ئاده‌میزاد بی‌ به‌ خه‌روار تیایا هه‌لدرا بووه‌وه. کارگه‌چی و شاگرده‌کان به‌م ده‌ست و به‌و ده‌ست شتیان ئه‌فروشت و دراویان وه‌رئه‌گرت و به‌هیچا پانه‌ئه‌گه‌یشتن.

له ناکاو هیمنیه‌ک بالی کینشا به‌سه‌ر گوزه‌ره‌که‌دا و شاگرد و کارگه‌چییه‌کان خه‌ریک بوون به‌فرمانه‌که‌ی خۆیانه‌وه، که‌لای کرده‌وه ئه‌وا پیاویکی تۆزی به‌سال‌چوو بۆشناخ له‌به‌ر ده‌رگای گوزه‌ره‌که، ترۆمبیله‌که‌ی بۆ کرایه‌وه و دابه‌زی و هات له‌لایه‌کی گوزه‌ره‌که‌یه‌وه - پی‌پلیکانه‌بوو - پیاپیا سه‌ر که‌وت و چوووه‌کۆشکی سه‌ره‌وه. تۆمه‌ز ئه‌مه‌خواه‌نی ئه‌م داو دووکان و ده‌زگایه‌یه. چوو له‌سه‌ره‌وه دانیش‌ت. کوره‌وتی: شوینی که‌وم و پازی خۆمی لا ده‌ست خه‌م.

ئه‌میش به‌شوینیا به‌پی‌پلیکانه سه‌ر که‌وت و گه‌یشته ئه‌م شوینه‌که ئه‌م تجاره‌گه‌وره‌یه‌ی لینییه. سه‌یری کرد شوینیکی ئیجگار کۆک و پازاوه‌یه. هیشتا نه‌چوو بووه ژووری پیاوه‌که، ته‌ماشای کرد ده‌سته‌ده‌سته خه‌لک هاتن و باقه‌باقه‌ دراو و قاقه‌زیان به‌ده‌سته‌وه‌یه.

شوینی بازرگانی بوو؛ ئه‌وه‌نده ده‌رگاوان و شته‌ریگه‌یان به‌پیاو ئه‌گرت ئه‌میش هه‌رچه‌ند که‌سی نه‌ئه‌ناسی، به‌لام له‌باوه‌ری هاتوچۆکه‌رانی ئه‌و شوینه‌دا ئه‌میش ئه‌بی‌یه‌کن له‌و که‌سانه‌بی‌ که‌فرمانی بازرگانی به‌و شوینه‌هه‌یه، بۆیه‌چوووته‌ئه‌وی. دیمه‌نه‌که‌شی هه‌لیئه‌گرت که‌وابی. له‌به‌ر ئه‌م باوه‌ره‌به‌سه‌ربه‌ستی چوووه‌ژووری پیاوه‌گه‌وره‌که‌و دانیش‌ت.

به ره‌وشتی شویتنی تجاره‌تخانه‌کان قاوه‌یه‌کیان بۆ هینا و به‌دهم قاوه خواردنه‌وه ده‌ستی کرد به سهرنجدان.

ژووره‌که زۆر رازاوه بوو. میزیتکی گه‌وره دانرابوو، سه‌نگه‌لییه‌ک له‌و دیویه‌وه بوو، پیاوه‌که له‌سه‌ر ئه‌وه دانیشتبوو. لووتی به‌سه‌ر میزه‌که‌دا شوپ‌کردبووه‌وه، خه‌ریک بوو ئیمزای کۆمپیا له‌ و ئه‌وراقی تری ئه‌کرد که ده‌سته‌ده‌سته بۆیان ئه‌هینا. فنجانی قاوه‌شی له‌ به‌رده‌ما دانرابوو له‌گه‌ئ ئاوخۆرییه‌ک ئاوا. دوو ته‌له‌فۆن له‌ولایه‌وه بوو، یه‌کیکیان سه‌ربه‌خۆ هه‌ر بۆ خۆی بوو، یه‌کیکیشیان تایه‌تی بوو به‌خه‌تی ته‌له‌فۆنی ئه‌و دایه‌ره و ده‌زگا و دوو‌کانه‌وه. دوو زه‌لامی تر راوه‌ستا بوون له‌ به‌رده‌میا؛ یه‌کیکیان ئه‌و دراوانه‌که ئه‌هینران ئه‌و به‌ ئیمزا له‌ خه‌لکی وه‌ئه‌گرت و په‌یتاپه‌یتا ئه‌یدا به‌ یه‌کیکی تر بیبا بۆ بانک. ئه‌وی که‌شیان ده‌فته‌ریکی به‌ده‌سته‌وه بوو له‌گه‌ئ چهند ده‌فته‌ری چه‌کیکی نووسراوه‌دا. ده‌فته‌ری چه‌که‌که‌ی له‌ به‌رده‌م پیاوه‌که‌دا دانا بوو بۆ ئیمزا کردن، سه‌یری ده‌فته‌ری خۆی ئه‌کرد که‌ فلانه‌که‌س ئه‌وه‌نده هه‌زار دیناره، ئه‌و ئه‌وه‌نده هه‌زار دیناره. له‌ په‌ره‌یه‌کی ده‌فته‌ری چه‌که‌که‌ش نووسرابوو هه‌ر چاوه‌رپیتی ئیمزای چه‌له‌بی بوو، به‌م جو‌ره ئه‌م ئه‌یخوینده‌وه و به‌رانبه‌ری له‌گه‌ئ چه‌که‌که‌ی پیتی ئه‌کرد و چه‌له‌بیش ئیمزای ئه‌کرد. هه‌ر له‌م کاته‌دا زه‌نگی ته‌له‌فۆنه‌که لینی ئه‌دا یه‌کیک به‌رزی ده‌کرده‌وه، هه‌لاوه‌لاو پاش ئه‌وه ئه‌یدا به‌ده‌ست چه‌له‌بییه‌وه. له‌ قسه‌کانا وا ده‌رکه‌وت که‌ ده‌نگی ولاتیکی دووره و قسه‌له‌ بارخانه‌ی ئه‌و ولاته‌وه ئه‌کری. له‌ هه‌مان وه‌ختا زه‌نگی ته‌له‌فۆنه‌که‌ی تریش لینی ئه‌دا. کابرا ئه‌ویشی به‌رز ئه‌کرده‌وه و چاوه‌رپیتی ئه‌وه‌ی ئه‌کرد که چه‌له‌بی له‌ ته‌له‌فۆنه‌که‌ی تر بیته‌وه و ئه‌م بدا به‌ده‌ستیه‌وه. که‌ له‌ ئه‌م ئه‌بووه‌وه ئه‌میشی ئه‌دایه‌ ده‌ستی. ئه‌میش بۆ ئیش و کاری گۆشه‌یه‌ له

گۆشه‌کانی تجارتخانه‌که قسه‌ی له‌گه‌ل ئه‌کرا. هینشتا له‌م نه‌ئه‌بووه‌وه ته‌له‌فۆنه‌که‌ی تر لینی ئه‌دایه‌وه. تا به‌مانه‌وه خه‌ریک ئه‌بوو کۆلێ چه‌ک و کۆمپیا له‌ و ئه‌وراقی تاپۆ و زه‌ریبه و بانک له‌ به‌رده‌میا بۆ ئیمزا کردن که‌له‌که‌ی ئه‌به‌ست. به‌کورتی وه‌کوو گورگی چوار چاوی لێ هاتبوو؛ نه‌ئه‌زانی چی بکا.

ئاو و قاوه‌که‌ش هه‌ر له‌سه‌ر میزه‌که‌یه نه‌یخواردۆته‌وه. کوره‌ش وا هه‌ر دانیشتوو و سه‌یری ئه‌م سه‌رقالی و خه‌ریک بوونه‌ ئه‌کا. کوتوپر پۆسته‌چییه‌که‌ کردی به‌ ژوورا «به‌رقیه - برووسکه‌یه‌کی هینا. کابرای ده‌فته‌ردار لینی وه‌رگرت و هه‌لیپچری و خویندیه‌وه. له‌ خویندنه‌وه‌که‌یدا په‌نگی هه‌لبزپکا. چه‌له‌بی گۆشه‌ی چاوی دابوێ، به‌حه‌پساوییه‌که‌وه وتی: «چییه‌ پێم بلێ؟» به‌کزییه‌که‌وه کابرا برووسکه‌که‌ی دایه‌ ده‌ستی. له‌به‌ر ئه‌وه‌ تیا یا نووسرابوو «که‌شتی ژماره‌ ۴ که‌ هی ئیوه‌ بوو پری بوو له‌ فاسۆن و ماوه‌ت، له‌ سه‌عات هه‌شتی به‌یانی ئیمپۆدا له‌ ده‌ریای سپیدا نقوم بوو».

کابرا سارد بووه‌وه و به‌بێهۆشی هه‌ردوو مه‌چه‌کی خسته‌ سه‌ر میزه‌که‌ی به‌رده‌می و سه‌ری خسته‌ سه‌ری. کشوماتی بالی کیشا به‌سه‌ر ژووره‌که‌دا. ده‌رگا که‌ کرابوووه‌، پیاوینکی ئاوه‌لدامه‌ن سپی جانتایه‌کی به‌ده‌سته‌وه بوو کردی به‌ژوورا و هات. به‌جلوبه‌رگه‌که‌یا دوکتۆر بوو. که‌ ته‌ماشای کرد دنیا کش و ماته، پرسی: ئه‌مه‌ چییه‌؟ یه‌کنی له‌ پیاوه‌کانی به‌ر میزه‌که‌ به‌ هیواشی وتی: «فه‌رموو جارێ دانیشه؛ چه‌له‌بی تۆزێ له‌ فیکرایه».

له‌پاش ماوه‌یه‌کی تۆزێ زیاد ده‌فته‌رداره‌که‌ چوو هه‌ر زۆر به‌ هیواشی سه‌ری نایه‌ بناگویی چه‌له‌بییه‌وه و وتی: «قوربان وا دوکتۆره‌که‌ ته‌شریفی هاتوو». چه‌له‌بی به‌ نیوه‌ مردن و به‌ په‌نگ له‌ روو براوی به‌ هه‌رجۆر بوو،

سەری بەرز کردەو و دەفتەردارە کە دەستی داڤە بآلی و ھەلێسان و بردیە ئەولاو، پشیتینی سەر پاتۆلە کە ی کردەو. دوکتۆرە کە ھات جانتاکە ی کردەو و ھەندئ دەوا و دەرمانی تیکە لآو کرد و کردیە دەرزییە کەو و لە لآرانی چەلە بی دا. پاش ئەو ھەندئ تر دەرمانی سوورکاری کردە ناو پیالە یە کەو و ئاوی تی کرد و دا ی بە چەلە بی وتی: فەرموو بیخۆرەو. ئاو و قاوہ کە ی خۆشی ھەر لە سەر مێزە کە یە، ھیشتا نە یخواردۆتەو. دوکتۆر دیسان جانتاکە ی تیکدا یەو و دەرمانیکی تری گرتەو و کردیە ناو دەرزییە کە ی تر و ئەو ھشی دا لە بآلی چەلە بی. دەرز یە کە م ھی ھیز (قوہت) بوو؛ دەرمانی ناو پیالە کە ھی نە خۆشی مە عیدە بوو؛ دەرز ی دوو م ھی نە خۆشی شە کرە بوو. پاش ئەمانە قاقە زیکیشی دەرھینا تۆزی دەرمانی سپی و وشکی تی کرد، بە ئەندازە ی ئەو کە خۆ ی ئەیزانی، بە چەلە بی وت: «خواردنی ئەم نیوہ پۆیە شت شۆربای برنج، ئاوی دانە یە ک پرتە قالی پەنجا گرامییە، پاش خواردنە کە ت ئەم دەرمانە ش بکە وە ناو ئیستکانی ئاوہو بیخۆرە».

تومەس ئەم دوکتۆرە ھەموو پۆژی ئەمە ئیشیە تی و دوکتۆری تایبە تی چەلە بییە، دیت بۆ دەرمانکردنی ئەم نە خۆشییانە ی چەلە بی.

دوکتۆر پۆیشت و دەفتەردار لە پاش ئەو چەلە بی پۆشتە کردەو، ھینایەو سەر سەنگە لییە کە ی خۆی. ئاو و قاوہ کە ش ھەر دانراو، نە یخواردۆتەو. چەلە بی ھاتەو شوینە کە ی خۆی و ھەناسە یە کە ی پیا ھاتەو. سەریکی بەرز کردەو بۆ ئاسمان و وتی: «خوایە! ئەمە حالە من ھەمە؟»!

کۆرە کە - کە ئەم کە ی نوبە ی نانە ی چاوپیی کە وت - وتی: «یادت بە خیر کامەرانی! وا دیارە لە لای پیاوی وایش دەست ناکەوی». ئەمە ی وت و

هه‌ستا ئه‌ویشی به‌جی هیشت.

به‌لن، ئه‌ویشی به‌جی هیشت؛ نه‌وه‌ك هه‌ر ئه‌وی، به‌لكوو هه‌ر به‌ته‌واوی ولاتی چه‌له‌بی به‌ناهومیدی به‌جی هیشت. کاروان به‌کاروان
چووه‌شاریکی که‌وه. ئه‌و شاره‌که‌ زۆری نه‌ماوه‌ شاری کامه‌رانان وه‌یا
شارستانی شادمانان بی.

ئهم جاره‌له‌م شاره‌دا ته‌نانه‌ت چه‌مام و که‌بابخانه‌شی نه‌هیشت،
هه‌مووی گه‌را بۆ ئه‌وه‌ به‌لكوو تیشکی کامه‌رانی له‌ ناوچه‌وانی یه‌کینه‌وه
به‌دی بکا. ئه‌و باوه‌په‌که‌ سه‌ره‌تا پرووی کرده‌ شاره‌که‌ و چاوی به‌ چاوه‌ندازی
شاره‌که‌ که‌وتوو، بۆی په‌یدا ببوو له‌ گه‌رانه‌که‌یا ئه‌و باوه‌په‌ی نه‌هاته‌دی.
چاوه‌ندازی شار‌وا‌ی پیشان ئه‌دا که‌ بیجگه‌ له‌ خوشی و کامه‌رانی، هه‌چی‌تر
له‌م شاره‌دا نه‌بی. که‌ ئه‌گه‌ریت و ته‌ماشائک‌ا ته‌نانه‌ت چه‌مامچی و
که‌بابچیش هه‌ر هه‌ناسه‌ هه‌ئه‌کیشن: ئۆف خوا دهر‌د!

زۆری نه‌مابوو شاره‌که‌ به‌جی بیلی، سه‌رله‌به‌یان بوو به‌ناو یه‌کنی له‌
شه‌قامی گه‌ره‌که‌کانا ئه‌سووراپه‌وه، کوتوپر ده‌روازه‌ی کۆشکینک کرایه‌وه
پیاویکی سه‌ربازی که‌ نیشانه‌ و ئه‌ستیره‌کانی پایه‌ی «عه‌قید» بیان پیشان
ئه‌دا، هاته‌ ده‌ره‌وه. سووک، په‌نگ‌گه‌ش، گورجوگۆل و چالاک؛ ته‌ماشای
هه‌ر شوین و شتیکی ئه‌کرد له‌ خوشیانا له‌ره‌یه‌ک له‌ لیویه‌وه ئه‌هات،
له‌گه‌ل نیمچه‌ زه‌رده‌ خه‌نه‌یه‌کدا، له‌ هه‌ندامیا هه‌موو له‌شی هه‌ر خوشی
بوو، گزنگی هه‌تاوه‌که‌ ئه‌یدا له‌ ئه‌ستیره‌ مشتومال کراوه‌کانی سه‌ر شانی
ئه‌بریسکانه‌وه. جلوه‌به‌رگه‌که‌ی هه‌ر ئه‌وه‌نده‌ جوان و پاک و ته‌میز بوو
مه‌گه‌ر هه‌ر خوا بیزانی. جزمه‌کانی هه‌ر ئه‌و کاته‌ بۆیاغی سوور کرابوون،
بريقه‌ی ئه‌هات؛ هاته‌ ده‌ره‌وه.

له‌گه‌ل ده‌رکه‌وتنی ئه‌و، زۆر به‌گورجی شوئیره‌که‌ ده‌رگای گه‌راجی

كۆشكە كەي كىر بۈۋە؛ ئۆتۈمۈبىلە كەي ھىنايە دەرەۋە. لە بەر دەرۋازە كە دا رايگىرت، ئۆتۈمۈبىلى مۇدىلى ئىمسال ئەتوت بۈۋە. دەرگا كەي كىر دەرەۋە، پىاۋە كە ھات، چۈۋ لە شۈپىنى شۈپىرە كە دانىشت و دەستى خستە سەر جەۋە كە و پىنى نا بە بە نىنا. شۈپىر دەرگاى پىۋە دا و پىاۋە خۋى ئۆتۈمۈبىلى لى خورى و ۋە كوۋ تىسكەي تەنگ بۈي دەرچۈۋ. شۈپىرە كە ش لە ناۋەۋە، دەرگاى گە راجە كەي داخستە ۋە و چۈۋە كۆشكە كە ۋە.

ئەم دىمە نە كۈرەي شەيدا كىر؛ ۋاى لى كىر ھاتە سەر ئەۋە كە ئەم پىاۋە نەۋەك كامرەۋاىە، بە لكوۋ ھەر تاپۋى كامەرانىيە. ئەگەر بەختىارى و كامەرانى بىنى لە دنىادا، لەلاى ئەم پىاۋە يە و ئەگەر نەبىنى ئەۋا ھىچ. لە دەۋرۈبەرى ئەم كۆلانە دا ھەروا رايبۈرد تا پاش نىۋەرۈ. سەعات بوۋ بە يەكى پاش نىۋەرۈ سەرى كىر ئۆتۈمۈبىلە كە گە رايە ۋە. ھەر لە دەۋرۈۋە ھۈرنى لى دا. خىرا شۈپىرە كە لە دەرۋازەي كۆشكە كە ۋە دەرپە رىيە دەرەۋە، تا ئەم ھات ئۆتۈمۈبىلىش گە ىشتە جى. دەرگا كەي كىر دەرەۋە، پىاۋە كە دابەزى و چۈۋە كۆشكە كە ۋە. ئەمىش ئۆتۈمۈبىلە كەي بىرە گە راجە كە ۋە. ئەمجا كۈرە كە ۋە تە سەۋداى ئەۋە كە چۈن خۋى بگە يە نى بەم پىاۋە و چۈن دەمى بگاتى. بە تايبەتى ئەم پىاۋە ش پىاۋىكى عەسكەرى گە ۋرە يە و پىنگە ىشتن و ھاورپىيەتى لە گە لىا بە پىنى ياساى سەربازى تۈزى گرانە. لە ۋا كاتە دا سەرى بەرز كىر دەرەۋە، تە ماشاى كىر لە سەر دەرۋازەي كۆشكى ئەمبەرى كۆشكى پىاۋە عەقىدە كە ۋە ھەر راست بە رانبەر بە ھىنە كەي ئەۋ پارچە مقەبايەك ھەلۋاسراۋە و لە سەرى نووسراۋە: «ئەم كۆشكە بە ھەموۋ شتومە كىكە ۋە بۇ كىيە و قسەش لە گە ل تە لە فۈنى ژمارەي (۲۵۹۷۶) ئە كىرى».

كە ئەمەي چاۋپىنى كەۋت ۋە كوۋ گۈل گە شاىە ۋە. ئە جزا خانە يەك

لەسەر كۆلەنەكە بوو، چوۋە ئەجزاخانەكە ۋە لەۋى تەلەفۇنى بۇ ژمارەكە كىرد و پىكەۋتن. تەلەفۇنى داخستەۋە. زۆرى پىكەنە چوۋ ئوتۇمۇبىلىك ھات پىاۋىكى تىا بوو كىلىكى كۆشكەكەى بۇ ھىنا و چوۋن دەرگاكيان كىردەۋە. كۆشك ھەموو شتىكى تەۋاۋ بوو. تازە بۇياغ كرابوو، باخەكەى جوان و تازە ئاۋ درابوو، ژوۋرەكان ھەموو پىر فەرش بوون، ھەر ژوۋرە، كاتتۇر و مىزى تەۋاليت و جامخانەى كىتىى تىا بوو، لەگەل چۈرپايەى يابلى فەنتازىدا. ژوۋرى مىۋان زۆر رىك بوو. مەتبەقەكە پىرې بوو لە فەخفۋورى و چىنى و پىۋىستى كۆشكىكى ۋا، ھەموو بە رىكۋپىكى لە «ئۇفى» يەكەدا دانراون. ھەمامەكەى ئالافەرزەنگى بوو. لەناۋ راپرەۋەكە بە تەنىشت ژوۋرى مىۋانەۋە تەلەفۇنىك ھەبوو.

ئەمانەى ھەموۋى بەپىى لىستەيەك ۋەرگىرت، ئەمجا دەستى برد دەفتەرى چەكەكەى دەرھىنا، چەكىكى بە پىنجسەد دىنارى ئىمە بۇ سەر بانكى «ئىستەرن بانك» نوۋسى و داى بە پىاۋەكە بۇ كىرى كۆشكەكە. ئەم پىاۋە خزمەتچى خاۋەن كۆشكەكە بوو. دەستى برد پىنج دىنارىشى بەخشىش دا بەۋ پىى وت: ئەگەر پىاۋەتىم لەگەل بكەى چىشتكەرىك و خزمەتچىيەكم بۇ پەيدا بكەى زۆر سوپاست دەكم. پىاۋەش سوپاسگوزارى كىرد و تى: تانىو سەعاتى دىكە ھەردوۋكىانت بۇ دىنم و لىنى دا رۇىشت. لە راستىدا زۆرى پىكەنە چوۋ دوۋكەسى ھىنا؛ يەكى چىشتكەر و يەكى خزمەتچى.

كۈرە تەلەفۇنى ھەلگىرت و داۋاى تاكسىيەكى لە يەكى لە شوپىنى ئوتۇمۇبىلە كىرىيەكان كىرد و ژمارەى كۆلان و خانوۋى دانى. زۆرى پىكەنە چوۋ تاكسى ھات. كۈرە دەستۋورى دا بە چىشتكەر و خزمەتچىيەكە و خۇى سوار بوو. بە شۇفىرەكەى وت: «بمبە بۇ شەرىكەى ئوتۇمۇبىلى كادىلاك».

بەدەم رېنگە رۆيشتەنە وە ديسان پىيى وت: «ئەگەر ئۆتۆمۆبىلچىيە كم بۇ پەيدا بگەي پياوۋەتيم لەگەل ئەكەي». ئەويش وتى: كورپىكى دۆستى من ھەيە شۆفىرىكى چاكە و ئەگەر ئارەزوو ئەفەرموون ھەر ئىستاكە بۆتانى دىنم. وتى: سوپاست ئەكەم.

زۆرى نەبرد چوونە شەرىكەكە وە ھەقى تاكسىيەكەي دا و خاوەن تاكسى چوو بەشوپىن شۆفىزا. ئەمىش چوو بۆلاي مودىرى شەرىكە قسە و باسى كرىنى ئۆتۆمۆبىلنىكى تازەي كادىلاكى مۆدىلى ئىمسالى كرد و «كەتەلۆك» بيان خستە بەردەست، لەگەل لىستەي نرخابا. نەخشەي ئۆتۆمۆبىلنىكى جوانى ھەلېژارد و نايە بەردەستى مودىر و وتى: ئەو مۆدىلە. مودىر فەرمانى دا ئۆتۆمۆبىلنىكىان ھىنايە دەرەو لە كۆگا. ئۆتۆمۆبىلى چى، ئەتوت پىنشەنگى پىشەرەوى قافلەيە، نرخبىش (۲۵۰۰) دىنار بوو؛ ئەمىش دەستى برد دەفتەرى چەكى دەرھىنا و ھەوالەي كرد بۇ سەر بانكى ئىستەرن بانك.

مودىر وتى: ئەگەر ئارەزووى شۆفىرىش ئەكەن لاي ئىمە ھەيە كە لە خزمەتتانا بىي و... قسەكەي تەواو نەكرد، خاوەن تاكسىيەكە ھاتەوە كورپىكى لەگەل خۆي ھىنا و ھات وتى: «قوربان! ئەمە ئۆتۆمۆبىلچىيەكەيە ئەوا ھىنامە خزمەتتان». ئەمىش وتى: سوپاست ئەكەم و عەزىەتتان بۇ كىنشام، پرووى كرده مودىرەكەش وتى: منەتبارى پياوۋەتيتانم و لەبەر ئەوۋە بىرپارم بەم دۆستە دابوو بۇ ئۆتۆمۆبىلچى و ئەويش ھىناي ئىتر ئەبى ئىوۋە لىتم بىوورن.

مودىر وتى: ئىمە ئاسايشى ئىوۋەمان ئەوى، ئەم بىي يا ئەو جىايى نىيە لە بەينىانا. ھەستا و كورەي تا بەر دەرگاي شەرىكە بەرپى كرد و تەوقەي لەگەل كرد، شۆفىر چووۋە ئۆتۆمۆبىلە وە خستىە گەر و دابەزىيە وە

دەرگاکی کرده وه کوره سوار بوو، دەرگای پیوه دایه وه و چوو دانیشه وه و ئۆتۆمۆبیلی لی خوری چوونه وه بۆ ماله وه. ئۆتۆمۆبیلچی، ئۆتۆمۆبیلی برده گه راجه که وه و ئەمیش چوو ناو کۆشکه که وه.

کوره له دیمه ن و رابواردنی پیاویکی گه وره ی بنه ماله چه ند رۆژنیک رابوارد و هه موو رۆژنیک به یانی زوو به شۆفیره که ی ئەوت: ئۆتۆمۆبیله که له بهر قاپی هه وشه دا راگرئ و چاوه رپیی هاته نه دهره وه ی ئەم بکا. خۆیشی به بیجامه یه که وه جار جار ئەهاته بهر قاپی و سه یریکی ئۆتۆمۆبیلی ئەکرد و تۆزئ له باخچه ی بهر دەرگا ئاسنه که دا خۆی خه ریک ئەکرد و ئەمجا دهرنگیک خۆی کۆ ئەکرده وه و ئەهات سوار ئەبوو. ئەچوو هه ندیک ئەگه را و له سه عات دوانزه دا ئەهاته وه بۆ ماله وه. چۆنیه تی دهرچوون و هاتنه وه ی له ده قیقه و سه عاتی دیاریدا وای پیشان ئەدا که خاوه ن ئیشیکی ره سمی، وه یا خاوه ن تجاره تخانه و بانکیکه .

یه که دوو حه فته یه که به سه ر ئەم ژیا نه یا تی په ری. هه موو رۆژ عه قیده که له به یانیا دهر ئەچوو بۆ سه ربازخانه و له نیوه رۆدا ئەگه راپه وه. ئۆتۆمۆبیلینکی کادیلاکی تازه ی له بهر امبه ر کۆشکه که ی خۆیه وه چاو پیی ئەکه وت که شۆفیره که خه ریکی پا که وه کردن و ئاماده کردنیه تی بۆ ئاغه که ی. کاروباری کۆشک و هاتوچۆکه ری خزمه تچی له م کۆشکه دا و بوونی ئۆتۆمۆبیلینکی وا، وای پیشان ئەدا که پیاویکی گه وره له م کۆشکه دا دانیشه تی. هه ر جاره ش کورپنکی گه نجی به دیمه نی بهر چاوه ئەکه وت که به بیجامه وه له بهر قاپی هه وشه ده ستور ئەدا به ئۆتۆمۆبیلچییه که ی، وه یا خه ریکی باخه که ئەبئی. تی گه یشت که خاوه نی ئەم کۆشکه ئەم کوره یه .

رۆژنیک و دوو رۆژ به م جۆره، رۆژنیکیان به یانی بوو عه قیده که هاته دهره وه بۆ ئەوه وه ختی سه ربازخانه ی بوو بچیت بۆ ئەوی، کوره که ی

دراوسییی له بهر قاپییه‌که‌ی خۆیانا راوه‌ستا بوو. ئیتر ئەم به‌لایه‌وه جوان نه‌بوو که هه‌موو رۆژئ ئەم دیته‌ دهره‌وه و ئەو کورپه‌ له‌وئ راوه‌ستاوه و به‌تایه‌تی بووه به‌ دراوسیتشی، هیچ قسه‌ی له‌گه‌ل نه‌کا.

هه‌رکه‌ هاته‌ دهره‌وه‌ چاوی پێ‌که‌وت، تۆزئ لێی نزیک بووه‌وه و پێی وت: به‌یانیت باش. کورپه‌ به‌ روویه‌کی له‌ گۆلی ئەو باخه‌ گه‌شتر چوو به‌ پیرییه‌وه و پێی وت: ژیانیت باش و هه‌روا تۆزئ ده‌ستیان کرده‌ قسه‌ کردنی «مُجامله».

ئەم «به‌یانیت باش و ژیانیت باش»ه‌ی ئەم رۆژه‌ قاپی دۆستایه‌تی له‌ به‌نیانا کرده‌وه و بوو به‌هۆی ئەوه‌ که کورپه‌ ئیتر ورده‌ورده‌ خۆی لێ نزیک ئەخاته‌وه. چه‌ند رۆژئیکیش تی‌په‌ری و هه‌تا ئەهات دۆستایه‌تی زیاتر به‌هێز ئەبوو؛ به‌لام هه‌ر ته‌نها دۆستایه‌تی قسه‌ی به‌ر ده‌رگا.

رۆژئیک سه‌عات یه‌ك بوو، عه‌قیده‌که‌ له‌ سه‌ربازخانه‌ هاته‌وه. کورپه‌که‌ له‌ به‌رده‌رگا راوه‌ستا بوو. که‌ ئەو دابه‌زی کورپه‌ گرتیه‌ قسه‌ و به‌ده‌م قسه‌وه‌ چوون تا به‌ر ده‌رگا‌که‌ی خۆیان. ئینجا پێی وت: فه‌رموو له‌ پیش ئەوه‌دا بچنه‌وه‌ بۆ حه‌سانه‌وه‌، بچینه‌ ژووره‌وه‌ شتیکی سارد و قاوه‌یه‌ك بخۆینه‌وه. له‌به‌ر ئەوه‌ تۆزئ یه‌کیتییان په‌یدا کردبوو، بێ‌ دلێ نه‌کرد، چوو له‌گه‌لێا چوونه‌ ژووره‌وه. له‌ ژووری میوان دانیشتن. ژووره‌که‌ زۆر رێکوپێک بوو، خیرا ئاوی سارد و پاش ئەوه «سینالکۆ» و «کۆکا» و پاش ئەوه‌ قاوه‌ی به‌شه‌کریان هێنا. پاش خواردنه‌وه‌ی ئەمانه‌ و که‌مێک دانیشتن هه‌لسا و وتی: ئەچمه‌وه‌ خۆم ئەگۆرم و تۆزئ ئەهه‌سێمه‌وه. جه‌نابیشتان ئیسراحت بکه‌ن دنیا گه‌رمه‌. گه‌لێ له‌گه‌لێ خه‌ریک بوو، بۆ ئەوه‌ دانیشنی پیکه‌وه‌ نیوه‌رۆژه‌ بکه‌ن، دانه‌نیشت؛ وتی: ئیره‌ و ئەوئ هیچ جیا‌یه‌کیان نییه‌ و رۆیشت.

به كورتى ئەم هاتنه‌ی بوو به هۆى ئاشنايه تيبه‌كى ته‌واو. واياں لى‌هاټ زۇرتري وه‌خت له‌گه‌ل يه‌كا و له‌مالى يه‌كا رايانته‌بوارد. كوره‌كه‌كه‌ته‌ماشاي كرد ئەم عه‌قيده رابواردن و هه‌لسوكه‌وتىكى زور خۆش و پىكوپىكى هه‌يه. كۆشكه‌به‌ى جوان و هه‌موو ده‌وروبه‌رى باخچه و گوله. ژووره‌كانى كۆشكه‌كه‌يه‌ك له‌يه‌ك جوانتر و به‌وي‌لترن. ژوورى كتيبخانه جامخانه‌ى كتيبى تيدايه، هه‌موو جوهره‌ كتيب و گوڤار و رۇژنامه‌ى تيايه. له‌ولاهه پياؤيه‌ك دانراوه، مه‌يموونىك و به‌چكه‌ پشيله‌يه‌كيش هه‌ر جاره دىن پىكه‌وه يارى ده‌كهن و ديمه‌تىكى جوان درووست ده‌كهن. كوره‌كه‌وته سه‌ر ئەو باوه‌ره‌كه‌كه‌مهرانترين كه‌س له‌ ژير ئەم ئاسمانى شينه‌دا هه‌بى ئەم زابته‌يه و ئەوى ناته‌واوى بى‌رووى تى نه‌كردوه. وتى: باش بوو ته‌قه‌لاكه‌م. كه‌ ئەمه‌ چه‌ند ماوه‌يه‌كه‌ ئەيده‌م بۆ دۆزىنه‌وه‌ى كامه‌رانى - به‌خۆپايى ده‌رنه‌چوو؛ پىي گه‌يشتم.

رايه‌لى ئاشنايه‌تياى زور توند و به‌هيز بووبوو. هيج نه‌پىيه‌ك نه‌مابووه له‌به‌ينى يه‌كا، كه‌ بۆ يه‌كى نه‌گىر نه‌وه. رۇژىك دانىشتبوون، كوره‌پىي وت: من حه‌ز ئەكه‌م بزانه‌م تۆ له‌ دنيا‌دا چ ناته‌واوبه‌يه‌كت هه‌يه و چى هه‌يه‌كه‌هۆى دلته‌نگى تۆ بى؟ من ئەم ماوه‌يه‌بۆم ده‌ركه‌وتوه‌كه‌له‌تۆ به‌ختيارتر و كامه‌رانتر بره‌ئاكه‌م بىي و ئەوى راستى بى ئەمه‌وى منىش ئەو رىنگه‌يه‌ى تۆ گرتوته، بىگرم.

زابته‌كه‌وتى: چاك دۆزىوته‌ته‌وه. راسته، منىش خۆم وائەزانه‌م كه‌له‌من كامه‌رانتر نيه‌ه. ژيان هه‌ر ئەوه‌يه‌كه‌منى تيا. رابواردن هه‌ر ئەوه‌يه‌كه‌من رايته‌بويم، بۆ هه‌ر شتىك وه‌ختىكم داناوه و له‌هيج شتىكا ناته‌واويم نيه‌ه؛ به‌يانيان هه‌له‌ستم شتومه‌كى ته‌راشم بۆ دانراوه، ته‌راش ئەكه‌م ئەچم ده‌ست و ده‌موچاوم ئەشۆم. ديمه‌وه‌نان دانراوه و نان و

چا ئه خۆم، جله کائم شۆراوه و له ئوتوو دراوه و هه موو پاك کراونه ته وه. جل له بهر ئه که م و ئه چم بۆ سه ر ئیسی خۆم. نیوه پۆ که گه پامه وه، خۆم ئه گۆپم و ده ست و ده موچام ئه شۆم. نان ئاماده کراوه، ئه چم نان ئه خۆم و ئه چم ئه نووم. به ئه ندازه ی دوو سه عات پائه کشیم، ئیسراحت ئه که م. که هه ستام ئه چم خۆم ئه شۆم، چا ئه خۆمه وه، پاش ئه وه ئه وه مه یموون و پشیله یه دینم تۆزئ یاریم بۆ ئه که ن. پاش ئه وه هه ندئ پیانۆ لئ ئه ده م و مه یموون و پشیله که ش به ده نگئ پیانۆ که ئه که ونه سه ما. که تۆزئ له وه تا قه تم چوو، ئه چم هه ندئک له گه ل باخه که خۆم خه ریک ئه که م. پاش ئه وه ئه چم سوار ئه بیم، ئه چم هه ندئکیش ئه گه ریم و ئه چم بۆ سینه ما و دیمه وه. کردوومه به ره وشت دوو سه عات خه ریکئ خویندنه وه ی کتیب و رۆژنامه و گۆقاریش ئه بیم. پاش ئه وه جینگه که م بۆ پاخراوه ئه چم ئه نووم. کوره ش وا به دل گویئ بۆ راگرتوو و کات به کات گه شکه ئه یگری له م پارباردنه.

وتی: پاره یه کی زۆرم هه یه له بانکا. مانگانه که شم زۆره ئه م کۆشکه هی خۆمه، خانووبه ره و مولکی تریشم هه یه. ئۆتۆمۆبیلیم هه یه، ئه مانه م هه موو هه یه، به لام...

هه ر له گه ل وتی به لام کوره کسپه یه که له دلپه وه هات و هه ناسه یه کی ساردی هه لکیشا و وتی: «ئه م ره نجه شم به هه یچ ده رچوو». وتی: ئی. وتی: به لام شه و و رۆژ له په ژاره ی ئه وه دام که فه رزه ندئکم نییه پاش خۆم ئه م مال و مولکه ی به رکه وئ و نه که ویتته به رده ست ئه م و ئه و و میری. ئه مه ش له بهر ئه وه یه که ژنم نه هیتاوه و ژنم نییه تا منالم بیئ. وتی: چۆن؟ بۆچی ژنت نه هیتاوه؟ وتی: نه مه یتاوه. ئه مه ش داستانیکی هه یه. وتی: «توخوا برا ئه وه شم بۆ بگیپه وه». وتی: من باوکم ده وله مه ند بوو،

خستمیه قوتابخانه و پټی خویندم. به‌ره‌به‌ره سهرکه‌وتم و چوومه دانشگاهی جه‌نگه‌وه. نه‌ویشم ته‌واو کرد و دبلؤم وه‌رگرت و به‌ملازمی دووهم ده‌رچووم. تا ئەم ماوه‌یه باوک نه‌ما و هه‌ندی خزم و که‌سوکارمان هه‌بوو هه‌موو سامانه‌که‌یان له‌ناو دا. من جۆشی گه‌نجیم بوو، پټویستم به‌سامانی باوکم نه‌ما. مانگانه‌که‌م به‌شی ئە‌کردم. له‌ناو سهرخۆشی هه‌رزه‌کاریدا ئە‌تلامه‌وه و پامئه‌بوارد تا بووم به‌ملازمی یه‌که‌م هه‌ر سهرخۆش بووم. له‌پاش چه‌ند سالتیکی تر بووم به‌ره‌ییس. له‌م وه‌خته‌دا فیکری ژنم که‌وته سهر. ئە‌وه‌نده هه‌بوو وتم: من هیشتا ده‌مه‌ده‌می جوانیمه و هه‌ر له‌ئیسته‌وه ژن بینم باشه؛ به‌لام له‌کویتی دانیم؟ چاک وایه با جارئ لیتی گه‌ریم تا شوین و خانوویه‌کم ئە‌بی. که‌وته سهر ئە‌م فیکره و وازم له‌ژنه‌ینان هینا و خۆم به‌م هیواوه خه‌ریک کرد. پاش ماوه‌یه‌ک بووم به‌ره‌ئیس یه‌که‌م و له‌پاستیدا له‌پاره‌ی مانگانه‌که‌م ئە‌وه‌نده‌م بۆ دوا که‌وت که‌خانوویه‌ک دروست بکه‌م. خانووم کرد و ئە‌و وه‌خته‌وتم: من ره‌ئیس ئە‌وه‌لینکم، ئیسته‌بچم کچیک بینم و له‌خانوویه‌کی ره‌قوته‌قا داینیم و هاوسه‌ره‌کانی من هه‌موو ئۆتۆمۆبیل و هه‌موو هۆیه‌کی رابواردنیان هه‌یه. ئە‌گه‌ر من نه‌مبئ شووره‌یه‌ بۆم. چاک وایه با راه‌ه‌ستم تا ئۆتۆمۆبیل و ئە‌و شتانه‌شم ئە‌بی.

له‌خولیا ی ئە‌م فیکره‌دا مامه‌وه تا بووم به‌«مقدم». له‌م ماوه‌یه‌دا ئۆتۆمۆبیلیم کړی و هه‌موو جوړه‌شتومه‌کیکی مالم ریک خست. ئنجا که‌وته سهر ئە‌وه‌وتم: ئە‌وا من ئیسته‌هه‌موو هۆیه‌کی رابواردنم ته‌واوه، به‌م پټیه‌ئه‌چم کچیک دینم و به‌جۆریکی «ارسطوراتی» له‌گه‌لی رانه‌بویرم و په‌کم له‌سهر هه‌چ ناکه‌وی؛ به‌م ژیا‌نه‌وه‌فیر ئە‌بم. له‌پاش دوو رۆژ هاتو له‌ئیشه‌که‌م ده‌ریان کردم، ئە‌و وه‌خته‌هه‌چ شتیک نییه

کە من پێوەی بژیم و فیری جۆره ژیانیکیش بووم کە وەنەبێ بە سووکی
هەلسوورێ. ئەو وەختە کە نەفت ئەبم و لەناو خەلکا ئابرووم ئەچێ.
کە واتە ناوە لا با ماوێهەکی تر پراوەستم تا ئەبم بە عەقید.

لەم ماوێهەدا ئەوەندەم ئەبیت ئەگەر هاتو لە پاش ئەوەش ئێشەکە ی
خۆم لە دەست دەرچوو، بە دەرامەتی پاشکەوتە کەم وەکوو جاران ئەژیم.
لەبەر ئەوە وازم لە ژن هێنا و پارهشم رۆژبەرۆژ زیادى ئەکرد. ئەوەندەم
سامان بۆ پێکەوه نرا کە چەند خانووبەرە یەکم کەم کەم و هەمووم دا بە کەم
و ئێستەش سەرەپای ئەوە پاره یەکی زۆرم هەیه و لە بانکدا یە، دەرامەتی
ئەوەش خۆی سەر بە خۆ سالانە یەکی زۆرە. پایە کەشم ئەوا ئێستە عەقیدە
و لە هیچ شتێک ناتەواویم نییە؛ بەلام تەمەنی ئەو کەمە ی کە من لە
دەوری کا ملازمی دوو م و یە کەم بووم و جۆشی جە حێلیم بوو، لە گەڵ
منا ئەگۆنجا و مایە ی رابواردن بوو. ئەو تەمەنە و ئەو جۆرە کەم پێم قایل
نابێ و لام لێ ناکاتەوه. دەوری جوانیم دەوری ک بوو ئەگەر نانی شەویشم
نەبوا یە، خەرامانی چینی شەم پێوە دائەنیشت، ئێستە کە دەوری پیری یە
ئەگەر هەموو گەنجی دنیا شەم بێ هیچ تەمینیکی نییە و ئەو دلخۆشی یە
جارانی نییە. لەبەر ئەمانە ئەوا بۆ خۆم کە وتوو مەتەوه و خەفەتی ئەم
غایە لە یە بوو بە خۆراکی شەو و رۆژ و ئەوی پێی بلێن رۆوناکی سەری
بە دلێ منا نە کردوو. ئەو دیمەنە روالە تیەم کە ئەبینی، ئەوە دیمە نیکە
وەکوو دیمەنی گۆلی ژالە یە. لە دوورەوه ئالە و لە ناووە بێ بین و تالە.
چارناچار دینم هەر کاتە ناکاتیک خۆم بە شتیکەوه ئەخلاقینم و دەستی
خۆم بەوه ئەبم؛ کەچی لەو کاتە شا و تەنانەت لە کاتی نووستنیشا
بەبێ هەست و ئیختیار هەر بەینە نابەینیک دلەم خورپە یەکی لێوه دیت
و ژیانى تال و ترشى خۆم ئەخاتەوه فیکر.

کوره که گوینی له و قسانه بوو، به جارئ چووہ تاسه وه و له م دنیا پروونا که که و ته دنیا به کی تره وه. تا ئیسته وای نه زانی که باشقه ی کامه رانه کانی هه موو سه رزه وی دیمه نی نه و پیاوه به که به خه وی شه ویش بؤنی خه م و خه فه تی نه کردوه؛ که چی ئیسته کاتی سه یر نه کا کلؤتر که سینک و به جه زره به تر که سینک له م ژیر ئاسمانه دا بیی نه و که سه یه که نه و لیی به هه له چوو بوو. دهردی مه ردمی تر هه ر دهر دینک بوو، هی نه م دووه.

له پاش نه وه که له م که ینوبه ینه تی گه یشته، پرووی تی کرد و وتی: برا من به شوین شتیکا نه گه رام که لام وابوو نه و شته ته نه ا له لای تو دهست نه که وی. هه ر له بهر نه وه بوو که من هاتم نه م دهزگا و دووکانه م بؤ خؤم پینکه وه نا و خؤم کرد به هاومالی تو. ئیسته وه کوو بؤم دهرکه وت نه و شته لای تویش دهست ناکه وی. که واته نه مه ئاخه مائئاواییه که لیت نه که م و ئیتر به دوعا. هه ستا هاته دهره وه نه و کؤشک و خزمه تچی و ئؤتؤمؤبیل و شتانه - که رینکی خستبوون - هه موویانی تینک دا و نه و و لاته شی به جئ هیشته و پرووی کرده به غدا.

ملی رینی گرت و پرووی کرده به غدا. بیستبووی کابرایه ک له وی هه یه «عه لانه ددین سه ججادی» پیی نه لئین و وای به رگوئ که وتبوو که کابرایه که گوئ به که س نادا و گزیرینک و وه زیرینکی به لاه وه کوو یه که وایه. گوئیا لای له عه نه ناتی دنیا نه کردۆته وه. له گه ل نه وه شا دهستی نه روا، دیاره هه ر شتیك وترا وه نه بی وایی. کوره وا چوو بووه دلپه وه که نه بی کامه رانی له لای نه و دهست که وی، بویه وا نه و رینگه یه ی گرتوه.

به پرسیار چوو، ها لیره، ها له وی، دیه وه. کوتوپر ته قی به لووتی قاییبه کی بچکۆله وه. له سه ر قاییبه که نووسرابوو: نه مه مزگه وته. چووہ حه وشه بچکۆله که وه. له وینوه چووہ ژوورینکه وه له بهر تاریکی، چاو چاوی

نەئەبینی. پەرس و رای پێ ناوی کورسییەکی شەڕەبوو لە ژوورەکەدا چوو لەسەر کورسییەکە دانیشت. ناچار بوو دانیشی، چونکە سەرمیچەکە ئەوەندە نزم بوو ئەبوابە سەری دانواندایە؛ ئەگینا نەیتەتوانی بە پێوە پراوەستی. کە دانیشت، تۆزێ بەرچاوی رووناک بوو، وەهه کتیبخانە و کتیبکی نەزۆر کەم و نەزۆری بەرچاوی کەوت. لەبەر بێ جینگەیی کتیبخانەکە زۆر نارێکوپێت بوو. هەندیکێ بەسەر رەفەکەوه بوو تا سەرمیچەکە چوو، تۆز سەری گرتبوو. مێزیک دانرابوو، ئەویش سەرەکە ی پری بوو لە کتیب و قاقەز و قەلەم، بەلام نارێک و ناھەموار. کورسییەکی شەر لە بەر مێزەکەدا دانرابوو سەر ئەو کورسییەکەش پەربوو لە قاقەز و رۆژنامە و گوڤار؛ جینگەیی دانیشتنی زەلامێک بە سەرمیچەکە کورسییەکە کرابوو. لەناو قاقەز و رۆژنامەکانا کابرایەکی دەستەپیاوی لێ دانیشتوو دسداشەیهکی لەبەرا بوو. سەری رووت بوو، گویچکە ی خەتی «تەلەفۆن» یکی براویشی لە تەنیشتیەوه دیار بوو.

کابرا کە چوو سەری کرد بە ژوورەکەدا هیچ نەچوووە دلێوە کامەرانی بوییری سەر بکا بە شوینیکی و تاریکی بۆگەنی دوور لە هەموو ناز و نیعمەتیکەوه؛ بەلام تووش بووبوو تازە تێپەریبوو، ئەوەی بەبیرا هات وتی: «دەنگی دەهۆل لە دوورەوه خۆشە!».

دیارەکە چوو سەلامێکی کردو لە پاش دانیشتن کابرای ناو، قاقەز جگەرەیهکی دایە و بەخێرھانتی کرد، ئەمیش هەر وا بە حەپە ساویبەکەوه پرسیاری لە عەلائەددین سەججادی کرد. کابرای دانیشتوو بە زەردەخەنەیهکەوه و بە روانینی چاویکەوه کە پەربوو لە هەستکردنی تینگەیشتنی ئەو کە ئەم میوانە بەهەلەدا چوو، وتی: «فەرمانت چیبە بە عەلائەددین سەججادی و بۆچیتە؟» ئەویش وتی: ئیشم پێتە و ئەمەوی بیبینم.

کابرای دانیشتوو وتی: ئەگەر زۆر بە پەرۆشی بۆ بینینی، ئەو کابرایە کە گۆی زرنگانوویتەو ئەو تە لە بەردەستتایە؛ فەرموو ئە مر کە!

کۆرە کە گۆیی لەو قسە یە بوو، لەو کاتە دا بە دەستی تۆزی چاوەکانی هەلگۆفت و بە سەرسامییە کەو تێژتێژ هەردوو چاوی برییە کابرای دانیشتوو، وەکوو بلیت حەپە سا. پاشان وتی: «بۆچ جەنابتی عەلانی ددین سەججادی؟» ئەویش وتی: بەلێ. وتی زۆر سەیرە، ئیستە بە تەواوی باوەرم هاتە سەر ئەو کە دەنگی دەهۆل لە دوور خۆشە و ئیستە بە تەواوی باوەرم بە ناتەواوی ئەقلی خۆم هینا کە ئەمەوئ لە شویننیککی وادا کامەرانێ بدۆزمەو.

دەورییە کە هەندێ توتوتنی تیا بوو، لەگەڵ چەند پەرەبە ک قاقەزی بافەرە لەسەر مێزە کە دانرابوو. کابرای دانیشتوو دەستی برد لە پاکەتێک - کە ئەویش هەر لەسەر مێزە کە بوو - جگەرە یەکی تری دا بە کۆرە کە و خۆیشی دەورییە توتوتنە کە ی هینا سیگارێکی بۆ خۆی پێچایەو و بە دەم پێچانەو ی سیگارە کەو هەر ئە یوت: «ئێ کامەرانێ». کە سیگارە کە ی تێ کرد، پێنج شەش چەرخ (فەنە ک) ی بەزینی لەسەر مێزە کە بوو لەگەڵ ئەو شاکە تازە بوون و هەموو شتێکیان تەواو بوو، دەستی دایە هەر کامێکیان هەلنە ئە بوون و هەر ئە شی وت: «بەلێ، کامەرانێ. ئێ، کامەرانێ. کاکم کامەرانێ ئەوئ».

ئەو بە هەر شەپە شە قێک بوو سیگارە کە ی داگیرساند و بە گۆگردنیکیش جگەرە ی کۆرە کە ی داگیرساند و سەر و نەفە سیان لێ دا و ئەمجا رووی کردە کۆرە کە وتی: فەرموو قسە بکە.

کۆرەش جارێ هەر تاس بردوو یە تیهو. وتی: قسە ی چی بکەم؟ هیچم پێنە ماوێ تا قسە بکەم! ئەمە چییە و چ ژیا نیکە تۆی تێدای؟ ئەو ی

بیستووومە لە بارەى ژيانى تۆوه وا دياره هيچى وا نيه.

كابرا، وه يا عه لائەددين سه ججاديش تى گەيشتبوو كه ئەو كۆره چى ئەوى؟ پىنى وت: شوين كامه رانى كه وتووم بۆيه وا ئەكەم و وا رائەبويم. وتى: «جا ئەمە كهى كامه رانييه؟» وتى: تا ئەم كاتە باوهرم لەسەر ئەوه بووه كه دنيا لەمە زياتر هەلناگرى. ئەگەر كامه رانى دەست كهوى لەو رینگەدايه كه من گرتوووم. دياره لەمە شدا نيه. كه وابوو كامه رانى دەنگى ههيه و رەنگى نيه.

ئنجاپىنى وت: كاكى خۆم! گوئى بگره تا قسه ت بۆ بكەم، بەلام پيوسته تۆ لە پيشا بەسەر هات و چۆنيه تى خۆت بۆ من بگيرپهتوه و تيم بگهيه نى لە حال و ئەحوالى خۆت، ئەو وه خته منيش ئەوى بيزانم پيت ئەليم. كۆره هات ئەوى بەسەرى هاتبوو لەو رۆژهوه كه بەشوین كامه رانى ئەسوورپهتوه تا ئەم كاتە هەر شتىك هه بوو نه بوو هه مووى بۆ گيرپهتوه وتى: ئەمە ئاخىر پله مە؛ ئەمەوى بزانم ئەوهى كه من ئەمەوى لای تۆ دەست ئەكهوى يان نه. بهو نيازه هاتم، بەلام كه سەير ئەكەم تۆ له هه موو كهس زياتر له جه زره به دای.

ليزهدا عه لائەددين سه ججادی دەستى پى کرد و وتى: كه واته دلت لام بى وتى: «برام! له پيش هه موو شتىكا چەند وشه يه كه ههيه، ئەمانه تەنها وشه كه يان ههيه، مه فهوومى ئەو وشه يه دوور نيه هه دروست نه بووبى. ئەوانهش وه كوو كامه رانى، عه دالەت، ديموكراسى و هى تريش ههيه».

ئەمانه جۆره تەلەيه كن كه به هيز دەستى بى هيزى پى ئەبرى و پراوى ئەكا، لەوان گەرىن، تەنها قسه لە كامه رانييه وه بکهين؛ كامه رانى بە مانای كه ليمه لە دنيا دا نيه و نه بووه. هەر شتىك ههيه له دنيا دا

هه مووی نسبییه. چاوت له کاروباری رواله‌تی نه‌بښ، ئه‌وه هیچه. هه ده‌سته‌یه که تۆ ئه‌بیینی به لاته‌وه ده‌سته‌یه‌کی باش و به‌ختیاره، بچۆ له‌گه‌لڼا هه‌لسوکه‌وت بکه له پاش تۆزیک په‌شیمان ئه‌بیته‌وه؛ خیرا بۆت ده‌رئه‌که‌وئ که ئه‌وه بۆ ده‌ستبرینی ده‌سته‌یه‌کی تر ئه‌و رڼیگه‌یه‌ی گرتووه. جا با ئه‌و ده‌سته و چینه هه‌ر ده‌سته و چینه‌یه‌ک بښ، به‌لام ئه‌وی به‌دلی منا‌دیت و به‌لامه‌وه کامه‌رانییه، چه‌ند بیر و باوه‌رڼیکه. ئه‌گه‌ر ئه‌و بیروباوه‌رته‌ بوو ئه‌وه کامه‌رانیت، ئه‌گه‌ر نه‌توو هیچ. به‌تایبه‌تی کامه‌رانی به‌پښی رۆژ و زه‌مان ئه‌گۆرڼیت، له‌م رۆژه‌دا که هه‌موو شت له‌فیکر چۆته‌وه و پوول و درا و شوینی هه‌مووی گرتوته‌وه، کابرا بۆ ئه‌وه که راوی ده‌ست که‌وئ، چی به‌بیرا بیت له‌کاروباری ناهه‌موار و له‌ماستاوکردنی بښ‌جڼ، ئه‌یکا گۆیا بۆ ئه‌وه که ئه‌و دراو و شوینه‌ی ده‌ستکه‌وئ. سه‌یر ئه‌که‌ی که ده‌ستیشی ئه‌که‌وئ له‌هه‌موو که‌س دلته‌نگتر و به‌خه‌متره. که‌وابوو ئه‌مه‌ کامه‌رانی نه‌بوو که ده‌ستی که‌وت. ئیحتیرام و رڼیز له‌دنیا‌دا دوو جۆره: جۆرڼیکی هی ئینسانی پرووته؛ ااتا پڼویسته له‌سه‌رت هه‌رکه‌س پڼیان وت ئاده‌میزاد، خۆلرڼیژیک بیت یا پادشایه‌ک، تۆ ئه‌بڼی رڼیزی لڼ بگری و به‌چاویکی گه‌وره‌وه سه‌یری که‌ی، چونکه ئینسانه و یه‌کڼکه وه‌کوو تۆ.

جۆرڼیکی تر، ئیحتیرام و رڼیزی دۆستایه‌تی، خزمایه‌تی، پایه و شوین، عیلم و زانیاری، سامان و رواله‌تی دنیا‌ییه. هه‌ریه‌ک له‌مانه‌ش ئه‌بڼی زیاد له‌هی ئینسانیکا به‌شیان بده‌یت، به‌لام به‌مه‌رجیک: به‌و مه‌رجه‌ی که کابرا له‌خۆ بایسی نه‌بڼ و داوای ئه‌وه‌ی لڼ بکا هه‌ر به‌و ناوه‌وه که ئه‌و گه‌وره‌یه، ئیتر واجبه له‌سه‌ر تۆ کړنووشی بۆ به‌ری. ئه‌گه‌ر ئه‌و داوایه‌ی لڼت کرد، ئه‌وه ئه‌بڼی له‌لایه‌ن تۆوه بییه‌ش بڼ؛ ته‌نانه‌ت له‌ئیحتیرامه

ئینسانییەكەش؛ بۆ وینە: كابراییەك بە میسال وەزیرە، داوای ئەوەت
 لێ ئەكاتەنەها بە و ناووە كە وەزیرە پێویستە لەسەر تۆ كرنووشی بۆ
 بەری و لە بەردەرگا كە یا بگەوی و دەوری لێ دەی. جار جار ئەویش بە
 فیزیكە و بە تیلی چاوە وە نیووە مەرحەبایە كی پرووت لێ بكا و ئەم
 نیووە مەرحەبایە ببێ بە خواردنی شەو و رۆژت و هیچی تر.

ئەگەر یەكێ وابوو، ئەو تۆ ئەبێ لەباتی [ئەوێ] كە كرنووشی بۆ
 بەری، بەردی تێگری و بیشكینی. بە شكانیكی وا كە جاریكی كە خۆی
 بۆ پێكە وە نەنووسینێ. ئەو مەسە لە كوردییە تێ بگەیهنی كە ئەلێ:
 «بۆیە پیت ئەلیم كاكە، تا چۆلە كەم بۆ بگری»؛ ئەگینا ئەگەر بیته سەر
 ئەو لە بەر تەنەها پایەكەت وەیا لە بەر تەنەها سامانەكەت داوای ئەوێم لێ
 بگەیی كە بە گەورەت بزانی، ئەو لە باتی ئەو؛ [ئەبێ] وا بچیتە دلتە وە
 كە بە هیچت نازانی و هەریەكە پیاوی مائی خۆمانین؛ لەم لایەنە وە
 ئەبێ پیاو وەزیریك و گزیریك بەیەك بزانی و هیچ گوییان مەدەری
 با بیکەن برویش [!].

یەكێكی تر لە هۆی بەختیاری ئەوێە كە هەرگیز وەختی خۆت، وەیا
 دلی خۆت بە شوین و جینگە و بە قسە و تن بە خەلكە وە تەنگ مەكە و
 خەریك مەكە. چاوت لە وەوێ نەبێ كە فلان ئەوێ هەیه و تۆ نیتە؛ وەیا
 كە دانیشتی لەگەڵ یەكێكا مەیه بە سەرگۆتیلایكی ئەو كەسە كە رۆژێك
 لە رۆژان ناسراوییه كتان بوو. وەیا نان و پیازیكتان بەیەكە وە خواردوو.
 لەم قسانە و لەم خەریك بوونانە هیچ كەلكێك وەرنایە. بیجگە لەوێ
 نەبێ كە دلی خۆت گرانبار ئەكەیی. پیاو ئەبێ وەكوو ئاوی مەنگ و ابی؛
 نەوێك چەقەنەیی ناش.

یەكێكی تر هەر قسەیه ئەیلینیت وەیا هەر كردهوێە كە ئەیکەیی دوو

ئامانجت ھەبى: يەكەم نيازى خۆت لەگەل خواى خۆتا بۆ ئەو قسە و كرده‌وه‌يه پاك بى؛ دووھ موحاكەمە يەك لەگەل ويژدانى خۆتا بكە بزانه ئەو قسە وەيا كرده‌وه‌ته، زيانى نيبە بۆ خەلك و بۆ بى‌گوناهان. ئەگەر ويژدانەكەت پىپى وتى نيبە، وە نيازەكەشت لەگەل خودا پاك بوو، ئەو لەسەر ئەو قسە و كرده‌وه‌ته برۆ با ھەموو عالەميش قسە بكەن، ھىچ نرخیكى نيبە و دواچار ھەر تۆسەر ئەكەوى.

يەككىكى تر لە ھۆى كامەرانى ئەو ھەبى ئەگەر بىروباوەرئىكت ھەبوو، ئەبى تا ئاخىر ھەناسەت لەسەر ئەو بىروباوەرە برۆيت. پاىە وەيا پارە وەيا پۆژباشى بۆش نابى پەشيمانت بكاتەو. ئەمەش مەرجى ھەبى؛ مەرجەكەش ئەو ھەبى وەيا بزانی لە بىروباوەرەكەت راست ئەكەى و لەسەر شتىكى راست و دروست ئەرۆى. ئەگىنا ئەگەر وا بزانی بىروباوەرەكەت چەوتە، ئەو نابى لەسەرى برۆى؛ چونكە پى داگرتن بۆ شتى چەوت ئەمە زيانى لە قازانجى گەلى گەلى زۆرتەر. خۆ ئەگەر بىروباوەرەكەشت بە راست زانى، وە لە واقعیشا راست بوو، ئەو ھەر لەسەرى برۆ با رايشت كيشنە پى سىدارە و پىت بلین: يا ئەبى پەشيمان بىتەو ھەبى ئەمەتە ملت ئەكرى بە و پەتەو؛ ئەكەى پەشيمان بىتەو؛ چونكە مردنى بەسەر بەرزى گەلى سەربەرزتەر لە ژيانى كەسەرنزى تيا بى.

يەككىكى تر، ئەوا دوو دەستە ھەبى: دەستەكەى دەستەجلەوى ئىشى گرتۆتە دەست و لەسەر كورسى دانىشتوو؛ دەستەكەى تریش لە دوورەو ھەستاو ھەبى سەیر ئەكا. لەم دەستەى دووھەدا چەند كەسینك پەيدا ئەبى ئەوانى تر ھەلئەخرىنى با بچىن ئىشەكە لە دەست ئەوانى تر بسىنن؛ چونكە نازانن بەرپۆھى بەرن. ئەچن و بەرەنگارىان ئەبن. ئەوانەش كە لەسەر كورسىيەكەن، ئىشەكە نادەن بەدەستەو. بەمان ئەلین ئیوھ

نايزانن بەرپۆهەي بەرن. کاروباری کۆمەڵ وای ئەوئێ کە ئێمە لەسەر ئەم کورسییە بین. ئەمانیش ئەلین: نا، ئێووە نايزانن بەرپۆهەي بەرن. کاروباری کۆمەڵ وای ئەوئێ کە ئێمە لەسەر ئەم کورسییە بین. هەردوو لایان هەر کاروباری گشتی ئەکەن بە بیانوو بۆ دانێشتن لەسەر کورسییە کە؛ کەچی هەردوولایشیان درۆ ئەکەن کاروباری خۆیان وای پێویستە کە لەسەر کورسییە کە بن، نەووە کاروباری گشتی.

جا نەکەي پرۆا بە قسەي هێچیان بکەي. هەردوولایان درۆ ئەکەن؛ مەگەر بە دەگمەن و بۆ خۆیان وا ئەکەن. راستە بۆ خۆیان وا ئەکەن، چونکە سەیر ئەکەي ئەو دەستەيە کە لەسەر کورسییە کەيە هەموو تێپەراندنی ئێش و کاری ولات هاتۆتە سەر ئەووە کە بۆ خۆیان تێپەرێنن و ئەوانی تر کە لەسەر کورسییە کە نین وەيا تێکرای خەلکی ولاتن، لە دوورەووە زاخەي چاویان دیت و بە دەردی نەرۆیشتنی ئێشەووە ئەتلێنەووە. جا کاکە برا! لە بیر و باوەرێ منا ئەمانە هەندێک بوون لە هۆی کامەرانی. ئەگەر توانیت ئەمانە بەری بەرپۆهەي، ئەوا ویژدانێ ئەتوانی بحەسێتەووە. کە ویژدانێ حەسایەووە خۆیشت کامەران ئەبیت. هەروەخت توانیت ئەرکی ئەمانە هەلگری و هەلتگرت، جارێکی کە وەرەووە، هەندێکی تر هەيە پیت ئەلیم. ئەگینا ئەو کامەرانییەي تۆ ئەلێیت و عەودالی بە شوینیا، نییە و دروست نەبوو. بچۆرەووە لە مالی خۆت دانێشە و خۆت بە خەيالەووە خەریک مەکە؛ نە عەدل هەيە نە کامەرانی.

کۆرە هەلسا سوپاسیکی کابرای دانێشتووی کرد و ژوووە تاریکە کەي بە جێ هیشت و رۆیشت.

لافاوی سوله‌یمانی

۱۹۳. ئەلین میژوو خۆی دەوری خۆی ئەکاتەوه، ئەمە راستە. چونکە ئەو کارەساتانە که لەو رۆژانەدا پەیدا ئەبن، بە دەگمەن دوویان لە یەك ئەچن. دەور کردنەوه که مەعنای ئەوه نییه که کارەساتی وه کوو یەك ئەگێرپیتەوه، بە لکوو مانای ئەوه یه که زەمانە که چەرخیکە ئە سوورپیتەوه، لە ناو چەرخە که دا پەردە ی ورد و دروشت هە یه و پیشانی خە لکی ئەدا. چەرخە که لە سوورانەوه دا ناوه ستی، که نه وه ستا ئیتر بەرە بەرە هەر پەردە ی جۆراوجۆر دەرنه که وئ.

جا بۆ ئەوه ئەو چەرخە میژوو یه یه کئی لەو پەردانە که نواندی بۆ پاشە رۆژ ون نه بی، ئەوا ئیمه لیرە وه کوو بخریتە مە کینه ی زهنگۆغرافه وه و به ته واوی پروون بکریتەوه، ئەینوو سین و بۆ پاشە رۆژی میژوو ئە یه ئیلینه وه. ئەو پەردە یه ش پەردە ی کارە ساتی لافاوی سوله‌یمانییه، ئەم کارە ساتە ش بەم جۆرە بوو:

رۆژ رۆژی هەینی و ۱۸ی تشرینی یه که می (۱۹۵۷) و ۲۸ی سەرماوه‌زی (۲۶۵۷) ی کوردی بوو. سەر له بهیان هەتاو و رۆژیککی خوش بوو. ئومیدی له خوشی به ولاره هیچ شتیکی تر نه ئەکرا هەتا که وته پاش نیوه‌رۆ، پاش عەسر. سەعات بوو به پینجی پاش نیوه‌رۆ له لای شیمال و شیمالی رۆژاواوه هه‌وره چلکنه یه ک پەیدا بوو. زۆر به تیژی به‌ره‌و ئاسمانی ناو شاره‌که خۆی کوتا تا نزیکتر ئەکه‌وته وه تالتر و تووره‌تر ئەبوو، له ناکاو له‌سەر شاره‌که

و لە بنارى شاخى گۆيژەوۋە داىكرد و كردى بە رەھىتلە. زۆرى پىنە چوو بوو بە تەرزە. بۇ ماۋەى ۴۵ دەقىقە ئاسمان ۋەيا ھەورە تالەكە ئەيگىرمان و ئەيشرىخان و ئەگرىيا. باران ۋەكوو كوننەى سەر بەرەورژىر ئەھاتە خوارەوۋە. تۆككى باران بە ھەر چوارىيان ئىستكانىكى چايان پىر ئەكرد. تەرزە لە ھىلەكە كەۋىتكەۋە تا ھىلەكە مرىشكىك بوو.

كە باران و تەرزە خۆشى كرد، لافاۋ ۋەكوو شىرى برسى پەلامارى ناو شارى دا. لە سەرۋى شارەكەۋە رژايە ناو شارەوۋە. سەرى كرد بە كۆلانەكانى گەرەكى «مەلكەندى» دا. كە يەكىكە لە گەرەكى شارەكە و كەوتۆتە سەرۋى شارەوۋە. لە كۆلانەشەۋە پرووى كرده ناو مائەكان و ناو ژوورەكان؛ چى بەرپەل كەوتايە لە نوپىن و منال و زەلام، لە دروشكەى بەردكىشان ھەمووى رائەمالى و ئەيھىتايە دەرەوۋە.

ئەمجا بەسەر ئەو جادە تازەيەدا كە ئەچى بۇ ئەزمىر شالۋى ھىنا چووۋە سەراى شارەكەۋە. سەرا دوو نھۆمە؛ نھۆمى خوارەوۋە پىرى بوو لە ئاو و ھەچ نووسراۋ و پسوولە و سەنەداتىكى سەراى ھوكوومەت ھەبوو لەو نھۆمەدا ھەمووى كەوتە سەر ئاو و لە بن مېچەكە توند بوو.

لە پەنجەرەكانەۋە ئاو ھاژەى كرد و ھاتە دەرەوۋە. لە گەل ئەۋى سەرەوۋە كە ئەھات قۆليان كرد بە قۆلى يەكا و پەلامارى بازار و گەرەكەكانى خوارەويان دا. لەم بەردەركى سەرايەدا لافاۋەكە بە ھىزىر بوو. ئەسپى گالىسكە چى و ئوتۆمۆبىلى پامالى و ئەيانى برد. ئەيدان بە دىوار و كەندەلانا. لۆرىيەكى بە ھوت تەن بارەوۋە برد، ئۆتۆمۆبىلى قەمەرە بەسەر ئاۋەكەۋە، ئاۋەكە بۆى بووۋو بە شۆفىر و بە كۆلانەكانا ئەيسوراندەوۋە.

لە شۆيىنىكى تر كە پىنى ئەلپىن «ئەسحابەسپى» و ناۋەندى شارەكەيە، ئۆتۆمۆبىل بە گورىس بەسرا بوۋەۋە، ئاو گورىسى پىچران و ئۆتۆمۆبىلى

فراند. نرکه‌ی ئەم لافاوەش بی زیاد و کەم هەر لەو ئەچوو ئەتوت کئیویک ئەکەوئ بەسەر کئیویکا؛ چونکە هەم دەنگی ئاوەکە خۆی هەم دەنگی پرووخانی ئەو دیوار و خانووانە کە بەرلەپی ئەکەوت، یەکیان ئەگرت و ئەو شاییه‌یان ئەگێرا.

لە هەندئ شوینا ئاو کە چوو ژورەووە ئەو میز و کورسییانە کە لە ژورەکە بوون ئاوەکە لە بن میچەکە‌ی تونگ ئەکردن. لە هەندئ شوینی تر ئاو لە پاش ئەوە‌ی کە نھۆمی ژێرەو‌ی خانووەکە‌ی پر ئەکرد، ئەچوو نھۆمی سەرەووە. لەوێوە لە دەرگا و پەنجەرەکانەووە وەکوو تافگە‌ی هەر بەهیزی کویستانەکان ئەرژایه‌ووە کۆلانەکانەووە.

لافاو لە دەشتەکانی سەر ووی شارەکەووە مەری هینابوو. بە جۆری رایمالیوو ئەو مەرە فریای ئەووە نەکە وتبوو کە پروی خۆی بگۆری بۆ پروی ئاوەکە. هەر وەها لەناو شارا ئەسپی رائەمالی و ئەبیرد. کە ئەمانەشی ئەبرد ئەیدان بە دیوار و کەندەلانی ناو شارەکەدا و لەوئ یا ئەبوون بە ژیر دیواری پروخواوەووە یا هەر تونگی ئەکردن لە دیوارەکە و بەو جەزەبە‌یە گیانیان تیا نەئەما. ئاوەکە بە مەووە نەئەویستا، منال و زەلامی لەناو مالاً ئەفراند و ئەبیرد. چەند بیشکە‌ی کۆرپە‌ی ساوا بەسەر ئاوەووە بوو؛ کەس نەئەوئیرا توخنی کەوئ.

ئەمجا لافاو پروی کردە بازاران. لەوئ چوو «قەیسەری» یەکانەووە. سولەیمانی دوو قەیسەری تیا‌یە: قەیسەری «نەقیب»، قەیسەری «وەسمان پاشا». ئەمانە شوینەکە‌یان چالان. شتومەکی بازرگانی و تجاری سولەیمانی هەموو لەم دوو قەیسەرییەدان؛ کە چوو چی لەوئ بوو لە کووتال و شەکر و چا و بابەتی عەتاری، هەموویانی رامالی، فەردە‌ی پر لە کووتال و سندووقی چا بەسەر ئاوەکەووە وەکوو پووشکە وا بوو.

دیاره ئەم ئاوه هه‌تا هه‌تایه‌ هات زیادی ئە‌کرد و ئە‌هاته سه‌ری. لټ‌ده‌دا نۆره هاته سه‌ر گه‌ره‌کی «سه‌رشه‌قام» و «شټیخه‌باس». به‌و تووره‌یی و توند و تیژییه په‌لاماری ئە‌و گه‌ره‌کانه‌ی دا و پرووی تټ‌ کردن. له‌و دوو شوینه کاره‌ساتی زیاتر کرد؛ مال‌پرووخان و منال‌بردن زۆرتر به‌ر ئە‌و شوینه که‌وت.

شوینی شاری سوله‌یمانی لټ‌ه؛ هه‌تا سه‌ره‌خوارتر به‌روا به‌لای قیبله‌وه گوپری ئاو زیاتر ئە‌بټ. ئە‌م گه‌ره‌کانه‌ش که‌وتوونه‌ته خوارووی شاره‌وه، بۆیه زیاتر کاره‌سات له‌مانا پرووی دا. تا گه‌یشته ئە‌وئ و له‌وئ ده‌رچوو هه‌ر شتیک هه‌بوو بردی و ئە‌مجا له‌ خوارووی شاره‌وه پرووی کرده چه‌می «تانجه‌پۆ».

له‌ هه‌ندئ له‌ کۆلانه‌کانی ناو شارا ئە‌و شوینه‌نه که‌ ره‌بازی ئاوه‌که بوون، تا دوو مه‌تره ئاو به‌رز بووبوه‌وه. به‌لای زیاتر له‌وه‌دا بوو ئاوه‌که سارد بوو، هه‌مووی هی ته‌رزه بوو. له‌به‌ر ساردییه‌که‌شی که‌س نه‌یته‌وئ‌را توخنی که‌وئ و شتیک به‌گرټه‌وه.

له‌ هه‌ندئ له‌ حه‌وش و سه‌ربانه‌کانا وه‌کوو هینابیتت به‌ سه‌دبار سه‌دبار ته‌رزه‌ت تټ‌کردبټ، ئاوا کۆمه‌له بووبوو. سه‌یرت‌ریش ئە‌وه‌بوو شوینی وا هه‌بوو نووسابوو به‌ شاره‌که‌وه، وه‌کوو هه‌ر بارانی لټ‌ نه‌باریبټ وابوو. له‌ هه‌ندئ په‌نا دیوارا له‌ پاش ۴۲ پۆژ ته‌رزه ئە‌دۆزرایه‌وه له‌ هټلکه که‌و گه‌وره‌تر بوو.

ده‌نگی نرکه‌ی لافاو و ده‌نگی هاواری ژنان و پیاوان که‌ که‌سوکاریان ئاو ئە‌یبردن، وه‌یا ماله‌کانیان له‌به‌ر چاویانه‌وه ئە‌پرووخا، وه‌یا شتومه‌کی ناو‌مالیان به‌سه‌ر ئاوه‌وه ئە‌بینرا، وه‌یا بارخانه‌ی بازرگانه‌که‌یان ئە‌چوو به‌ گه‌رووی لووره‌ی لافاوه‌که‌دا و ئە‌مان هیچیان پټ‌ نه‌ئه‌کرا بټ‌جگه‌ له‌

هه ناسه هه لکيشان نه بئ. ئەم دەنگانەى ئەو رۆژەى ناو شارى سوله يمانى،
 بېگومان کردبوويه کارى که فریشته‌ى ئاسمان به زه‌یى پيا بېتته‌وه؛ به لام
 له‌به‌ر ئە‌وه که ئەو شاره هەر له ماوه‌ى چەند سالتىکا جارنىک ئەبئ ئەم
 دەنگانەى لى به‌رز بېتته‌وه؛ جارنىک به‌هۆى بۆردومانه‌وه، جارنىک به‌هۆى
 رژانى خوینى شه‌هیده‌کانه‌وه، جارنىک به‌هۆى لافاوى بئ ئەمانه‌وه.
 له‌به‌ر ئەمانه فریشته‌ى ئاسمانیش گوئیان کەر بووبوو له‌ ده‌نگى ئەو
 هه‌موو زایه‌لانه. وا دياره شارى سوله‌يمانى ئەبئ هه‌موو جار ئەم دەرد و
 مه‌ينه‌ته بخاته سەر شانى.

له‌گه‌رمه‌ى لافاوه‌که‌دا خه‌لکه‌که‌ په‌رت و بلاو بووبوونه‌وه؛ که‌س
 ئاگای له‌ که‌س نه‌بوو. وه‌يا که‌س نه‌یئه‌زانى چى ديار نيه‌ و کئ بووه به
 قۆچى قوربانى و به‌مالى تالانى.

باران و ته‌رزه‌که‌ له‌ پاش ۴۵ ده‌قیقه‌ خوښى کرده‌وه. لافاو هەر دريژەى
 کيشا و شه‌و به‌سه‌را هات. ليره‌دا عالم که‌وتنه‌ ده‌ربه‌ده‌رى و فه‌لاکه‌ت.
 به‌ره‌به‌ره‌ ناله‌ى جگه‌رسووتاوان به‌رز بووه‌وه. ئەمجا هه‌ريه‌که‌ له‌ لايه‌که‌وه
 هاوارى ئەکرد کورپه‌که‌م وه‌يا براکه‌م وه‌يا کۆرپه‌کانم ديار نين. پاست بوو،
 ديار نه‌بوون؛ چونکه‌ لافاو بردبوونى و کردبوونى به‌ گاوه‌گه‌ردوونى خۆى!
 ئەوانه‌ى له‌ناو شارا به‌ خنکاوى له‌ ده‌مى لافاو سه‌ترانه‌وه، وه‌يا ئەوانه‌ى
 به‌ مردووى له‌ ژير دار و به‌ردى خانووى پروخواى ده‌ست لافاو
 ده‌ره‌يترا بوون، ئەمانه له‌ ماوه‌ى شه‌و و رۆژىکا دۆزرا بوونه‌وه. به‌لام له
 پاش ئەو شه‌و و رۆژه له‌ عه‌ربه‌ت و تانجه‌رۆ لاشه‌ى مردوو ئەه‌يترايه‌وه
 و ئەه‌يترايه‌وه.

ده‌سته‌ده‌سته‌ خه‌لك ئەچوون بۆ ناشتنى مردووى ئەم کاره‌ساته له
 گه‌ردى سه‌يوان. گۆرپه‌لکه‌نه‌کان فریای ئەوه نه‌ئەکه‌وتن بېتته‌وه بۆ ناوشار.

که گۆرپیکیان هه ئه که ند به په له ئه چوونه سه ر هه لکه نندی گۆرپیکى تر. سهرتر ئه وه بوو له پاش دوو رۆژ منالیک له ناو بيشکه یا که ئاو بردبووی له ده ورره بیری عه ربه ت و تانجه رۆ دۆزاربووه وه په نجه ی خۆی خستبووه ده می و ئه یمژی؛ هیتایان بۆ خه سته خانه. وا دیاربوو له ویدا ویستبوویان ده رمانی بکه ن ئه و وه خته مردبوو.

ده می سأل بوو؛ سوله یمانی خه ریکى رپیکوپینک کردنی ناو شار بوو. له جاده، له زیراب و په هه ن، له جوانی ناو شار ئه م لافاوه ئه و ئیشانه ی که به و سأله کرابوو هه مووی له ماوه یه کی که ما تیک دا و هیچی به سه ر هیچه وه نه هیتشت. شاری سوله یمانی له م میژووهدا بوو به شوینینک وه کوو هه رگیز ده سته ئاوه دانى به خۆیه وه نه دیبى وابوو. له لایه که وه جاده و کۆلان هه موو تیک چووبوو، رووخابوو به سه ر یه کا. له لایه که وه خانوو به ره یه کی زۆر پمابوو به سه ر یه کا. له لایه که وه ده رابه ی دوو کانه کان و بازاری به لاروگتیری و هه لقلیشاوی که وتبوون به سه ر یه کا، ده نگى زایه له ی رۆرۆریش سه رباری هه موو بوو.

ئه و زیانه ی که له م لافاوه دا که وت له م شاره به م جۆره بوو: ئه وانه ی که خنکان و بوون به ژیر دار و په ردووی خانووی رووخاوه وه ۳۵ که س. ئه مانه زۆرتری منالی ساوا و پاشان ژن و ئه مجا پیاو. ئه و خانوانه ی که لافاو رووخاندی ۴۷ خانوو بوو. ئه وانه ی که لافاو په کی خستبوون ئه بوا برووخیترین ۷۶ خانوو بوو. ئه و زیانه ی که له خه لکی ناو شار که وتبوو له کووتال و بابه تی عه تارى و شتومه کی ئاو بردووی ناو مال دانرا به سه د هه زار دیناری عیراقی. ئه و زیانه ی که له شاره وانى (به له دیه) که وتبوو هی خیابانه کان، باخچه گشتیه کان، زیراب و بۆرییه کان دانرا به ۳۰۰ هه زار دیناری عیراقی.

ئەم کارەساتە بەم جوۆرە قەوما. پاش ئەووە خەلکی ناوشار و کوردەکانی دەرەووی ناو شار بەتایبەتی ئەوانەیی لە بەغدا بوون، ھاواریان لێ بەرز بوووەو بۆ پڕکردنەووە و چارە کردنیککی ئەم زیان و کارەساتە. ئیستگەیی کوردی و عەرەبی لە بەغدا دەنگی بەرز کردەووە. مەسەلە گەیشتە ھەموو شارەکانی دەرەووی عێراق و ئیستگەکانی عالەم. ھەموو باسی ئەم لافاوہ و پەریشانانی خەلکی شاری سولەیمانیان کرد. خاوەن شکۆ پادشای عێراق و جێنشینانی پادشای عێراق لە بەغداوہ چوون بۆ بینین و سەرەخۆشی کردن لە لێقەوماوانی شاری سولەیمانی. ھەرۆھە پیاوانی کوردیش لە ھەموو لایەکەووە ھەر چوون بۆ ئەوئ بۆ بینینی ئەم کارەساتە بە تەلگراف و تەلەفون و نامەیی تایبەتی کوردەکانی عێراق و دەرەووی عێراق دەپربینی ماتەمی خۆیان بۆ ئەو پەریشانییە کە رووی کردۆتە شاری سولەیمانی، ئەنارد بۆ «مُتَصَرَّف»ی شار و سەرۆکی شارەوانی و رۆژنامەیی «ژین» لە سولەیمانی، ھەرۆھە پادشا و سەرکۆمارەکانی کیشوہرانی دەرەووی عێراق، باسی ماتەمی خۆیان ئەنارد بۆ خاوەن شکۆی عێراق و ئەمانە ھەموو لە رۆژنامەکانی بەغدادا بلاو ئەکرایەووە.

لە بندەست ئەمەووە خەزینەیی حوکومەتی عێراق ۲۰ ھەزار دیناری نارد بۆ لێقەوماوانی شار. ئەنجا فەرمانیشی دەرکرد کە تا ۵۰ ھەزار دینار پیتاک بکری و ئەمانەشیان ھەر بدریتی.

لێژنەییەک بۆ ئەم لایەنە لە بەغدا دامەزرا و دەستیان کرد بە ئیش کردن. لە شارەکانی تری کوردەواری عێراق، ئەوانیش لێژنەیان بۆ خۆیان دروست کرد و دەستیان کرد بە پارە کۆکردنەووە و ھەموو لایەک مەردانە ھاتنە دەست.

لە ناو شاری سولەیمانی ۸ لیژنە دروست کرا بۆ ئەو ھەزاران ھەرکەسی زیاانی لێکەوتوو بە و پێیە لەم پارانە، پارەیان بەدەنی و توزی لە کەساسیان کەم بکەنەو.

ئەو لیژنە گشتییە کە لە بەغدا دروست بوو، لە پاش ئەو کە بە جۆریکی جوان کەوتنە ئیش کردن، پەنجا ھەزار دیناریان کۆ کردەو و نزیکە ۳ ھەزار دیناریکی تریش ھەبوو، دەستووریکی تازەشیان بۆ ئەو داوا کرد. ھەروەھا ۱۵۰۰ دیناری تریش پێش ئەمانە لە لایەنی یەک دوو کەسەو بەرات کرا. بە کورتی بۆ ئەم ئیشە پەلاماریکی باش درا. لە رۆژی (۱۹۵۸/۱/۱۶) دا لیژنە گشتی چوون بۆ سولەیمانی و پارەیان بلأو کردەو. زیان لە ۶۴٪ پر کرایەو. دیارە ئەمە بیجگە لەو کە تا ۲۰ ھەزار دیناریک لە دەولەمەندەکانی سولەیمانی کە زیانیان لێکەوتوو، وازیان ھێنا و بەشی ئەوانیش دابەش کرا بەسەر ئەوانەدا کە زۆر پێویستی یارمەتی بن.

شتیکی تر کە شایانی باس بێ ئەو بوو: ئەم لیژنە یە ھێتایان ئەو کەسانە کە بەھۆی لافاوو ھەردوو یان مردبوو، ئەو مردوو ئەگەر سەرۆکی خیزان بووبی، بیجگە لە بەشی زیانە کە ۲۵۰ دیناری تریشیان داو بە خێزانە کە ئەگەر خۆ مردوو کە سەرۆک نەبووبی ۱۰۰ دیناریان پێ داو.

ئەمە کە من نووسیم لێرەدا بۆ ئەو بوو کە میژوو شت ون نەکا. جا لەبەر ئەو کە ئەمە ئەمێتتەو بۆ رۆژانی پاشەرۆژ، وە لەبەر ئەو کە لە ھەرەوی عێراقیش ئەم باسە ئەخویننەو و دوور نییە نەزانری کە زیانە کە چەند بوو بەرانبەر بە پارە ئێوان، وەیا نەزانری دیناری عێراقی چ نرخیکی ھەیە، ئەوا ھێنم بەرانبەری دیناری عێراقیم کرد لەگەڵ ھەندی لەو پارانەدا کە خواوەنەکانیان دراوسیتی و ئاشنایەتیان لەگەڵ عێراقا ھەیە بۆ ئەو ھەموو لایەک وەکوو یەک ھەزاران کە زیاانی شاری سولەیمانی

له ماوه‌ی ۴۵ ده‌قیقه‌ی رږږی (۱۹۵۷/۱/۱۸) چەند بووه و بۆ ئه‌وه به‌ره‌ی پاش ئه‌م رږږه‌ش هه‌ر به‌ته‌واوی بۆیان ده‌رکه‌وئ. نرخی پاره‌کان له‌و رږږه‌دا به‌م جوړه‌ی خواره‌وه بوو: (دینار عیبارته له ۱۰۰۰ فلس وه ئه‌مه وه‌حده‌یه‌کی قیاسی عیراقیه).

فلس	دینار	
۷۵۰	۳	لیره‌ی ره‌شادی زیږ
۱۰	۱	پاوه‌نی ئینگلیزی
۱۰	۱	جونه‌یه‌ی میسری
۳۶۵		دولاری ئه‌مه‌ریکی
۱۰۲		لیره‌ی قاقه‌زی سووری
۲۶		یره‌ی قاقه‌زی تورکی
۱۱۸		لیره‌ی قاقه‌زی لوبنانی
۴۶		تمه‌نی ئیرانی
۷۵		پووپیه‌ی هیندی
۸۰		فه‌رهنگی سویسری

له دروستکردنی شاری سوله‌یمانیه‌وه تا میژووی ئه‌م کاره‌ساته ۱۳۷ سآله. وا دیاره ئه‌م شاره له‌م ماوه‌یه‌دا هه‌ر به‌شی کولۆلی و ناخۆشی بووه. مامۆستا «نجم‌الدین مه‌لا» له رږږنامه‌ی «ژین»‌سی ژماره (۱۳۷۸) ی رږږی (۱۹۵۸/۱/۲۳) ئاگادارییه‌کی له‌م پرووه‌وه بلآو کردبووه‌وه. ئه‌و ئاگادارییه له‌گه‌ل ئه‌م باسه‌دا ئه‌گونجن، بۆ ئه‌وه میژوو ئه‌وه‌ش ون نه‌کا و له هه‌موو لایه‌کیشه‌وه ئاگادار بن، وا لیته‌دا قه‌وماوه‌کانمان گێرپایه‌وه.

ئەم شارە ئەمانەى دیوہ:

کارەسات	لە میژووی
نەخۆشى چاوەقوول	۱۷۹۵
پرووخانى ئەمارەتى بابان و ئازاوە	۱۸۵۱
گرانى گەرەو شەرى فارس و بايەزید	۱۸۷۶
پشانەوہ	۱۹۰۴
ئازاوەى سولهیمانى بە ھۆى کارەساتى مووسلەوہ	۱۹۰۸
گرانى پيشوو لە برسا بردن	۱۹۰۸
بە دیل گرتنى شیخ مەحمود	۱۹۱۹
بۆردمانى سولهیمانى	۱۹۲۴
ھەرای پۆزى رەشى شەشى ئەیلوول	۱۹۳۰
لافاوی پيشوو	۱۹۳۲
لافاوی ئەم جارە	۱۹۵۷

مایەوہ سەر ئەوہ ئایا ئەم کارەساتە بۆچى لە سولهیمانى پرووی دا؟
 لەگەل ئەوہ دا ئەو شارە شویتىكى نیمچە کویستانە و ھەموو دەمیک
 شویتى پەھیلە و باران بووہ؟

جینگەى ناو شارى سولهیمانى ھەموو شیو و دۆلە. ھەر لەو وەختەوہ
 کە «ئىبراھیم پاشای بابان» لە (۱۷۸۴) دا بناغەى شارەکەى داناوہ تا ئەم
 پۆزە ھەموو کاتىک رپبازى ئاو و لافاو بووہ؛ کەچى تا ئىستەش بیجگە
 لە سالى (۱۹۳۲) شتىكى تر وا پرووی نەداوہ تەوہ. ھى سالى (۱۹۳۲) یش
 لە چاو ئەمجارە دا شتىكى وا نەبوو.

راستە سولهیمانى گەلن باران و لافاوی چاوپى کەوتووہ، بەلام ئەوہى

كە بوو بەھۆى فەلاكەتى ئەم جارە، دوو شت بوو: يەكەم پېر بوونەوھى شىوھەكان؛ دووھم پېر بوونەوھى خەندەقەكە.

وھەكوو زانيمان لە زۆر شوپىنى ناو شارەوھە ھەر لە كۆنەوھە شىو و دۆل بووھە. ھەر باران و لافاويك ھاتىبى شىوھەكان قووتيان داوھ و ئىتر ھىچ نەقەوماوھ. ئەمە چەند سالىكە بەھۆى دروستكردى شەقام و پىكخستنى جادە و كۆلانى تازەوھە ئەو شىوانە بەرەبەرە پېر بوونەوھە. خۆلى سەرجادەكان و خاكوخۆلى مالان ھەموو بە جۆرىكى كەمتەرخەمى ئەكرانە ناو ئەوانەوھە. ئەو شتەش كە ئەم لايەنەى كەمتەرخەم كەردبوو، دروستكردى ئەو خەندەقە بوو لە قەراخ شارەكەوھە. گۆيا ئەوترا كە خەندەق ھەبى ئىتر شىو پىويست نىيە. خەندەقەكە بوو بەھۆى تياچوون و پېر بوونەوھى شىوھەكان؛ كەچى ئەمە چەند سالىكە گۆى بە خەندەقەكەش نەدرا تا ئەويش پېر بووھەوھە. بە پېر بوونەوھى ھەردوو لايان، بەر بۆ لافاو بەرەلا بوو. كەوابوو ھەزار خۆزگە بەو دەورە كە ئەو خەندەقە دروست نەكرابوو؛ چونكە نەبوونى ئەوھە، خەلكەكە و ھوكومەتېشى وريا ئەكردەوھە بۆ ئاگادارى لە شىوھەكان؛ ئەمە يە ئەلى: «بۆ پىش چوو سىملىشى نايە بان».

دىسان ھەر بۆ ئەوھە كە مېژوو شت ون نەكا: لە رۆژى يەكشەنبەى ۱۹۴.
(۱۹۵۸/۱/۵) دەمەدەمى ئىوارە بوو ھەورىكى شام كشا بەسەر

لىواى دىالەدا؛ ولاتى «خانەقەين»ى ھەموو داپۆشى. لە سەعات پىنجى پاش نىوھەرۆى ئەو رۆژەدا باران وھەكوو كۆنەى سەربەرەوژىر دەستى پى كەرد. بىنجگە لە تارىكى دنياى ھەور، تارىكى دنياى شەويشى ھاتە سەر. لىزمەى باران ھەر زىادى ئەكەرد. لە سەعات سىنى پاش نىوھەشەو وريەى ترس لى درا. لافاو لە كىتوھەكانەوھە ھىرشى ھىنا بۆ ناو شار. نە دىوارى باخوباخات ئەيگىزپايەوھە، نە كۆشك و خانوبەرەى ناو شار.

ئاژاوه‌که‌وته‌شاره‌وه. مال و منال که‌س له ژیر خانووا نه‌ما. لافاو پرووی کرده‌گه‌ره‌کی خوارووی ناوشار و خانه‌کان. له پیش هه‌موو شتی‌کا مه‌کینه‌ی کاره‌بای په‌ک خست و پرووناکی له شارا برا. ده‌نگی پرووخانی خانوو، ده‌نگی هاواری منال و گه‌وره‌یه‌کی گرت. سامی تاریکیش هه‌ر ئه‌هات زیاتر هه‌ره‌شه‌ی ئه‌کرد. بارانیش ئه‌هات زیادی ئه‌کرد تا سه‌عات پینجی به‌یانی ئه‌و لیزمه‌یه‌ دریه‌ی کیشا و پاش ئه‌وه، خووشی کرد و ورده‌ورده‌کونی پرووناکی‌ش که‌وته‌دنیاه.

به‌لام هاوار و دادی شار و سه‌ر لی‌تیکچوونی دانیشتوانی شار هه‌ر زیادتر ئه‌بوو؛ چونکه‌که‌س به‌ته‌مای هیچ نه‌مابوو و هیچ ده‌روویه‌کیش نه‌بوو پرووی تی‌کری. جه‌سته‌ی ئه‌و شاره‌له‌دلآ جه‌سته‌ی خاموشان بوو و له‌پرووا جه‌سته‌ی واوه‌یلای دادفرۆشان بوو.

ناو شاری خانه‌قین پرووباری «ئه‌لوه‌ند»ی له‌ناویه‌که‌ئه‌مه‌له‌ولاتی ئیرانه‌وه‌دیت. ئه‌م لافاوه‌هی پرووباره‌که‌نه‌بوو؛ چونکه‌له‌وسه‌رده‌مه‌دا و له‌وشه‌وه‌دا باران له‌ئیران نه‌باریبوو تا ئه‌لوه‌ند زیاد بکات؛ به‌لکوو ئه‌م ئاوه‌هه‌ر هی بارانی ئه‌و ناوه‌بوو که‌له‌شیو و کیتوه‌کانی سه‌رووی خانه‌قین ئه‌یکرد به‌لافاو و ئه‌پرژانه‌ناو شاره‌وه.

له‌م لافاوه‌دا زیان له‌گیان نه‌که‌وت، به‌لام زیان له‌مال ئه‌وه‌نده‌بوو، سی‌عه‌لافخانه‌که‌پرووخا و هه‌موو شتومه‌کی بوو به‌ژیر ئاوه‌وه. ۲۰ خانوو هه‌ر له‌ناو شار پرووخا و شتومه‌کی بوو به‌ژیر ئاوه‌وه. ۲۵ خانوو له‌ئاوایی «تۆله‌فرۆش» که‌لووتی به‌لووتی شاره‌که‌وه‌یه‌و که‌وتۆته‌سه‌روویه‌وه. ۳۰ خانوو له‌«کاریزی ئه‌رکه‌وازی» که‌ئه‌مه‌ش هه‌ر لووتی به‌سه‌ر شارا داژه‌ندوووه‌و که‌وتۆته‌سه‌روویه‌وه. زیانی به‌شی خانه‌قی به‌باخه‌کانه‌وه‌گه‌یشته‌ ۴۰ هه‌زار دیناریک. دیسان ده‌پۆژ ئه‌م شاره‌بێ‌کاره‌با و سی‌پۆژ

بئی ئاوی خواردنه‌وه مایه‌وه.

هه‌ر له‌و بارانه‌دا و له‌و شه‌وه‌دا ئەم له‌شکری هه‌وری بارانه‌ به‌و جوړه‌ دای به‌سه‌ر «قزرابات» (سه‌عدیه) و «جه‌له‌ولا» دا؛ لیزه‌دا گه‌لنی ناخۆشتر و ناڤه‌واتر بوو. شوینی قزرابات چاله‌؛ بارانی ئەو ناوه‌ هه‌موو بوو به‌ لافاو و له‌ نا‌کاو سه‌ده‌ی خه‌تی شه‌مه‌نده‌فه‌ری شکان و هه‌ره‌سی هینا به‌سه‌ریانا. ده‌س له‌سه‌ر شان ئاو پرژایه‌ ناو مالان. له‌ویوه‌ هیرشی برده‌ دوو‌کانه‌کان. کاره‌ساتی قزرابات وه‌کوو هیچ شوینی‌ک نه‌بوو؛ دنیا تاریک، لافاوی ئاو به‌هیز، شوینی‌ک که‌ منالینک تیا‌یا ستار بگری‌ت نه‌ماوه.

زه‌لام و ژن و منال به‌تۆی کراسی رووت له‌گیژاوی لافاوی بئی ئامانا ئەخولانه‌وه. نه‌باوک به‌سه‌ر منالی ئەپه‌رژا، نه‌دایک به‌سه‌ر کۆرپه‌ی ناو بیشکه‌ی ئەدا. ئەلین روژی قیامه‌ت وا دیاره‌ ئەو شه‌وه‌ بووه‌ له‌ قزرابات. ئەم شوینی قزرا‌بته‌ پینگی ئۆتۆمۆبیل به‌ناو شاره‌که‌یا ئەپ‌وا. ئەملاوئه‌ولای پینگی هه‌موو خانوو و دوو‌کانه‌ شوینه‌که‌شی وا پینکه‌تووه‌ ده‌شته‌ و چالیشه‌. هه‌موو ئەملاوئه‌ولا‌که‌ی سواره‌ به‌سه‌ریا، له‌ ترسی کاره‌ساتیکی وا گه‌لنی جار ویستراوه‌ شوینی شاره‌که‌ بگۆیزریته‌وه، به‌لام زۆر به‌ته‌نگیه‌وه‌ نه‌بوون هه‌تا ئەمجاره‌ ئەمه‌ رووی دا و بوو به‌هۆی مالۆیرانی گه‌لنی خیزانی ئەو ناوه‌. که‌ لافاوه‌که‌شی هات له‌به‌ر ئەوه‌ شه‌و له‌ نا‌کاو بوو، که‌س هیچی پین نه‌کرا و که‌س نه‌یتوانی په‌لاماری شتینک بدا بۆ‌ر‌زگار بوون. ئەوه‌ی زۆر ئازا بوا‌یه‌ گیانی خۆی ده‌رباز ئەکرد و هیچی‌تر. به‌هه‌رجۆر بوو، ئەوانه‌ی پینان کراوه‌ خۆیان‌ر‌زگار کردووه‌ و ئیتر لافاو به‌بئی ئامان په‌لاماری خانوو و دوو‌کانه‌کانی داوه‌ تا روژ بووه‌ته‌وه‌.

له‌وه‌موو خانووبه‌ره‌ و دوو‌کانه‌ نزیکه‌ی ۳۰ خانوویه‌ک به‌پتوه‌ماوه‌ و ئەوی‌تری رووخاوه‌.

که رۆژ بووه‌ته‌وه و ئەو عالەمه به پروتوقووتی که وتوونه‌ته ئەو ده‌شته،
 حوکومەتی نزیك و قائیمقامی «شارەبان» و لەشکری ئەو ناوه‌مەردایه‌تییه‌کی
 مەردانەیان نواندووه و لە هەموو جۆره جلوبەرگ و خواردنەمەنی و نوێنیکیان
 فریا خستوون و نەیانھێشتوو هەر وای به و بی‌دەرەتانییه هەموویان تیا بچن.
 ئەو زیانەیی له قزرابات که وتوو:

به لافاو و به پرووخانی خانوو به سەریانا ۶ کهس مردوون. خانوو و دووکان
 که پرووخاوه دانراوه به ۵۰۰ خانووێک. زیانی ناوشار هی شتومەکی ناومال
 و دووکان و بازرگانی بیجگه له نرخێ خانووکان ۳۰ هەزار دیناریک بووه.
 کارەساتی «جە لە ولا» ش که متر نەبووه له هی قزرابات. جە لە ولا به سەر
 پرووباری سیروانە‌وه‌یه. ئەویش به جۆری باران و لیزمه‌کی خانەقی و
 قزرابات هەر له و شه‌وه‌دا کوتراوه. هیچ دەروویەك بۆ ئەو دانیشتووانه
 نەماوه‌ته‌وه تەنها دەرووی رۆژ بوونه‌وه نەبی ئەوانیش له گێژاوی لافاوی
 بارانا گێژیان خواردوو.

دیسان شوینی جە لە ولاش هەر ده‌شته و کێو و تەپۆلکه‌کان سوارن
 به‌سەریا. بارانە‌که که باریوه، لافاو له شیو و دۆلی کێوه‌کانه‌وه هەستاوه
 و له هەرچوار لاوه په‌لاماری شوینی جە لە ولای داوه و کهس هیچی پێ
 نەکراوه. به‌یانی که رۆژ بووه‌ته‌وه دیسان حوکومەتی نزیك و لەشکری
 ئەوی گەیشتونە‌ته دادیان، جلوبەرگ و خواردنیا فریا خستوون. پاشان
 ئەو مالانە که بی‌لانه‌وبان ماونه‌ته‌وه، له‌شکر له خانووکانی عەسکه‌ریدا
 دالده‌ی داون و شوینی بۆ چاک کردوون.

ئەو زیانەیی که له جە لە ولا که وتوو:

۱۰ کهس به لافاو و پرووخانی خانوو به‌سەریانا مردوون. ۱۵۰ خانوو
 پرووخاوه. زیانی ناومال هیشتا دەر نەکه‌وتوو.

پاش ئەمانە حوکوومەت چوو بۆ سەردانی ئەو شوپینانە و لیژنە دروست
کرا بۆ کۆکردنەوه‌ی پیتاک و ئیستگە و رۆژنامەکانی بەغداش هەموو ئەم
باسەیان کردەوه و هانەهانە‌ی خەلکیان ئەدا بۆ یارمەتی.

رشته‌ی مرواری

۱۹۵. جه‌نگی (۱۹۱۴-۱۹۱۸) جه‌نگیکی به‌سام بوو؛ زور به‌سام بوو. که‌که‌وته (۱۹۱۷) ئه‌بی ئه‌وه بزانی که بلیون و نیویک که‌وته کووره‌ی شه‌ره‌وه؛ که‌که‌وته کووره‌یه‌وه حه‌وت به‌ش له هه‌شت به‌شی ئه‌م دانیش‌توانی سه‌ر زه‌وییه تووشی داوی جه‌نگ بوون. تووشی ئه‌وه بوون که نو به‌ش له ده به‌شی ئه‌م فه‌رانه جه‌نگیان له‌گه‌ل به‌شه‌که‌ی‌ترا ئه‌کرد.

راسته وابوو؛ چونکه (۱۳۴) ملیون له هاوپه‌یمان‌ه‌کان ئه‌چوون به‌گژ (۱۶۰) ملیونی ئه‌لمانی، نه‌مه‌سی، مه‌جه‌ری و تورکیدا.

له جه‌نگی (۱۹۱۴-۱۹۱۸) دا (۶۰) ملیون زه‌لام له ژیر چه‌کا بووه. که له شه‌ر بوونه‌وه (۸) ملیونی ئا له‌و که‌سانه که باوک و داکیان به‌خوینی جگه‌ر گه‌وره‌یان کردبوون، له پیناوی چلیسی چه‌ند که‌سیکا کوژران. هه‌روه‌ها که له شه‌ر بوونه‌وه، (۱۸) ملیونیش بریندار که‌وته عاله‌مه‌وه. تاعوون و په‌ریشانی مردن (۱۷) ملیون بوون. که‌واته تو ئه‌بی و بزانی که (۴۳) ملیون که‌س له جه‌نگی (۱۹۱۴-۱۹۱۸) بوون به‌گاوه‌ردوونی چه‌ند که‌سیک.

بناغه‌ی هه‌لگیرسانی ئه‌م جه‌نگه‌ش ئه‌وه بوو که «ارشدوق فرنسیس» جینشینی شای «نه‌مه‌سه» له‌گه‌ل ژنه‌که‌یا له‌ناو دروشکه‌دا بوون. له «البوسنه» له «سوربیا» له (۲۸) هه‌زیرانی (۱۹۱۴) کوژران؛ ئیتر ئه‌مه‌بوو به

مووشه‌ده‌مه‌ی هه‌لگیرسانی ئه‌و شه‌ره‌ که سه‌ری ئه‌م هه‌موو حه‌شاماته‌ی
تیا به‌ فه‌ته‌پاتا درا؛ پیتی ناوی کارمان چیه‌ به‌مه‌وه.

مه‌لا حه‌مدوونی حافظ، پیاوینکی بی‌چاو و خه‌لکی سوله‌یمانی بوو. له
(۱۲۷۸)ی هیجری هه‌ر له‌و شاره‌هاتبووه دنیاوه. له (۱۵)ی جمادی‌الاولی
(۱۳۳۶)ی هیجری کۆچی دوایی کردوو. له‌و ماوه‌یه‌دا گه‌لێ شاران و
ولاتان گه‌راوه و دنیا‌ی له‌ بۆته‌دا تاقی کردۆته‌وه.

جا ئه‌م مه‌لا حه‌مدوونه‌ به‌ چاوی دلی کاره‌ساتینکی ئه‌و شه‌ره‌ت بۆ
ئه‌گێرپیتته‌وه که پارچه‌یه‌کی هه‌ره‌ به‌رزه‌ له‌ ئه‌ده‌بی کوردی. به‌پاستی هه‌ر
ته‌نها مه‌لا حه‌مدوون زانیویه‌تی باسی ئه‌و شه‌ره‌ بکات و بلیت:

ئه‌م پۆژه‌ چه‌ پۆژنیکه‌ که‌ عالم‌ شله‌ژاوه
هه‌رکەس به‌ جه‌خاری جگه‌ری قیمه‌کراوه
دنیا پیری ئاشووبه‌ خه‌لایق به‌ عموومی
ئاسایشی لی مه‌نعه‌ ئه‌لێی هێرش‌ی ئاوه
کامه‌ی که‌ ئه‌لێ خۆشیه‌تی دووره‌ له‌ میحنه‌ت
ریشه‌ی دلی ئالاوه‌ به‌ سه‌د ده‌رد و به‌لاوه
گیرۆده‌یه‌ ئه‌م عالمه‌ هه‌رکەس به‌ سیاقی
که‌وتوونه‌ته‌ زنجیره‌یی ئه‌نواعی به‌لاوه
وه‌ک ته‌رزه‌ ئه‌باری به‌ هه‌موو ده‌م ئه‌سه‌ف و غه‌م
هه‌وری غه‌زه‌ب و قه‌هری خوا توند و به‌تاوه
نیک و به‌دی ئه‌م زومره‌یی ئیسلامه‌ به‌ جاری
که‌وتوونه‌ که‌شاکه‌ش به‌ قومانه‌دی ئومه‌راوه
ئه‌م زالمی سه‌ففاکی «سه‌فه‌ربه‌رلگ»ه‌ ئه‌مپۆ
فه‌رمانی به‌ خوین پرشتنی ئه‌م عالمه‌ داوه

ژاندارمه ئەسوورپتەوه وهك واشه‌یی برسی
 بۆلاشه‌یی میلله‌ت به‌ فر و فیللی غه‌زاوه
 فه‌وتاو له‌ به‌ر سوغره، كه‌ر و ئیستر و یابوو
 حوشر سه‌قه‌ت و شهل بووه، گا پشته‌ی شكاوه
 كه‌ر شه‌وقی زه‌رینی نییه‌ هه‌تاله‌ به‌ه‌ارا
 ترسی هه‌یه‌ نه‌ك بیخه‌نه‌ ژیر باری قه‌زاوه
 هه‌ر شه‌ش جیهه‌تی گرتووئه‌ ئاشووب و مسیبه‌ت
 می‌شووله‌ مه‌جالی نییه‌ ده‌رچی له‌ هه‌واوه
 ته‌ییاره‌ به‌ ئەسپابی شه‌ر و فتنه‌وه‌ دايم
 جه‌ولانی ئەلئی هه‌وره‌ به‌سه‌ر مه‌رکه‌بی باوه
 بالۆنی هه‌لۆشیوه‌ له‌گه‌ل دیته‌ ته‌حه‌رپروك
 عالم له‌ نه‌زه‌ریا به‌ مه‌سه‌ل پۆری خوراوه
 ئەم جووته‌ به‌لازاده‌یی بالنده‌یه‌ ئەم‌رۆ
 سه‌یاره‌یی فه‌وقن به‌ ئەلكتریکی چراوه
 عالم له‌ شریخه‌ شه‌ره‌ری ده‌مده‌می بۆمبا
 هه‌یران و سه‌راسیمه‌ و عه‌قلی خه‌ره‌فاوه
 به‌رقی غه‌زه‌بی دانه‌و و نارنجه‌ك و تۆربید
 ئاگر ئەپژینن له‌ زه‌مین و له‌ سه‌ماوه
 شه‌و پڕۆژه‌ له‌ به‌ر به‌رقی قه‌بیح و ڕم و سوننی
 له‌معه‌ی قه‌سه‌ تۆره‌ش به‌مه‌سه‌ل به‌رقی هه‌تاوه
 ده‌شت و جه‌به‌ل و به‌حر و جزیره‌ و هه‌موو دنیا
 شه‌ق شه‌ق بووه‌ مه‌جمووعی به‌ده‌م تۆپی قه‌زاوه

وشك و تهرې ئەم سەتحي كوورەي ئەرزه به جاري
 گولگون بووه، ره‌نگينه به خوینی شووه‌داوه
 تا حوكمی ته‌ماشایی ته‌سه‌ور له هه‌موو لا
 هه‌ر لاشه‌یی چنراو و سه‌ر و ده‌ستی شكاوه
 پرووسی غه‌م و ئینگلیزی خه‌فت هه‌ردوو به جاري
 هاتوونه‌ته سه‌ر مؤمنی عوشره‌ت به سوپاوه
 هه‌ر له حزه‌یی سه‌د له‌ك چه‌له‌ مؤمن چه‌له‌ موشريك
 واسل به دوو جیمن به عه‌تاو و به خه‌تاوه
 وا پۆر و سه‌فینه و به‌له‌م و كه‌شتی و ئوستۆل
 ئاماده‌یی حه‌ربن له هه‌موو لا ته‌نراوه
 گيراوه به هیزی چه‌ك و ته‌ياره و ساروخ
 مه‌عمووره و ویرانه هه‌رچی ناوی براوه
 له‌و پۆژه‌وه دنیا هه‌یه تا ئەم ده‌مه بئ شه‌ك
 مه‌غلووبه‌ی به‌م غابه‌ته نه‌بووه و نه‌كراوه
 بو‌گرتن و بو‌كوشتنی ئەم عاله‌مه یه‌كسه‌ر
 ئەم عه‌رسه‌یی ئافاقه‌ ئه‌لئی حه‌لقه‌یی داوه
 ئەم دینه له پیتشا وه‌كوو سه‌رچاوه‌یی زه‌مزه‌م
 بئ‌غەش بوو، ئەم‌یستا كه‌ ئه‌لئی عه‌ینی قوراوه
 بنچینه‌یی ده‌ركه‌وتوو به‌نیادی شه‌ریعه‌ت
 یه‌كسه‌ر هه‌ره‌سی بردوو ئاساری نه‌ماوه
 په‌رگه‌ردی غه‌مه ناوی سه‌عاتی دل‌ی عاله‌م
 په‌قاس و جه‌ر و زنبه‌له‌ك و چه‌رخ‌ی شكاوه

یاره‌بی له‌به‌ر حورمه‌ت و ئیکرامی موحه‌مه‌د
 په‌حمی بکه‌ به‌م باقی ئیسلامه‌ که‌ ماوه
 که‌م زۆره‌ نه‌گه‌ر نه‌سه‌رتی حه‌ق پاره‌نما بی
 بی نه‌سه‌رتی حه‌ق له‌شکری دارا سه‌ره‌ واوه
 «حه‌مدی» دلێ یه‌خسیری فه‌ره‌نگی غه‌مه‌ ئه‌مه‌رۆ
 به‌ربوونی به‌ به‌ربوونی گه‌رووی «به‌سه‌ره‌» و «فاوه‌»

«محمود نادر» پیاویکی نه‌خوینده‌واری عه‌شیره‌تی جاف
 ۱۹۶ بوو. له‌ «بانی خیلان» دانه‌نیشته‌، هه‌چ قسه‌یه‌ك که‌ ئه‌یکرد

گه‌وه‌هه‌ریك بوو له‌ ئه‌ده‌بی کوردی.

ئه‌م مه‌حمووی ناده‌ر رۆژتیک مه‌لا قادری سۆفی و مه‌لا حه‌سه‌ینی کوری
 مه‌لا قادری بیاره‌ ئه‌بن به‌ میوانی و هه‌روا ئه‌که‌ونه‌ قسه‌ کردن. مه‌لا قادر
 باوکی له‌ عه‌شهرتی وه‌لی و دایکی له‌ عه‌شهرتی «ده‌له‌ژیری» بوو.

ئه‌م دوو عه‌شهرته‌ له‌ تیره‌کانی جافن. ده‌له‌ژیریش تۆزێ ده‌ستی
 دزییان هه‌یه‌. مه‌لا حه‌سه‌ینیش باوکی ئه‌وه‌ته‌ مه‌لا قادری بیاره‌یه‌ و
 دایکیشی کچی شیخی «ضیاء‌الدین»ه‌، خۆیشی پیاویکی قسه‌قوت و
 خۆشه‌. مه‌لا قادری سۆفیش پیاویکی زانا و دانا بووه‌.

مه‌حمووی نادر روو ئه‌کاته‌ مه‌لا قادر و ئه‌لێ: «بێژم چی له‌ کاری
 خوا؟ ئه‌وه‌سه‌ له‌ باوکه‌ سنگ‌پرووتیکی وه‌لی و له‌ دایکینکی ده‌له‌ژیری،
 پیاویکی وه‌کوو تۆ دروست ئه‌کا و له‌ مه‌لا قادری بیاره‌ و له‌ کچی شیخی
 «ضیاء‌الدین»یش پیاویکی وه‌کوو مه‌لا حه‌سه‌ین دروست ئه‌کا».

ئینگلیز تازه‌هاتبوونه‌ عێراقه‌وه‌، زابتنیکی گه‌وره‌ی ئینگلیز له
 ۱۹۷ «فه‌قی جنه‌» له‌ دیواخانێ حه‌سه‌ن به‌گی حه‌سه‌ین به‌گدا

دائە نېشې و دەست ئەکا بە قسە کردن و بە شانوبالې چاکی خۆيانا دېت. مه حمووی نادريش له ديواخانه که دا ئەبې. ئینگلیزه که هه مووجار پروو ئەکاته مه حمووی نادر و ئەلې: ئەوه تان بۆ ئەکەین و ئەوه تان بۆ ئەکەین. که ئەو له قسە کانی ئەبیتەوه، مه حمووی نادريش له سه رخۆ پېنی ئەلې: «ئینگلیز به گ! ئیمه دابهسته خزمەت ئەکەین و پاشان سه ری ئەبرین». ئەلې کابرای ئینگلیز ئیتر نقه‌ی نه کرد.

۱۹۸. که ریم خانی زەند پېیان ئەوت «وکیل الرعایا»؛ دادگوستەر و میللەت پەرور بوو. له گه رانه که یا به ولاتی کورده واریدا بیستی پیاویکی زۆر به عومر له دئیەك هه یه، له بهر ته مەن درێژی هەر له ناو جینگه‌دا که وتوو. له قسە و گوفتوگۆدا وریا بوو، به لام هیزی هه‌لسوکه‌وتی نه مابوو.

«وکیل الرعایا» ناردی هینایان و پېزینکی زۆری لێ گرت و گەلێ دەنگوباسی کۆنی لێ پرسى. پاشان پېنی وت: داواى چى ئەکەى بیکه. پیاوه که وتی: تۆ ناتوانی شت بدهى به من. وه کیل وتی: ئەمه قسه یه تۆ ئەیکه‌ی؟ من چۆن ناتوانم شت بدهم به تۆ؟ وتی: «که شتت له دەست دیت جوانیم بۆ بگێره‌وه». وه کیل وتی: ئەمه له دەست منا نییه. کابرا وتی: «ئەمەت پېی نادری به هه شتم بده‌ری». وتی: ئەمه تۆ داواى چى ئەکەى؟ ئەمه‌ش له دەست منا نییه. وتی: «که واته بمرگێره‌وه بۆ شوینه‌که‌ی خۆم».

۱۹۹. مه‌لا «عبدالرحیم»‌ى چورستانی له دینی «فه‌قی جنه» مانگی رهمه‌زان بوو، سه‌رله‌ ئیواره‌یه‌ك له مرگه‌وتا دانیشتبوو وه‌عزی ئەدا ئەبیوت: ئەوانه‌ی که له‌م دنیا‌دا چاکه‌ ئەکەن و ئەمرن تۆله‌ی چاکه‌که‌یان ئەبیننه‌وه. هه‌موو ده‌مێك چاویان له‌وه‌یه‌ ئەلین: بریا

ده‌ستمان بگه‌یشتایه‌ت‌وه به خزم و که‌سوکار و دۆسته‌کانمان پیمان بوتنایه: ئه‌وه‌ی ئیمه کردوومانه ئیوه‌ش بیکه‌ن. هه‌روه‌ها ئه‌وانه‌یش که له دنیا‌دا خراپه‌ئه‌که‌ن، پاش مردن تۆله‌ی خراپه‌که‌یان ئه‌بیننه‌وه. ئه‌وانیش ئه‌لێن: بریا ده‌ستمان بگه‌یشتایه‌ته دۆست و که‌سوکاره‌کانمان پیمان بوتنایه: ئه‌وه‌ی ئیمه کردوومانه ئیوه‌ئه‌وه مه‌که‌ن.

حه‌سه‌ن‌به‌گی قادر‌به‌گی جاف - که‌مه‌لا، مه‌لای ئه‌بوو - ئه‌ویش له وه‌عه‌زه‌که‌دا بوو هه‌لیدا‌یه‌وتی: «مامۆستا! که‌واته‌له‌و دنیا‌ش په‌حه‌تی هه‌ر نییه؛ چونکه‌ئه‌وه‌ی چاکه‌بکا و خراپه‌بکا هه‌ر تووشی ئه‌و مه‌راقه‌ئه‌بێ، له‌ویدا که‌بلێ: بگه‌رامایه‌وه دنیا بو‌ئه‌وه که‌سوکاره‌که‌م تی بگه‌یه‌نم. ده‌ی ئه‌مه‌که‌ی وایه که‌ئیه‌ بیژن له به‌هه‌شتا هیچ خراوه‌یه‌ک و ده‌رده‌دلێیه‌ک نییه. ده‌سا وه‌قه‌وره‌که‌ی حه‌مه‌پاشا خوا ئه‌مه‌فتنه‌یه‌دروستی کردگه، فتنه‌».

مه‌لایه‌که‌هه‌بوو له‌و ولاتی «بادینان»ه، له سه‌رمایه‌ی دنیا ۴۰۰ تاقه‌نێره‌که‌ریکی شینی هه‌بوو. به‌ره‌لای ئاوا‌یی ئه‌کرد و به‌ر ئه‌بووه ده‌غلو‌دانی ئه‌و عاله‌مه‌و له‌به‌ر ئه‌وه‌ش که‌که‌ری مامۆستا‌بوو، که‌س نه‌یئه‌وێرا ده‌نگی له‌گه‌ڵ بکا. وای لێ‌هات‌بوو گیپه‌ره‌ی ملی باوه‌شی پیا نه‌ئه‌هاته‌وه. ته‌نانه‌ت نه‌وه‌ک زه‌لام، که‌ری گوندیش هه‌ر پێیان نه‌ئه‌وێرا.

رۆژیک که‌ری مه‌لا له‌گه‌ڵ که‌ری کابرایه‌کی‌تر - که‌ناوی سو‌فی‌قادر ئه‌بێ - ئه‌بێ به‌شه‌ریان و که‌ری مه‌لا به‌جووته، که‌ری کابرا ئه‌تۆپینی. کابراش ته‌نها هه‌ر ئه‌و گویدرێژه‌ی هه‌بوو که‌به‌کاروان و شته‌پێوه‌ی به‌رێوه‌ئه‌چوو.

خه می لئ هات که چی بکا. وتی: ئەگەر ئیسته ئەچم و ئەلیم مه لا کەری تۆ کەری منی تۆپاندوو ههچم ناداتی. نه وه لّا چاک وایه له پینشا بلّیم: کەری من کەری تۆی تۆپاندوو. ئەو وه خته به «شەرع» ئەیخاته سەرم که بیژیرم: پاش ئەوه من هەر به شەرعە کە ی خۆی کەری خۆمی پئی ئەبژیرم و ههچی پئی ناکرئ.

ههستا چوو وتی: مامۆستا کەرە کە ی جه نابت له ناو قەرسيله که دا بوو، مینش کەریکم هه بوو ئەویش چوو بوو بۆ له وه پ، له ناو قەرسيله که دا بوو به شەریان و قەزاوقەدەر وای هانی که کەرە کە ی من دای له هیننه کە ی جه نابت و تۆپانی. ئیسته ئەو هاتوو مه ته خزمهتت بزانم چی ئە فەرمووی؟ مه لا که گوپی له مه بوو، تووره بوو وتی: چۆن تۆ کەری من ئە تۆپینی و ههروا به ههچ بروا؟ شەرع ئە فەرمووی: ئە بئ بیژیری.

سۆفی قادر وتی: قوربان له کام کتیبیا وا ئە فەرمووی؟ ئیمه موسلمانین و به پئی شەرع ئە بزوینه وه، چی ئەو بفەرموئ نابئ لیی لاری بین.

مه لا ئە مه ی زۆر پئی خۆش بوو وتی: باوکم له «ئەنوارى مه زنى» دا وا ئە فەرموئ و په لاماری ئەنوارى مه زنى دا. سۆفی قادر وتی: قوربان دياره بۆم ئە خوینیته وه. مه لا وتی: به لئ، به لئ بۆت ئە خوینمه وه. شەرع گه وره به نابئ لیی دەرچین. دهستی برد عهینه که کە ی هه لگرت و ته له کانی که لار بوو بوو، تۆزئ پاستی کردنه وه و خستیه بهر چاوی و کتیبی له به رده می خویا دانا و دهستی پئی کرد. سۆفی وتی: قوربان ئە بئ مانعاشم بۆ لئ دهیته وه؛ ئە گینا تئ ناگه م. وتی: به لئ چۆن مانعات بۆ لئ ناده مه وه. ئە وه ته ئە فەرموئ: «ابجد» جووته که را جووت بین جووت! «هۆز» هه وه سانیان هه ستا، «حطی» هه می هه ی خست (به شیوه ی بادینان)، «کَلَمَن» که له مه کە ی به زکی که وت (هەر به شیوه ی

بادینان)، «سَعْفَص» که‌ری فسفسی کرد، «قَرَشْت» سکی شه‌قی برد و قیرانی، «تَخَذ» که‌وته خیزه‌خیز و گیزه‌گیز، «ضَطَّغ، فَتَبَارَكَ اللهُ أَحْسَنُ الخَالِقِينَ» زوو بینه‌ه‌قی که‌ری شین.

ئه‌مجا سؤفی قادر وتی: ده به‌خوای مامؤستا که‌ری تو که‌ری منی توپان‌دی‌ه؛ بینه‌ه‌قم. مامؤستا توژی پاما و وتی: «ابن حجر» انیش ه‌یه، یزانم له‌وا چ ده‌فرموی. «ابن حجر» ی هینایه پیشه‌وه و ده‌ستی کرد به‌خویندنه‌وی و وتی: «لَوْلَاكَ لَوْلَاكَ لَمَا خَلَقْتُ الْأَفْلاكَ، سُبُوْحُ قُدُوْسُ، سُبُوْحُ قُدُوْسُ رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ هَذَا باطلاً». کورم مانعا‌ک‌ه‌شی ئه‌مه‌یه: «که‌ری مه‌لا له‌کؤلانان له‌ناو قه‌رسیل و ناو لؤیان، ئه‌گه‌ر خولقیان تیک دا و خستیانه فه‌لاکه‌ته‌وه له‌سه‌ر سبه‌ینان له‌قه‌ی هاویشت و به‌قه‌ده‌ر دای له‌که‌ری سؤفی قادری ریپوار و خه‌لقی گوندان، با برین هه‌زاران باتمان له‌هوونیه‌تی ﴿رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ هَذَا باطلاً﴾ هیچت ناکه‌وی و هه‌سته‌بچؤ به‌ولا».

سؤفی هه‌ناسه‌سارد ده‌ست له‌گونان به‌ره‌و ژیرتر به‌رینگه‌ی خو‌یا گه‌پایه‌وه.

له‌ده‌وری «فه‌رامیرزا» دا له «سنه» کورپکی «زاخه» یی ۲۰۱
له‌سه‌ر دزی گیرا بوو. فه‌را میرزا فه‌رمانی خنکاندنی ده‌رکردبوو.
رؤژیکیان بؤ خنکاندنه‌که‌ی دانا‌بوو، له‌و رۆژه‌دا له‌به‌ر «ده‌رمال»
سیداره‌یان بؤ هه‌لخستبوو. کوره‌یان هینا بؤ ژیر سیداره. دایکه‌پیرکی
هه‌بوو ئه‌ویش هاتبوو بؤ سه‌ر سیداره‌که و به‌گریان و زاری بؤ کوره‌که‌ی
دلی ئه‌و عاله‌مه‌ی کردبوو به‌که‌باب.

فه‌رامیرزا شه‌له‌سه‌ر ته‌لاره‌که‌وه سه‌یری خنکاندنی کوره‌که‌ی ئه‌کرد.

کوره که چاوی به دایکی کهوت، سه‌ری به‌رز کرده‌وه بۆلای فه‌رامیرزا و وتی: سازاده تاقه ئاواتیکم هه‌یه له سه‌ره‌مه‌رگا به‌جیی بیته. فه‌را میرزا وتی: داوای چسی ئه‌کا بۆی جیبه‌جی که‌ن. کوره‌وتی: «ئاواتم ئه‌وه‌یه، ئا ئه‌وه دایکمه، منی به‌خینو کردوو و شه‌ونخوونی به‌دیاره‌وه کیشاوم. پینگه‌ی بده‌ن بیته لام ده‌ستیک ئه‌که‌مه‌ ملی و هیچی تر».

دایکه‌یان برده‌ لایه‌وه ده‌ستی کرده‌ ملی کوره‌که‌ی و ئه‌ویش ده‌ستی کرده‌ ملی ئه‌و وتی: «دایه! ئه‌مه ئاخ‌ر چاوپینکه‌وتنمه. زمانت ده‌ربینه‌ با ماچیککی بکه‌م». دایکه‌که‌ی زمانی ده‌ره‌ینا و کوره‌ ده‌می نزیک کرده‌وه و زمانی برد به‌ ده‌ما و له‌ بنا زمانی قرتان.

دایکه‌ خه‌لتانی خوین بوو، له‌وئ که‌وت. فه‌رامیرزا ئه‌م ئیشه‌ی زۆر به‌لاوه‌ سه‌یر بوو وتی: ئا بۆم بینن، بزائن بۆچ له‌وه‌خته‌دا وای به‌م دایکه‌ی خۆی کرد؟ کوره‌یان برد و لینی پرسی. کوره‌وتی: «سازاده! ئا ئه‌م سیداره‌یه‌ که‌ بۆ من هه‌لخراوه، ئه‌مه‌ ئه‌م دایکه‌م بۆی هه‌لخستووم». فه‌رامیرزا به‌ سه‌رسامیه‌که‌وه‌ پرسی: چۆن؟ وتی: «سازاده! من منال بووم، پۆژیک چووم له‌ ماله‌ دراوسییه‌که‌ هیلکه‌یه‌که‌م دزی و هینامه‌وه. دایکه‌م لینی پرسیم: ئه‌مه‌ت له‌کوی بوو؟ وتم: له‌وه‌ ماله‌م دزی. گه‌لی به‌ ده‌ورما هات و پینی خۆش بوو وتی: پۆله‌ بچۆ هی‌تریش بدزه. ئیتر هه‌موو پۆژ ئه‌چووم هیلکه‌م ئه‌دزی. پاش ماوه‌یه‌کی زۆر ئه‌مجا ئه‌چووم مریشکم ئه‌دزی و ئه‌مه‌ینایه‌وه‌ بۆی. پاش ئه‌وه‌ ئه‌چووم شتی ترم ئه‌دزی و له‌ ئاخ‌را وام لینه‌هات کار و فرمانم بوو به‌ دزی و پینگری. تا پۆژم بوو به‌و پۆژه؛ ئه‌گه‌ر هه‌وه‌لجار ئه‌و سه‌رزه‌نشتی بکردمایه‌ و پینی بوتمایه‌ شتی وا مه‌که‌، خراپه‌، بۆچی تووشم ئه‌بوو به‌ تووشی ئه‌م پۆژه‌ په‌شه‌وه؟ که‌واته‌ راسته‌ ئه‌و سیداره‌که‌ی بۆ هه‌لخستووم. ئیسته‌ منیش هیچم له‌ ده‌ست

نايه له م وهخته دا تهنه ئه وه نه بئى ئه و زمانه‌ی كه منى هان دا بۆ دزى،
ببیرم و تۆله‌ی خۆم بسینمه‌وه.

فه رامیرزا كه گوئى له قسه‌كه‌ی بوو، به قسه‌یه‌كى گه‌وره هاته به‌رچاوى.
له كوره‌كه خۆش بوو، فه‌رمانى دا سیداره‌كه‌یان هه‌لگرت.

۴۰۲. كورپىك له و ناو «مه‌رگه» یه چاویكى كوئیر بوو. سه‌ره‌ی
ژن هیتانى هاتبوو. ئه‌چوون داواى هه‌ر كچىنكیان بۆ ئه‌كرد
- هه‌رچه‌نده یه‌ك چاوى بۆ پیاو عه‌یب نییه‌ - به‌لام تۆزى له دانى كچه‌كه
خزم و كه‌سوكاره‌كه‌ی سلیمان ئه‌كرده‌وه.

كوره‌كه دایكىكى هه‌بوو؛ رۆژنىك پىكه‌وه له ژووره‌وه دانىشتبوون.
كوره‌كه رووى تى‌كرد و وتى: «ئه‌رى دایه، توخوا ئه‌م چاوه‌ی من بۆچ
كوئیر بووه؟» دایكىشى وتى: «رۆله، ئه‌وه منال بوویت سوژنىكت گرتبوو
به ده‌سته‌وه. هاتم له ده‌ستم وه‌رگرته‌وه تۆیش ده‌ستت كرد به‌گریان،
دامه‌وه به‌ده‌سته‌وه. پاشان كردت به‌چاوى خۆتا - دایكت بمرئ! - ئه‌و
چاوه‌ت وا كوئیر بوو».

كوره‌ تۆزى سه‌رى داخست و پاشان سه‌رى به‌رز كرده‌وه و وتى: «دایه،
گوايه تا ئیسته‌ش هه‌ر ئه‌گریام؟ ئه‌مه‌ چى بوو تۆ به‌سه‌ر منت هینا؟»
به‌خوا لىی راست بووه و ئه‌وه‌نده‌ی حه‌و كه‌رى تۆپان.

۴۰۳. له‌و ولاتى «بلباسه‌تى» یه‌كابراهه‌كه‌ هه‌بوو ناوى مام‌باپیر بوو.
رۆژنىك مه‌لاى ئاواپیه‌كه‌یان بانگ ئه‌كا و پىئى ئه‌لئى: «مامۆستا
من مووچه‌ت ئه‌ده‌مى و من به‌خىوت ئه‌كه‌م، كه‌چى تۆ رۆژى جومعه
دوعا بۆ سوڵتان عه‌بدولحه‌مید پادشای عوسمانى ئه‌كه‌ی. ئه‌گه‌ر دوعا بۆ
منیش ئه‌كه‌ی باشه‌ و سالى ۳۰ سه‌ر حه‌یوانیشت ئه‌ده‌مى؛ خۆ ئه‌گه‌ر

نایکه‌ی هەر له ئیستاوه جینگایه‌ک بو خۆت بدۆزه‌ره‌وه. مه‌لا وتی: زۆر باشه، تو ئه‌وه‌نده شتم بده‌یتى من چۆن ئه‌بى دوعات بو نه‌که‌م».

رۆژى هه‌ینی هات و مه‌لا خوتبه‌ی خویند و له پاش دوعا بو پادشای عوسمانى وتی: «يا أَيُّهَا الْمَأمُ باپیر. إِنَّكَ لَدُبُّ كَبِيرٌ فَمَكَانُكَ بِئْسَ الْمَصِيرُ، وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ».

کابرایه‌کی خوینده‌وار به‌ریکه‌وت له‌وی بوو، سه‌ری هه‌لبه‌ری که‌ بلی مه‌لا چیت وت، مه‌لا وتی: «أَسْكُتْ أَسْكُتْ أَسْكُتُونَ، هَذَا قَوْمٌ حِمَارُونَ، أُعْطِيَ غَنَمٌ ثَلَاثُونَ، عَشَرَ لَكَ وَ لِي عِشْرُونَ». کابرا ئیتر هه‌یچ ده‌نگی نه‌کرد، له پاشا مام باپیر زۆر زۆر مه‌لای خۆش ئه‌ویست و خزمه‌تی ئه‌کرد.

زۆر دوو

۲۰۴. ولاتى «بانە» ئاغە پروتەى زۆرى لىيە. بايزاغا ھەبوو لە گوندى
 «بلەسەن» شوانى ئاواييە كەى ئە كەرد. ئىوارە يەك پىرېژنىك
 مىلى ئەگرى و ئەلى: «بايزاغا» مەرە پەرە كە مان نە ھاتۆتە وە. ئە وىش
 ئەلى: «نە ھاتۆتە وە قىروسىيا! جا وەرە شوانى بکە بۆ مسكىنى كە رانباوگاۋا».
 كابرە يە كى سەرشىوى لە وى ئە بى، ئەلى: ئاغا بۆچى تۆ شوانى
 ئاواييە كە يىت؟ ئە وىش ئەلى: «كورە نە وە لالا ھەر ئە وە ندىە بە رۆژ
 رانە كە يان بۆ ئە بە م بۆ لە وەر. مسكىنى كە رانباوگاۋا چ رايەى ئە وە يان
 ئە كە وى من شوانىيان بۆ بکە م».

۲۰۵. ئىنگىلىز تازە ھاتبۇونە عىراقە وە، جارىك دوو كە سىيان لە بنارى
 ھەلە بىجە ئە چىن بۆ راو. بە دەم گە رانە وە رىيان ئە كە وىتە
 گوئى چە مىك. لە وى دوو شوانى كوردىان لى پەيدا ئە بى. بە شتىكى
 سەرىيان ئە زانن، پرووتيان ئە كە نە وە و تىروپرىشيان لى ئە دەن.
 ئىنگىلىزە كان ئە چنە وە بۆ بە غدا و شكات ئە كە ن و بە ناو نىشان دوو
 كورە كە ئە دۆز نە وە و ئە يان بە ن بۆ بە غدا. لە بە ران بەر حاكمە وە رايان ئە گرن.
 ئە مانىش زمان نازانن، دىلماجىكىيان بۆ دىنن.

حاكم لىيان ئە پرسى: كە بۆچى لە و ئىنگىلىزانە تان داوہ؟ كورە كان
 يە كىكىيان روو ئە كاتە ئە وى كە يان و ئەلى: «ئە رى حە مك! ئە وە ئە م
 ھە فمە ھە يىژى چى؟» لە پاش ئە وە كە تىيان ئە گە ينن، ھەر ئە وە يان

پروو ئەکاتە حەمک و ئەلن: «کوره حەمک! ئەو ئەو سوور سووره‌کە ی پار نیشن که له گوینی ئاوه‌کە ی "پریس" گرتمانن تیروپرمان لیان دا؟»
 حەمکیش ئەلن: «تۆ بیژی ئەو بیژن؟» ئینجا هەر ئەویان لیونیک له
 حاکمە‌کە هەلئە قرتینی و ئەلن: «ئۆ، خۆزگەت پێ نەوی و بەردی تۆی
 لی نەواری! قسە ی پار ئە‌گێریتە‌وه». له پاشا که به م جوړه‌یان ئە‌بینن
 بەره‌لایان ئە‌کەن.

۲۰۶. کابرایه‌کی قووچی سنه‌یی رپیی ئە‌که‌وینتە «پشده‌ر» و ئە‌چیتە
 دیوه‌خانی ره‌شە‌ی ئە‌ولاغا. ئاغه‌ لپی ئە‌پرسی: برا ناوت چیه‌؟
 ئە‌ویش ئە‌لن: «نۆکه‌ری گه‌وران، غولامی سه‌ری خانی خانان، ئاغا میرزا
 حەسەن خانی مورتوزا قولیخانی میراخورزاده‌ی که‌مه‌ربه‌نده‌ی سه‌رجوقه‌».
 ئاغه‌ به‌ ئە‌سپایی له‌ شوینە‌کە‌ی خۆی راست ئە‌بیتە‌وه و ئە‌چی بۆ نوێژ
 و پروو ئە‌کاتە‌ کابرا و پینی ئە‌لن: «کابرا تا دیمه‌وه‌ ناوی خۆت کورت نه‌که‌یتە‌وه
 کورتت ئە‌که‌مه‌وه». ئە‌چی دیتە‌وه‌ لپی ئە‌پرسیتە‌وه: کابرا ناوت چیه‌؟
 ئە‌ویش خیرا ئە‌لن: «قوربان! حسه‌».

۲۰۷. حاجی مه‌لا ره‌سوولی دێلێژه‌یی، مه‌لا ئە‌حمە‌دی کوری له
 سوله‌یمانی هه‌لها‌تبوو. له‌ پاش ماوه‌یه‌ک شه‌و له‌ ناکاوینک به
 دزییه‌وه‌ هاتبووه‌وه.

ئینجا حاجی مه‌لا ره‌سوول هەر به‌و شه‌وه‌ ئە‌چوو به‌ گه‌ره‌که‌که‌وه
 ئە‌سوورپایه‌وه، هه‌رکه‌س تووشی ئە‌بوو ئە‌بیوت: «تۆیش وه‌کوو ئە‌حمە‌دی
 کورم وایته، ئە‌حمە‌د هاتۆتە‌وه‌ ده‌نگ مه‌که‌». عه‌ساکه‌شی درێژ ئە‌کرده‌وه
 و ئە‌بیوت: «پرووسیکیشی کوشتوو». ئە‌و شه‌وه‌ تا که‌وته‌ به‌یانی خۆی هه‌موو
 که‌سینکی تی‌گه‌یاند و به‌ هه‌موو که‌سیشی ئە‌وت: ده‌نگ مه‌که‌. به‌یانی که‌

رۆژ بووه‌وه له‌سه‌ر ده‌م‌ش‌پ‌ری حاجی مه‌لا هاتن مه‌لا ئە‌حمه‌دیان گرت.

مه‌لا «جلال موعز» کورپیک‌ی هه‌بوو ناوی هه‌مه‌هه‌سه‌ن
۲۰۸. بوو. رۆژیک ئە‌چ‌ئ‌ی به‌سه‌ریا سه‌یر ئە‌کا وا هه‌مه‌هه‌سه‌ن
گوێزان (مووشین)^(۱) ئە‌کا. له‌و کاته‌دا که ئە‌م ئە‌چ‌ئ‌ی هه‌مه‌هه‌سه‌ن
پله‌که‌ی ئە‌هاویژئ‌ی و ئە‌لئ‌ی: «سه‌ر و میش و هه‌ج». مه‌لا جه‌لال
ئە‌یگرئ‌ی تیروپ‌ر ئە‌یکوتئ‌ی. خه‌لکی دین له‌ ژئ‌یر چنگی ده‌ریدئ‌ین و پئ‌ی
ئە‌لئ‌ین: مامۆستا به‌سه‌یه‌تی ئ‌یتر وازی لئ‌ی بئ‌ینه. ئە‌ویش سوور ئە‌بئ‌ته‌وه و
ئە‌لئ‌ی: «ئاخر من به‌لای خۆمه‌وه مه‌لا جه‌لالم پئ‌ی ئ‌یژن؛ چۆن ئە‌بئ‌ی
هه‌مه‌هه‌سه‌نی کورپ‌ی من بئ‌یژئ‌ی سه‌ر و میش و هه‌ج».

ش‌یخ‌یک رۆژیک له‌ شاره‌وه ئە‌چئ‌ته‌وه بۆ مائی خۆیان. له
۲۰۹. رپ‌گا چه‌ند مائیک‌ی کورد هه‌لیان دا‌بوو. لا ئە‌داته‌ ناویان.
ژئ‌یک‌ی خئ‌له‌که‌. که ده‌روئ‌یشی خۆی بوو. چاوی پئ‌ی ئە‌که‌وئ‌ی ئە‌وا ش‌یخ
جه‌مه‌دانه‌یه‌کی تازه‌ی ک‌ریوه و خستوو‌یه‌ته‌ ملی. پروو ئە‌کاته‌ خه‌لکه‌که
و ئە‌لئ‌ی: «ماشه‌للا ماشه‌للا، ته‌ماشاکه‌ن ش‌یخ به‌و جه‌مه‌دانه‌وه که له
میلیا‌یه چه‌ند جوانه‌؛ ئ‌یژئ‌ی گوێره‌که‌ سووری ئ‌یمه‌یه‌ که گوێره‌وساری
تازه‌م کرد‌گه‌سه‌ ملی!».

مه‌لایه‌که‌ له‌ مانگی شه‌والدا وه‌عزی ئە‌دا ئە‌یوت: پۆژووی
۲۱۰. شه‌شه‌لان خئ‌یری ئە‌مه‌یه‌ و ئە‌وه‌یه‌. کاب‌رایه‌کی کورد پ‌است

۱. له‌م یاریه‌دا سئ‌ گوێز ئ‌یش ئە‌کا، به‌کئ‌کیان ئە‌وه‌یه‌ که یاریکه‌ره‌که‌ به‌ ده‌سته‌یه‌وه و پله‌که‌ی
پئ‌ ئە‌هاویژئ‌ی، ئە‌مه‌یان پئ‌ی ئە‌لئ‌ین: «سه‌ره‌». ئە‌وانی ت‌ریش که به‌ ر‌یز دانراون هی هه‌ره
پئ‌شوو‌یان پئ‌ی ئە‌لئ‌ین: «میش». هی هه‌ره‌ دواییان ناوی «هه‌ج»ه‌، جا ئە‌و که‌سه‌ که پله‌که‌
ئە‌هاویژئ‌ی له‌ وه‌ختی هاوئ‌شتنا ئە‌گه‌ر وتی: (سه‌ر و میش و هه‌ج) ئ‌یتر ئە‌و «سه‌ره‌» به‌ به‌ر
هه‌ر گوێزئ‌ی بکه‌وئ‌ی ئە‌یخوا.

بوووه و وتى: «مه لا! مه لا بيوره وه! بيوره وه، كه سى داكيان نه گاوئ،
ره مه زانى له بير نه چووه ته وه، ئينجا نورهى شه شه لانه».

خه ليفه يه كى گژن نه چيته گونديك، پيريژنيكى هه ژارى لى
۲۱۱. نه بى ده رويشى خه ليفه نه بى. نه چيته پيشوازي و نه يهينيته وه
بو مال ه وه. خه ليفه له پاش توژى حه سانه وه نه لى: نه چم بو مزگه وت
نويژه كه ي نيوه پوم نه كه م و نه گه ريمه وه. نه ويش نه لى: باشه به قوربان
بم! منيش ته نها دوو هيلكه شك نه به م، بوت نه كه مه ناو رونه وه. كه
هاتيته وه بى قره بيخو.

خه ليفه نه چى نويز نه كا و نه گه رپيته وه. له ولاوه ده رويش شويني
نه كه ون. نه ويش تووشى هه ركه س نه بى نه لى: با بچينه وه بو مال ه وه. به
ده پانزه كه سيكه وه نه گه رپيته وه بو مال ه وه. كه پيريژن چاوى پى نه كه وي
وا خه ليفه نه م له شكره ي له گه ل خو هيناوه، هه ردوو چاوى نه په رپيته
ته وقه سه رى و له داخا هيچى پى ناميني. وا ريكه وتبوو شوينه كه ش
پرووه و روژ بوو. ده ستيك نه خاته سه ر چاوى بو نه وه باش بوى ده ركه وي
كه ئايا نه م له شكره خه ليفه يه يان نه. بوى ساغ نه بيته وه كه خه ليفه يه،
له م قسه يه زياتر هيچى بو نايه كه نه لى: «گژگژ، خه ليفه به كه له! گژگژ
خه ليفه به كه له!»

سى چوار فه قى به ده قنه و راتوو پاره كو نه كه نه وه. هه ريه كه
۲۱۲. ده ستى جلى تازه له بهر نه كه ن و بو خويندن نه روڻ كه بچن
بو موكريان. رپيان نه كه ويته گونديكى مه نگو رايه تى؛ له مالىك دائه نيشن.
كابرايه كى خه لكى دى چاوى پپيان نه كه وي نه پرسى: نه مانه چين؟
نه لىن: مه لا و فه قين. كابرا نه لى: «عاشيره ت ته ماشا كه ن چهن خاوينن؛

ئەلئىي سەگى دواى مەرن».

۴۱۳. كابرەيەكى كورد چوو لە زەوييە كدا دوو مەن ھەرزنى چاند و وتى: ئەمە نانى ئىمسالم. بۆ نەگبەتى بارانئىكى زۆر بارى، لافاو ھەستا و ھەموو ھەرزنەكەى برد. كە كابرەكە ھاتوو سەيرى كرد ھەرزن نەماو، دەستى داىە «قۆچەقانى» و چوو ھە سەر بەرزاييەك گەلئى بەردى بۆ ئاسمان ھاويشت.

پياويكى ژير چاوى لئى بوو؛ بۆ شەوى چوو جووتى خۆى سئ مەن گەنمى لە جيئى ھەرزنەكە چاند. لە دواى چەند پۆژئىك نارديە لای كابرەى خاوەن ھەرزن وتى: يئت تە ماشاى بكا ھەرزنەكەى پراوۋە. كە كابرە چوو سەيرى كرد لە باتى گال گەنم پراوۋە. پرووى كرده ئاسمان وتى: «ھا برا! ھەتا شەقەى قەلماسكت نەدى، گالئ نە كرد وە گەنم».

۴۱۴. كابرەيك ناوى «حەمە مراد» ئەبئى، شاىەر ئەبئى، حەقاىە تخوان ئەبئى. لە گەل «قەيتوولى» كورپى لالە سەرحەدا براىە تىيان زۆر خۆش ئەبئى. قەيتوولى ئەمرئى و حەمە مراد بە شيوون و باوكە پۆ ئە چئى بۆ سەر تەرمەكەى. لالە سەرحەد ئەو سەردەمە مابوو، بە لام چاوى كوئىر بووبوو. كە دەنگى ھۆرەى حەمە مراد ئەببەت ئەلئى: عەشیرەت ئەو مەن بزانم دەنگ دەنگى حەمە مرادە؟ ئەلئى: ئەرى بە خوا ئەو باوكە پۆ ئەكا. لالە سەرحەد بە يەكئى لە كورپەكانى ئەلئى: ئا تەفەنگىكم بۆ بىرە. ئەلئى: بۆچىتە؟ ئەلئى: «چلۆن قەيتوولى مردوئى و حەمە مرادوئى دەويت باوك ماوئ! وەو سەى ساقە ئەگەر دەسى وە دەس خواوۋە وئ ئەوئ بىكوژم».

ئىتر خەلكەكە پالئى بە حەمە مرادەو ئەنئىن و دەربازى ئەكەن.

۲۱۵. کابرایه‌کی کۆنه‌فرۆش هه‌بوو له‌سوله‌یمانی «سه‌عۆل»سی ناو بوو. به‌ناو‌شارا‌ئه‌سوورایه‌وه‌بانگی‌ئه‌کرد: «که‌وا‌کۆن، کراسه‌کۆن، سه‌لته‌کۆن، مالی ده‌ماره‌تووتنی بی ده‌مار».

ئێواره‌یه‌ک‌نویژی‌شینان‌له‌مزگه‌وتی‌مه‌لکه‌ندی‌نویژی‌به‌جه‌ماعه‌ت‌ئه‌کرد؛ که‌نیه‌تی‌دابه‌ست‌له‌باتی‌ئه‌وه‌بلیت «الله‌اکبر» به‌ده‌نگینکی‌قایم‌وتی: «که‌وا‌کۆن». خه‌لکه‌که‌هه‌موو‌ده‌ستیان‌کرد‌به‌پینکه‌نین‌و‌نویژه‌که‌یان‌برپی‌و‌وتیان: ئه‌مه‌چی‌بوو؟ وتی: «به‌خوا‌لام‌وابوو‌وام‌له‌به‌ر‌مالی‌مینا‌خانما».

۲۱۶. دوو‌زه‌لامی‌مه‌ریوانی‌چوون‌بۆ‌گه‌رمیان، بوون‌به‌سه‌پان. گه‌رما‌بوو، رۆژی‌ک‌نانی‌گه‌نمیان‌به‌دۆوه‌ئه‌خوارد. دۆیه‌که‌زۆر‌که‌م‌بوو؛ یه‌کینکیان‌وتی: «ئاخ‌بۆ‌ئاوه‌سارده‌که، توخوا‌ئیتسا‌که‌چی‌خۆشه؟» ئه‌وی‌تر‌وتی: «به‌من‌ئیتسا‌له‌«کانی‌خه‌یاران»‌پر‌کۆشم‌له‌نانی‌هه‌رزن‌بوایه. له‌ده‌ستما‌وردم‌بکردایه‌به‌قورگما‌و‌به‌لویچ‌و‌له‌و‌ئاوه‌سارده‌م‌بکردایه‌به‌سه‌ریا». ئه‌وی‌تر‌وتی: «ده‌ک‌مالت‌به‌قورگیرئ!» وه‌للا‌هیچ‌شتیک‌بۆ‌من‌نه‌هیشته‌وه‌که‌باسی‌بکه‌م».

۲۱۷. وه‌ختی‌خۆی‌چای‌وا‌زۆر‌نه‌بوو. رۆژی‌ک‌دوو‌زه‌لامی‌شاره‌زووری‌ئه‌چنه‌شار‌تیر‌نان‌و‌که‌باب‌ئه‌خۆن‌و‌پاشان‌ئه‌چنه‌چایخانه‌یه‌ک‌-‌وا‌ئه‌زانن‌شه‌ربه‌تخانه‌یه‌-‌چایچی‌دوو‌چایان‌بۆ‌ئه‌با. که‌ئه‌یخۆنه‌وه‌یه‌کینکیان‌ئه‌لئ: به‌خوا‌گه‌رمه. ئه‌وه‌بۆچی‌وايه؟ هاو‌پرتیه‌که‌ی‌ئه‌لئ: «ئیتسا‌کولاندگیانه، هیشتا‌به‌فریان‌تی‌نه‌خستگه».

له‌دوای‌ئه‌مه‌تۆزی‌ک‌یه‌کینکیان‌ده‌ست‌ئه‌با‌و‌دوو‌پوول‌ئه‌دا‌به‌چایچییه‌که، چایچی‌ئه‌لئ: خزمه‌هه‌ر‌پیاڵه‌یه‌دوو‌پووله؛ که‌چی‌به‌دوو

پيالنه دوو پوولم نه ده يټى؟» کابرا هاواری نه کرد: «خه لکينه! ته ماشای نه م کاورايه که ن چنه د بى ئينسافه. حاجى نه حه ي کړنوو به و پيالنه زلانه پريشى له به فر نه کا نه یدا به پوولتيک؛ که چى نه م پياوه به و پيالنه بچکولانه يه داواى يه کى دوو پوول نه کا. نه وه نده ش گهرم بوو هه موو دگانمان سووتا».

۲۱۸. حاجى شيخ مسته فای محه مه د هه بوو له سوله يمانى وتى: مه لا مه حموودتيک دراوسيمان بوو، هه رچنه د تووشم به اتايه نه يوت: مه رحه با شيخ نه ولا. منيش روظيک وتم: ماموستا من نام مسته فايه، نام شيخ نه ولا نيه. وتى: «ها باشه». له داواى يه ک دوو روظى تر له سهر رينگا ديسانه وه تووشم بووه وه وتى: مه رحه با شيخ نه ولا. وتم: ماموستا چنه د جار عه رزم کرديت نام مسته فايه، شيخ نه ولا نيه. وتى: «سا وه للا وامزاني ناوت شيخ ره سووله». منيش وتم: هه ي ده ستت به گونم.

۲۱۹. کابرايه ک بوو به ميوانى کابرايه کى کورد. کابراى خانه خوئى له گه ل نه که ي بوو به شه ريان. گوئى ناگردان بوو، «سهره بزووت» دانرابوو. نه که هه ر کردى به سهره بزووتنيکا و له به رچاوى ميوانه که وه داى به سهرى ميړده که يا و سهرى شکاند و خوئين چوراوگه ي کرد. کابراى ميوان بو نه وه خانه خوئنيکه زور ته ريق نه بيتته وه وتى: «براله وه للا زنى ئيوه باشه، به سهره بزووت له کولتان نه بنه وه؛ زنى ئيمه به ته ور و ته وراس تيمان بهر نه بن». کابراى خانه خوئى له وه خته دا ده ستى برد به لايه کى په نجه ي خوئينه که ي له ناوچه وانى سرپيه وه و وتى: «زنى ئيمه حه يان چيبه وا له گه ل ئيمه بکه ن!».

۲۴۰. مەحمۇوى وردە شاترى كچىكى ھەبوو ئەيدا بە مىرد. ديوە خان گەرم بوو، شىرىنى ئەخورايەو، باسى شىربايى ھاتە پىشەو، پروويان كوردە مەحموو كە قسە بكا. ئەحەى نادرى ھەلاجىش ھەبوو، ھەلىدايە وتى: «برا خالە مەحموو بە رېشى سىپىيەو دەمى خۆى گلاو ناکا، كورپى ھەس با ئەو قسە بكا».

۲۴۱. كابرايەك ئەچىتە سولەيمانى بە بەر دووكانى پىنەچىيەكدا تى ئەپەرى. مەركانەى دەستاو كە دانرابوو، دللى لى ئەچى و پىنى ئەلى: «خالۆ بكىشە بايى قرانىك لەو دۇشاو».

ئەویش گلنەكەى بۇ پر ئەكا ئەيداتى. كابرا ئەينى بە سەرەو ھەمووى ئەخواتەو و لە پاشا پىنى ئەلى: «خالۆ نەيىژى كوردە خەشىم وو نەيزانى، دۇشاو كە دۇشاويكى خاس وو وەلى چكى تفت بوو».

۲۴۲. كابرايەك ھەبوو «حەسە ناغا»ى ناو بوو. جارنىك لە كەندە لانتىكا ماينىك ئەگىت. ئەچن بە سەريا و پىنى ئەزانن، ئەویش لە شەرما روو ناكاتەو ئەوايى، سەرى خۆى ھەلئەگرى و روو ئەكاتە و لاتان. چەند سالىكى پى ئەچى كابرايەكى لاي خۆيانى بەرچاو ئەكە وىت؛ بەلام ئەو ئەم ناناسىت. ئەچى بە لايەو لى ئەپرسى: «برا دەنگوباسى و لاتى لاي ئيوە چىيە؟» كابراش ئەلى: «وەكوو چى؟ ئەلى: چووژانم ھەروا، حەسە ناغايەك كەندە لانى، ماينىك، شتىك! ئەلى: «وہللا برا ئاگام لە ھىچ نىيە؛ چونكە لەو سالەو كە حەسە ناغا ماينەكەى لە كەندە لان گاو، من لەوئ دەرچووم ئىتر نازانم».

حەسەن ئاغاى ھەژار لە دللى خۆيا ئەلى: «دەك موبارەك نەبى! خۆ ئەمە بوو بە تارىخىش». ئىتر تا مرد رووى نەكردەو بە و لاتا.

«حاجی ئیلخان دئیوکری» ئه‌چی بۆ سا‌بلا‌خ. «ئه‌حمه‌ده‌که‌له»

۲۴۳.

و چه‌ند خزمه‌تکار‌یک‌ی تری له‌گه‌ل ئه‌بی. هه‌ر جاره‌که
بچوايه بۆ شوینتیک خزمه‌تکار‌یک ئه‌بوو به‌کیسه‌دار و ئه‌بوايه پرسیشی
به‌حاجی ئیلخانی بکردایه‌که چی ئه‌خوا. ئه‌م جاره ئه‌حمه‌ده‌که‌له بوو
به‌کیسه‌دار و مه‌سه‌ره‌فچی و ئه‌م ره‌وشتی حاجی ئیلخانیشی نه‌ئەزانی.
رۆژیک لینی ئه‌پرسی ئه‌لنی: ئا‌غه ئیواری چی ئه‌خوی؟ ئه‌ویش به
توره‌پیه‌که‌وه ته‌ماشای ئه‌کا و ئه‌لنی: «گوو ئه‌خۆم». کابرا له‌پاشا تیی
ئه‌گه‌یه‌نن که ته‌بیعه‌تی حاجی ئیلخانی وایه؛ وای وپ ئه‌میتنی. ئه‌گه‌ر
نایهینتی ئه‌زانی به‌بی شک ئه‌یکوژی، ئه‌گه‌ر ئه‌شیهینتی هه‌ر ناکری. ناچار
ئه‌چیته بازار هه‌ندی کوله‌که‌ی گه‌نیو ئه‌کری و سووری ئه‌کاته‌وه. ئیواره
له‌گه‌ل شتی ترا دایه‌نیتته به‌رده‌ستی. حاجیش سه‌یریک‌ی ئه‌حمه‌د ئه‌کا
و پاروویک له‌کوله‌که‌ بۆگه‌نه‌که ئه‌خوا و ئه‌لنی: «گنیه‌ به‌گویشم ئه‌کا
گووم بۆ دینیت. ده‌لایه‌ن لایه‌ن». ئیتتر ئه‌حمه‌د به‌و جووره‌خوی له
کوشتن رزگار ئه‌کا.

«عیزه‌تی ته‌ل» له‌سوله‌یمانی لیره‌یه‌کی دابوو به‌«عه‌لییه‌تورکه»

۲۴۴.

بیبا بۆی ورد کاته‌وه. ئه‌ویش ئه‌روا ون ئه‌بی. له‌پاش چوار
رۆژ عیزه‌ت چاوی پینی ئه‌که‌ویته‌وه ئه‌لنی: عه‌لی کوا لیره‌که؟ ئه‌ویش
ئه‌لنی: «ئه‌مه‌ سنی رۆژه به‌شوینتا ئه‌سوورپیمه‌وه؛ وه‌ره‌ تا حسابه‌که‌ت
بده‌می». عیزه‌تیش ئه‌لنی: عه‌لی حسابی چی؟ لیره‌م پینی داوی بۆم ورد
که‌یته‌وه، ئیتتر حسابی چی پینی ئه‌وی؟ ئه‌لنی: «ئاخر بی‌قه‌زا بی! تو سه‌برکه،
هه‌ر ئه‌و رۆژه چووم بۆم ورد که‌نه‌وه شه‌ش تارانیم لینی دا به‌که‌باب خواردم». ئه‌ویش
ئه‌لنی: باشه باقییه‌که‌ی بینه. ئه‌لنی: «بی‌قه‌زا بی! ئاخر سه‌بر

که تا حساب‌ه‌کەت بده‌می». هه‌ژده تارانیشم دا به جووتی که وش له پینم کرد. ئە‌لئ: باشه ئە‌وی تری بینه. ئە‌لئ: «ئاخر قوربان تۆ تۆزی ئارام بگره هه‌تا به پوختی حساب‌ه‌کەت بده‌می». ئە‌لئ: کوره غه‌زه‌بی خوا، حسابی چی؟ من که‌ی حسابم له‌گه‌ل تۆ هه‌یه. لیره‌م پی داوی بۆم ورد که‌ی ته‌وه، ئیتر چ حسابی‌ک هه‌یه؟ عه‌لیش ئە‌لئ: «هۆ هۆ بی‌قه‌زا بی! تۆ گوی بۆ پیاو راناگری».

عیزه‌تیش ئە‌لئ: ئاده‌ی فەرموو. ئە‌ویش ئە‌لئ: «ئە‌ی ئە‌مه‌ سی‌ رۆژی‌شه به شویتتا ئە‌سوورپیمه‌وه بۆ ئە‌وه باقیه‌کەت بده‌می، ئاخر نالییت به چی ژیاوه؟ له‌م سی‌ رۆژه‌دا خۆ گووم نه‌خواردوو؛ ئە‌وی تریشم خه‌رج کرد. ئە‌وا ئیسته به‌رچاوم که‌وتی، هیچ نه‌ما بته‌ده‌می. من ئە‌لیم سه‌بر که‌ با حساب‌ه‌کەت بده‌می - سه‌لامه‌ت بی! - تۆ هه‌روا له هه‌موو شتی‌کا به‌په‌له‌ی».

عیزه‌تیش ئە‌لئ: «ده‌ک رووت ره‌ش بی بۆ خۆت و بۆ لیره‌یه‌ک که‌ بۆت ورد کردمه‌وه».

قسه‌ دئ قسه‌ ئە‌برئ، ئە‌م عه‌لیه‌تورکه‌یه پۆسته‌چی بوو له ته‌لخانه له به‌رده‌ستی عیزه‌تا.

جاریک باسی پیاوی «ئیختیار» و به‌عومر ئە‌کرا، کاک ۲۲۵. ئە‌ولای عه‌زیزی هه‌مه‌وه‌ن گنپاره‌وه‌وتی: جاریک له «ئە‌ده‌نه»

پیمان که‌وته دئییه‌ک، کابرایه‌کی ریش ماش و برنجی له به‌رده‌می مزگه‌وته‌که‌دا ئە‌گریا. لیمان پرسی: بۆچ ئە‌گری؟ وتی: باوکم لینی داوم. ئیمه‌ش وتمان: سه‌یره، با بچین بۆلای باوکی ئە‌م کابرایه و کابرامان برد و چووینه ماله‌که‌یان. راست بوو، پیاویکی پیر دانیشتبوو. لیمان پرسی:

بۆچى لەم كۆرەى خۆتت داوھ؟ وتى: «قوربان ئەم ناجنسە بىئ ئەدەبە؛ ئەمرۆ چووھ دلى باوكمى ييشاندوھ».

ئىمەش زۆر سەرسام بووين؛ ھەرچەن من بە رەفيقە كانم وت: با بچين ئەويشمان چاو پىئ بگەوئ، بەلام حەمەى سلىمان وتى: خزمينە! وازبىتن. ئەگەر وا بپروا پتويستە ھەتا خزمەتى حەزرتى ئادەم بچين.

۲۲۶
 كابرەيكى كورد مالى لە «يىستانسور» و مالى براپەكيشى لە «سەى ساق» بوو. مانگى رەمەزان رۇژيئك تووشى براكەى ئەبى لىئى ئەپرسى ئەلى: كاكە! ئىوھ كەى رۇژووتان گرتووھ؟ ئەلى: رۇژى جومعە. لەگەل ئەوھ ئەمان رۇژى شەنبە بەرۇژوو بووبون، ئەو رۇژە كە ۲۹ مانگى خۇيان ئەبى ئەلى: بەخوا سبەينى لە مالى كاكەم جەژنە با بچم لەوئ پلاو بخۆم و سبەى شەو بىمەوھ. دوو سبەى لە مالى خۇيشمان جەژنە؛ ديسان پلاو ئەخۆم.

ھەى پىئى لى ئەكا و ئەپروا. لەگەل شەبەقى بەيان ئەگاتە مالى كاكى، سەير ئەكا ھىچ مەنجەل و دووكەل ديار نىيە؛ ئەپرسى ئەلى: خو ئىمرۆ ئىوھ جەژنە، بۆچى ھىچتان ديار نىيە؟ كاكەى ئەلى: بەخوا براكەم ئىمە دوينى جەژنەمان كرد. چارناچار كاپرا قاوھلتى بە نان و دۇ ئەكا.

وختى عەسر ئەلى: وا چاكە خۆم بگەينمەوھ لای خۆمان. داوينى لى بەلادا ئەكا، نىوھشەو ئەگاتەوھ مال. ژنەكەى لە خەو خەبەر ئەكاتەوھ ئەلى: «كچى، ئىمشەو جەژنە ھەلسە ھەر لە ئىستاكەوھ پلاوھە لىتى».

ژنە ئەلى: مېردەكە ھەر دوينى لەدواى تۆ مەلايەك ھات فەرمووى: ئىمرۆ جەژنە. ئىتر ھەموو ئاوايى كرديان بە جەژنە و منىش دوينى پلاوم كرد. بەلام وامزانى سندان ئەخۆم بەبى تۆ. كاپرا ھەناسەيەكى ھەلكىشا و بەم

جۆره له هەردوو جەژنه‌که بوو.

«فەرا میرزا» - حاکیمی سنه - خەرج و باجی له هەورامی ئەسەند. ۲۴۷.
په‌وشتی ئەو دەورەش وابوو: پیاویکی به‌ گالۆکیکه‌وه ئەناردە
سەریان؛ ئەوانیش هەموو باجەکه‌یان کۆ ئەکرده‌وه و ئەیانداپه و ئەرۆیشت.
سالتیکیان له شاری هەورامان بۆ ئەوه که کابرای گالۆک به‌ده‌ستیان نه‌یه‌ته
سەر، هەر له پێشه‌وه پاره‌که‌یان کۆ کرده‌وه و دایان به «به‌له‌پا» که خیرا
بیا بۆ فەرامیرزا.

پاره‌یان نارد و که‌چی کابرای گالۆک به‌ده‌ستیش هەر هات. وتیان:
بابه‌ پاره‌مان ناردوو. ئەویش به‌م قسانه‌ وازی نه‌هینا، پێنج شه‌ش پیاوی
ئاقلی بآل به‌ست و له‌گه‌ڵ خۆی بردنی بۆ سنه‌ بۆ لای فەرامیرزا. فەرامیرزا
لیی پرسین، ئەوانیش وتیان: قوربان به «به‌له‌پا» دا خه‌راجەکه‌مان
ناردوو. که‌ چوونه‌ بنج و بناوانی به‌له‌پاوه، ئەمه‌ که‌رویشکه؛ تومه‌ز
ئەمه‌ چوون پاره‌که‌یان به‌ستۆته‌ پستی که‌رویشک و پێیان وتوو. ئەم
پاره‌یه‌ به‌ره‌ بۆ خان و که‌رویشکیان به‌ره‌للا کردوو. به‌و نیازه‌ پاره‌ به‌ری.
فەرامیرزاش ئە‌لی: با پێنن تاقییان بکه‌ینه‌وه‌ بزانین ئەمه‌ راست
ئەکه‌ن یا درۆ؟ هینایان میوژه‌ره‌شکه‌ و قالۆچه‌یان تینکه‌ لاو کرد و خستیانه
به‌رده‌ستیان که‌ بیه‌خۆن. ئەوانیش لێی کۆ بوونه‌وه. قالۆچه‌کان هەریه‌که
به‌ لایه‌کدا ئەرۆیشتن. هەندیکیان خه‌ریکی خواردنی میوژه‌که‌ بوون،
چونکه‌ نه‌ئه‌رۆیشت. یه‌کیکی ژیرترین تیا بوو وتی: «یانەت وێران بۆ،
پادار گیترو، بی‌ پا مالو ویمانه‌ن»^(۱). ئنجا فەرا میرزا وتی: بابە راست

[۱. ئەم رووداوه‌ له‌بەر چه‌ند هۆکار جیتی تێرامانه‌:

به‌که‌م: له‌ هیچ سه‌رچاوه‌یه‌کی نووسراودا بۆمان نه‌دۆزرایه‌وه.

ئهكهن پارهكه يان داوه به له پاو به ره لّاي كردن. كه رويشكيش له و لاوه خوا ئه يزاني پاره ي له كوئ فرّ دابوو.

دووهم: فهراهاميرزا له سالى ۱۸۶۹ زاييندا كه حاكمى ئه رده لان بووه له شكريكى بۆ پام كردنى به گزاده كانى هه ورامان بهرّ كردوو و له دى «هه جمنه» هۆردووى خستوو و خه بهر بۆ هه ورامان ده نيرى يا جهنگ يا رام، له و كاته دا شيخ به هائه ددينى كورى شيخ عوسمانى ته وئله نامه يه كى بۆ ئه نووسن و داواى لى ئه كات كه مودارا بكات له گه ل هه وراميه كاندا كه خه لكىكى فه قير و نه دارن، به لام فهراهاميرزا بۆ ئه نووسيته وه:

ما شيخ و زاهد نمى شناسيم يا جام باده يا روى ساقى

شيخيش كه ئه زانئ پياويكى ت نه گه يشتوو ه بۆ ئه نووسيته وه:

ما مير و سلطان نمى شناسيم يا عدل و احسان يا قهر باقى

باشان هه وراميه كان له سه ر ئيزنى شيخ هه ئه كوتنه سه ر له شكري فهراهاميرزا و ئه بان شكينن و فهراهاميرزا به هه له داوان خۆى رزگار ئه كات. فهراهاميرزا ئه م رووداوه ي له «مونشه نات» ه كه يدا نووسيوه. ئيسته قسه ئه وه يه: ئايا كه سانك كه ئه وه نده ئه سبابى شه ر و چهك و چۆليان بووبيت و توانييتيان له شكري حاكمى ئه رده لان بشكينن، كارى وا ئه شياو و ساويلكانه يان لى ئه وه شتته وه؟ (يادى مهردان به رگى ۲ لاپه رى ۸۱ چاپخانه ي به غدا - ۱۹۸۳).

ستههم: ئه م رووداوه ته نها ده ماوده م بيسراوه و گيردراوه ته وه، ئه وه ش كه بيسراوه جياوازه له گه ل ئه م نووسراوه ي جه نابى مامۆستادا، كه گوايه هه ورامى ساويلكه بوون و له راستيدا كارى وايان كردوو و پاره يان به ستوو به كه رويشكه وه و ناردوويانه بۆ حاكم له شارى سنه، به لام ئه وه ي له راستيه وه نزيكه ئه مه يه: كه ئه مان وهك رابواردنك به فهراهاميرزا خۆيان گيل كردوو و وتوويانه باجه كه مان به كه ورشكدا ناردوو! گوايه حاكميش بۆ ئه وه بزانت ئه مانه گيلن يا خۆيان گيل كردوو ميۆز و قالۆنچه يان بۆ دانئن، هه وراميه كانيش ئه زانن مه سه له چيه، يه كيكيان ئه لى: «پادارى گيردى بى پى مآو ويمانى» جا ده ست ئه به ن بۆ قۆلانچه كان تا فهراهاميرزا به گيليان بزانت و وازيان لى بيتنى!

چواره م: هه ندىك لايان وايه ئه م رووداوه هى زۆر كۆنه و ته نانه ت هى پيش ئيسلامه، به هه رحال ئه گه ر هى زه مانى فهراهاميرزايش بى، هى پيش له شكركيشيه كه يه تى...

(هه له گر). پروانه بابه تى ژماره: ۱۳۸۵]

«هه مزاغای مه سرف شه ویک چه ند پیاویکی گه وره له
 ۲۴۸ دیواخانه که یا نه بن. نه ویش خزمه تکاریکی نه بی پیتی نه لی:
 رۆله، سبه ینی پتیویسته نه بی تا «گورگه دهر» بچی. (گورگه دهریش دیتی
 هه مزاغای نه بی) کابرا به یانی زوو به بی نه وه بچی له ئاغا پرسی ئیشی
 چیه، ملی ریگا نه گری و نه چی بۆ گورگه دهر.

کوینخاکه ی گورگه دهریش - که خزمه تکاری ئاغا نه بی - پیاویکی
 عه نیکه نه بی. له کابرا نه پرسی خیره وا هاتووی؟ نه لی: به خوا ئیمشه و
 گه لی میوانمان هه بوو، ئاغا فرمووی: پتیویسته به یانی بچی بۆ گورگه دهر،
 ئیتر منیش به یانی زوو هه لسام و هاتم. کوینخاش تی نه گا که نه م
 کابرایه دیاره زۆر عاقله! نه لی: باوکم! وه ختی خوئی ئاغام به منی فرموو
 هه روه خت پیاویکی نازام نارد، باگردینکی به رد له سه ر بانی مزگه وته که یا
 به گوریس بیه سته به کۆلیه وه با بۆم بینن؛ چونکه نه گه ر به ولاخ بینن
 دوور نیه له ری «گۆیژه» ولاخه که بکه وی و باگردینه که بشکی.

ئیت رۆژی دوایی کوینخا باگردین له کۆلی کابرا توند نه کا و خویشی
 له گه لی دیت. ئیواره نه چنه مالی ئاغانان. هه مزاغای که نه مه ی چاو
 پی نه که وی زۆر پیته که نی و کابرا خه لات نه کا که نه م به زمه ی بۆ ناوه ته وه.
 به ولاختیکیدا باگردینه که له گه ل کوینخا نه نیریته وه بۆ گورگه دهر.

کابرایه کی خه لکی دینی «باخان» ناوی حه سه ن مه نگوری
 ۲۴۹ بوو، له سه ر پیاو کوشتن بۆ پانزه سال خرابوو به نیدیخانه.
 شه ش سال بوو له به غدا حه پس بوو، رۆژیک پیاویکی باخانی نه چیته
 دیتی «قه ره نگوی» ته ماشا نه کا پیاویکی پینه چی دانیشتوو ه که وش
 پینه نه کا، به لام زۆر شیوه ی له «حسه ن مه نگوری» نه چی. دیته وه بۆ

براکە یەحسەنی ئەگێرپیتەو ئەلی: پیاویکی والە قەرەنگوی پینەچییه، هەرۆه کوو حەسەنی براتان وایە. ئەویش دەستبەجی سێ چوار کەسی تر لە خزمی خۆیان هەلئەگرێ و ئەچیتە قەرەنگوی تەماشای پینەچی ئەکەن. ئەلی: حەسەن: ئەلی: «باوکم، من ناوم ئەحمەدە؛ ناوم حەسەن نییه». ئەوانیش ئەلین: «تۆ خۆت لە ئیمە مەگۆرە؛ تۆ حەسەن مەنگوری و لە حەپسخانە پات کردوو لە ترسی حوکومەت، راستی نالیی، هەلسە بچینەو سەر مأل و دەولەت و ژنی خۆت».

هەرچەند کابرا ملپێچی و قنگەجرێ ئەکا و سویند ئەخوا من حەسەن نیم، ئەلین: خزمە، ئیمە دور ناسین. تۆ هەر حەسەنیت، گویا ئەبێ ئیمە خزمی خۆمان نەناسینەو؟!

بە زۆر لەگەڵ خۆیان ئەبێن بۆ باخان. خەلکی دێ هەموو لە مألێ حەسەن مەنگوری کۆ ئەبنەو و هەموویان بریاری لەسەر ئەدەن کە ئەم پیاوێ حەسەن مەنگورییە. گورج تەنگی قوناغ خڕ و دەمانچەیهکی پەرەبەلوی ئەدەنی، جلی بۆ ئەکەن و شەوی ئەیخەنە باخەلی ژنی حەسەنەو. بەیانی ژنەکە ئەلی: خوا هەلناگرێ! ئەم کابرایە من بە حەسەنی نازانم. برا و خزمەکانی حەسەن ئەیانگوت: تۆ ئاخۆ حەزت لە کێ کردوو، ئیمە قابیلە کەسی خۆمان نەناسین؟

بەم جۆرە مانگیك کابرا گل ئەخواتەو، هەموو مألێ حەسەن بە ژنەو ئەیدەنە دەستی. هەتا رۆژیک کابرا هەندی پارهشیان ئەبێ، بە تەنگ و دەمانچە و شتومەکەو هەلئەگرێ و شانی پیا ئەکا و ئەپوا. ئاخری لە دوای دوو سالیك حەسەن مەنگوری راستەقینە لە حەپسخانە بەر بوو، هاتەو چوو سەر مألێ خۆی.

حەمەبەگی حاجی رەسوول بەگ ئەیوت: ئەم حەسەن مەنگورییە

خۆی و ژنه‌که‌ی مابوون و مالیان له دیتی «جوتبلاخ»^(۱) بوو؛ من هه‌ردووکیانم ئه‌ناسی.

له «مه‌رگه» سێ چوار که‌س له به‌گ‌زاده‌کان دانیشتبوون، باسی ۲۳۰.
زه‌مانی پیشوویان ئه‌گنیرایه‌وه. «عه‌ولابه‌گ» یان وتی: نه‌ پیاوی
گه‌وره‌وه‌کوو گه‌وره‌کانی جارائن، نه‌ پیاوی ئازاش وه‌کوو پیشینه‌کان
ئازان. سالیکی یوزوباشییه‌کی ره‌دیف له مه‌رگه‌ بوو، مالی له‌ گه‌ره‌کی
«کانی سه‌رده‌شت» بوو. حه‌مه‌به‌گ فه‌رمووی: به‌گ‌زاده‌ ئه‌وه‌ پیاویکتان
نییه‌ ئه‌م کابرایه‌ بکوژی؟ خۆ ئه‌گه‌ر وه‌ها بمینی سالیکی تر ژنه‌کانیشتان
قاف ئه‌کا.

ئێتر مه‌حمووبه‌گی شاخولکه‌ هه‌لسا تفه‌نگینکی ته‌ره‌قه‌ی سه‌ر و قنگ
برنجی به‌ده‌سته‌وه‌ بوو، لینی دا‌رۆیشت. قه‌ت سه‌عاتیکه‌ پێ نه‌چوو،
دیوه‌خانه‌که‌ بلاو نه‌بوو بووه‌هاته‌وه‌ وتی: غولامی سه‌ری حه‌مه‌دبه‌گم و
ده‌ستی ماچ کرد. سه‌بهنی که‌ هه‌لساین یوزوباشییه‌که‌ کوژرابوو. ئێتر خوا هه‌قه
حه‌مه‌دبه‌گیش کوڵه‌نجه‌یه‌کی شیرداخی کرد به‌ خه‌لاتی مه‌حمووبه‌گا.

مه‌لا سألحی «ته‌ره‌مار» ئه‌بی، پیاویکی زۆر به‌ناوبانگ بوو. ۲۳۱.
له‌رزه‌ هه‌نجیره‌که‌ یا ته‌نها یه‌ك هه‌نجیری گه‌یشتوو ئه‌دۆزیتته‌وه‌،
گورج به‌رچنه‌یه‌ك ئه‌هینی هه‌تا نیوه‌ی گه‌لای تی ئه‌کا؛ ئنجا هه‌نجیره‌که‌
له‌ناو گه‌لاکه‌دا دانه‌نی و له‌ سه‌ریشیه‌وه‌ هه‌تا به‌رچنه‌ پر ئه‌بی، گه‌لای
تی ئه‌کا و ئه‌یگرێ به‌ کوڵیه‌وه‌ به‌ دیاری ئه‌یا بو «سلیمان پاشا».

وا ری که‌وتبوو پاشاش هه‌رچ پیاوماقوول و گه‌وره‌ی بابانه‌، له‌لای
دانیشتبوون. پاشا ئه‌لی: مه‌لا ئه‌وه‌ چیه‌ به‌ کوڵته‌وه‌؟ مه‌لا ئه‌لی: قوربان

۱. «جوتبلاخ» = «جۆبلاخ» (هه‌له‌گر).

هەنجیرە نۆبەرە یە بۆم ھیناوی. پاشا ئەلئ: بە خیر بی! ھەلئ بپچرە با
 ھەریە کە دانە یە کی لئ بخۆین و نۆبەرە یە بە لە زە تە.

مە لا بەرچنە ھەلئە پچرئ ھەرگە لا دەردینئ تا ناخری تاقە ھەنجیریک
 بە دەستە وە ئەگرئ ئەلئ: فەرموو پاشا. ئەلئ: ئنجا مە لا من ئەو ە چی
 لئ بکەم؟ مە لا ھەنجیرە کە جوان جوان پاک ئەکا و ئەیخاتە دەمیە وە
 ئەیخوا ئەلئ: پاشا ئاوا ی لئ بکە. پاشا قاقا دەست ئەکا بە پیکە نین و ئەلئ:
 سەد قران ھەقی ھەنجیرە کە و سەد قران ھەقی خواردنە کە ی بدەن بە
 مە لا.

۲۳۲. ە و لا پاشای بابان رۆژیک لە وەزیریک کی خۆی توورە ئەبئ و
 ئەلئ: ھیچکەس نابئ ھاتوچۆی بکا. کابرا شەویک بە دزییە وە
 ئەچیتە مالی دۆستیک کی لە ھەو ە لا خۆی ھیناوی تە پیشە وە. ھەرچەند
 بانگی ئەکا دەرگای لئ ناکاتە وە. بانگی ئەکا ئەلئ: تکات لئ ئەکەم ھەر
 ئەو ەندە وەرە ئەو دیو دەرگاکە منیش لە دەرە وە حەکایە تیکت بۆ ئەکەم،
 ئیتر ئەرۆم نامە وئ دەرگام لئ بکەیتە وە. کابرا دیت لە دیوی ژوورە وە لە
 پشت دەرگا ئەو ەستی و ئەلئ: فەرموو بزائم حەکایە تی چیم بۆ ئەکە ی؟
 وەزیر ئەلئ: «کابرایە ک بوو دوو ژنی ھەبوو؛ یەکیکی سپی و جوان،
 یەکیکی رەش و ناشیرین. قەت نە ئەچوو ە مالی ژنە ناشیرینە کە بنوی.
 شەویک لەگەل ژنە جوانە کە شەری ئەبئ. ژنە کە سویندی لئ ئەخوا
 ئەلئ: نابئ لەم مالا رۆژ بکەیتە وە. ئەویش ئەچی بۆ مالی ژنە کە ی تری.
 ژنە ناشیرینە کە ئەپرسی: ئەو ە چلۆن بوو ئیمشە و ھاتی بۆ ئیرە؟ ئەلئ:
 بەخوا لەگەل ژنە کە ی ترم شەرمان بوو؛ منیش ھاتووم بۆلای تۆ. ئەویش
 ئەلئ: ئەو ە لە ولو ە دەریان کردووی بۆیە ھاتوویتە لای من؛ سا بەخوا

منیش دادت ناگم و نایه لم لیره بنوی و ده رگای لی ناکاته وه. کابرا ئە لی:
 «ژنه رەش، خوا پرووی ژنه سپییه که م رەش بکا که هۆی منی خسته تۆ
 و تۆش دهرم ئە که ی».

۲۳۳. کابرایه کی پاهویی له دێیه که ی خۆیان دیته دهره وه به نیازی
 سوالکردن. ئە گاته قه راخ ئاواپی چاو ئە نووقینی و ده ست
 ئە کوتی به ردیکی گه و ره هه لئه گری. ئینجا پروو ئە کاته ئاسمان و ئە لی:
 «خوایه! تۆ ریشیکی پان و زمانیکی لووسم بده ری ئیتر رزقی خۆم له سه ر
 خۆم. شهرت بی تا به گرانیه تی ئە م به رده پاره نه یه نمه وه، نه یه مه وه».

۲۳۴. کابرایه کی کورد کورپیکی منالی خوشکه زای له گه ل ئە بی. به
 رپیواری شه ویک رپیان ئە که ویته ماله گورانیک. ماله ئە و
 شه وه نیسکینه به تۆکیان ئە بی. کوره ئە وه نده ئە خوا هه تا له لووتی
 دیته وه. شه و که ئە نوون له نیوه شه وا ته قه یه ک دی، کابرای کورده ئە لی:
 ئە وه چی بوو؟ کوره که ئە لی: «خاله هیچ نه بوو، ئە وه من بووم شه قم
 برد». تومس تۆکه که تلیساوه ته وه و ته قاندوو یه تی.

۲۳۵. ئاواپییه که له و «به رکینو» ه گاوانیان نه بوو. پیاویکی ته مه لی
 ته وه زه ل له ویدا بوو، بانگیان کرد وتیان: گاوانییه که مان ئە که ی
 یان نه؟ وتی: «ئه گه ر که ریکم بۆ کورتان بکه ن سواری بم، هه مانه یه کم
 میوژ بده نی له به رده م ما داینیم بیخۆم، مندالیکیشم له گه ل بنیرن ئە گه ر
 گاگه له که بلاوه ی کرد بۆم کۆ بکاته وه، بۆچی نایکه م!».

۲۳۶. سێ جه رده له شیویکا تووشی پیاویک بوون، که ریک و
 هه ندی شتومه کی پی بوو. گرتیان پرووتیان کرده وه. هاتن

پرۆن تە ماشايان کرد وا خیلئیکی جاف لە و نزیکانەو دەواریان هەلداو. وتیان: ئەگەر کابرای پرووت کراو هوار بکا خۆ ئەم ھۆبە یە ئەمانگرن. هاتن ھەردوو قۆلی کابرایان بەست و سواری کەرەکە ی خۆیان کرد و بە ناو ماله کانا بردیان. کابرا ھاواری کرد: خەلکینە بۆ خاتری خوا ئەمانە جەردەن؛ پرووتیان کردوومەتەو و چارئیکم بکەن. یە کئی لە جەردە کانیئیش ئەیوت: «خوا بکا تۆ چاک ببیتەو و قەیناکا با ئیمە جەردە بین».

خەلکی ئاواپیە کە پرسییان: ئەمە چییە؟ جەردە کان ئەیانوت: «قوربان! ئەمە برامانە. سێ چوار شەو لە مە و پینش چوو بوو سەر کانی دەستیان لێ وە شاندوو و شیت بوو. ئیمەش ئەیبەین بۆ سەر "میری سوور"». خەلکە کەش وایان زانی ئەمانە راست ئەکەن. ھەرچەن کابرا ھاواری ئەکرد و سۆیندی ئەخوارد کە خەلکینە ئەمانە رینگرن و پرووتیان کردوومەتەو ئەوان ھەر ئەیانوت: «خوا و میری سوور شفات بدەن!». بەم جۆرە تێ پەڕین تا دوور کەوتنەو. کابرایان بەرە لا کرد و گویدرئیز و شتومە کە کەیان برد و بەبێ ئارەق دەرچوون.

کابرایەکی کورد چوو بوو بۆ بەغدا. کە ھاتەو خزم و دراوسی ۲۳۷. هاتن بۆلای. لەدوای بەخیر ھاتنەو و چاک و خۆشی، لینیان پرسى: دەنگوباسى بەغدا چییە؟ کابرا براىەکی ھەبوو ناوی بارام بوو، پێیان ئەوت «بالک». ئینجا لە جوابی خزماندا وتی: «بەخوا عەشرەت دەنگوباسى بەغدا ھێچ نییە، بەلام شۆرەت ھەر شۆرەتی بالکی برامە بە بازارا بە کۆلانا ھەرچی ئەپروا ھەر ئەلێ، بالک، بالک».

پیاویکی دەولەمەند ئەسپێکی چاکی ھەبوو، ون بوو بوو. ۲۳۸. جارچی بۆگرت کە ھەرکەس بیدۆزیتەو سەد قران موژدە

وهربگری. کابرایه‌کی کورد به په‌له‌په‌ل چوو وتی: «ئاغه ئه‌سپی جه‌نابت گوم بووه و راسته‌ فهرمووته ههرکه‌س بیدۆزیتته‌وه سه‌د قرانی ئه‌ده‌می؟» ئاغه‌وتی: به‌ئی، ئیشه‌للا دۆزیوته‌ته‌وه. کابرا وتی: «نه‌خیر، نه‌مدۆزیوه‌ته‌وه ههر بۆی ئه‌گه‌ریم؛ به‌لام هاتوومه‌ته‌ خزمه‌تت به‌لکه‌ پیشه‌کی په‌نجا قرانتیکم بده‌یتتی، هه‌تا به‌خیر ئه‌یدۆزمه‌وه».

۲۳۹. ئەم قسه‌ش با له‌سه‌ر قسه‌ کوردییه‌کان بی ئه‌ئی: رۆژیک کابرایه‌که‌ له‌ ئه‌سته‌مول ئه‌چیتته‌ ئیداره‌خانه‌ی رۆژنامه‌یه‌کی به‌یانی. به‌مودیره‌که‌ ئه‌ئی: دوتینی رۆژنامه‌که‌تان مردنی منی نووسیوو، سه‌رم سپ‌ما، نازانم بۆچی به‌ درۆ ئه‌وه‌تان نووسیوو؟ مودیره‌که‌ ئه‌ئی: «غه‌زه‌ته‌ی ئیمه‌ به‌ درۆ هیچ نانووسی. ئه‌گه‌ر خه‌به‌ریکی وا ناخۆشی نووسیبتی، هه‌لبه‌ت راسته‌». کابرا ئه‌ئی: چلۆن راسته‌؟ ئه‌مه‌ته‌ له‌به‌ر چاوت ساغ و سه‌لیم پاره‌ستام. پتویسته‌ ههر ئه‌مپۆ له‌ رۆژنامه‌دا ئه‌و خه‌به‌ره‌ی دوتینیتان بخه‌نه‌ درۆوه. مودیر ئه‌ئی: «لیم بیووهره‌ ئه‌مه‌ی تۆ ئه‌فهرمووی پڕ ئاکه‌وی؛ چونکه‌ رۆژنامه‌ی ئیمه‌ ههر شتی راست نه‌بی ناینووسی، وه‌ ئه‌گه‌ر خه‌وانه‌خواسته‌ خه‌به‌ریکی درۆیشی نووسیبتی خۆی نابێ خۆی به‌درۆ بخاته‌وه».

کابرا ئه‌ئی: چلۆن؟ ئه‌ی پیاویکی زیندووی زل و زه‌لام به‌ مردوو نیشان‌دان مه‌عنا‌ی چیه‌؟ مودیر ئه‌ئی: «بابه‌ پیتی ناوی ته‌گبیریکم دۆزیوه‌ته‌وه‌ به‌و جۆره‌ زیندووت ئه‌که‌ینه‌وه». ئه‌ئی: ئا بزانه‌ ته‌گبیره‌که‌ت چیه‌؟ مودیر ئه‌ئی: «ئیمه‌ وه‌کوو ئه‌وانه‌ی که‌ ئه‌مرن مردیان ئه‌نووسین، ئه‌وانه‌ش که‌ تازه‌ له‌دایک ئه‌بن ئه‌وانیش ئه‌نووسین. ئینجا له‌ رۆژنامه‌ی به‌یانیماندا له‌گه‌ل ئه‌و مناله‌ تازه‌ بووانه‌ ناوی تۆش ئه‌خه‌ینه‌ ناوه‌وه».

کابرا به‌م قسه‌یه‌ پازی ئه‌بی و ئه‌پوا.

۲۴۰. جارېك له سوله يمانى فەقىهە كانى مەگە وتى گە وەرە تانجىيەك
راو ئەننن ھەتا ئەيگەن بە ژوورى مەگە وتە كەدا. لەوى ھەموو
قاپى و پەنجەرەى لى دائەخەن و سەگ بە ھەسارى پى ئەكەن. تانجى
ھەموو مەگە وتە كە پىس ئەكا و لە ترسانا ئە پەرىتە وە سەر مەنەرەكە و
دەست ئەكا بە قوورە قوور. ئەو ئە قوورپىنى و فەقىەكان بوى ئەسىننە وە.
لەم ھەرا ھەرايە مەجە وەرەكە ئە چى خەبەر ئەدا بە «سەيد ئەحمەدى
بابەرە سوول» كە فەقىەكان سەگىكيان خستۆتە ژوورى مەگە وتە كە
و سەگ بە ھەسارى پى ئەكەن. سەيد ئەحمەدىش توورە ئەبى و
دارە ساكەى ئەگرى بە دەستە وە و دىت بو فەقىەكان لىيان بەدات.
فەقى كە ئەزانن وا سەيد ھات، ترسيان لى ئەنىشى. يەكىكيان قومارباز
ئەبى ئەلى: ئىو ئەگرىن ئىستە مە چارى ئەم ئىشە ئەكەم.

سەيد دىت و ئەلى: «ھەى وا وا لى كراوينە! ئەو چۆن سەگتەن كەردۆتە
ژوورى مەگە وتە وە؟» ئەو فەقىەكان ئە چى بە پىرە وە و ئەلى: «قوربان،
بە سەرى تۆ سەگ نە بوو تانجى بوو». ئىتر سەيد سارد ئەبىتە وە و ئەلى:
«توخوا تانجى بوو؟ سا وە لالا لام و ابوو سەگ بوو، كە و اتە ديارە مەجە وەرە
قوماربازە كە دروى كەردو وە». فەقىش ئەلى: «نە وە لالا قوربان تانجى بوو».

۲۴۱. ئەم قەش ھەر لە ناو كوردا ئەگىزە وە ئەلى: موسولمانىك و
جوولەكە يەك و گاوريك چوونە بەر دەرگای بە ھەشت وىستيان
بچنە ژوورە وە. قاپىوانەكەى بە ھەشت لە موسولمانەكەى پرسى: ناوت
چىيە؟ وتى: «مەمەد». پى و ت: فەرموو بچۆرە ژوورە وە. لە گاورەكەى
پرسى: تۆ ناوت چىيە؟ وتى: «پە ترۇس». وتى: «ياللا دواو، رىگە نىيە».
لە جوولەكەكە شى پرسى: تۆ ناوت چىيە؟ وتى: «قوربان شە لە موى

خزमे تڪارت». وتی: «ياللا دواوه دواوه ده موفلقت خواته وه».

له پاشا جووه به گاوره كه‌ی وت: وه ره ئیسته من ئەتبه مه ژووره وه. چوو
گۆنیه كه‌ی هینا گاوره كه‌ی تی خست و دای به سهر شانیا، چوو وه بو
به رده رگای به هه شت. ده رگاوان لیتی پرسى: ئە وه چیه؟ وتی: قوربان
کیسه و سه بیلی محمه ده، لیتی به جی ماوه بوئی ئە به مه ژووره وه».
ئینجا وتی: باشه بچۆ بوئی به ره.

«حه سه بی لووته» هه بوو له سوله یمانی زۆر حه‌زی له زه ماوه ن
۲۴۲. و هه لپه رکی ئە کرد. له رزۆکیش بوو كه ئە ییست شایه كه له سه ر
شه قام هه یه، ئە م سه رله به یان له رزه له رز له مه لکه ندییه وه بوئی به ری
ئە كه وت تا ئە چوو سه ر زه ماوه نه كه ئە وان له نیوه ی ئە بوونه وه.
كه چوو ئە وئ ئە وا هه لپه رکییه. ئە م خه ریکی پشتینه كه‌ی ئە بوو
رینکی ئە خست به ده میشه وه ئە یوت: «ده ی برام، ده ی خه ریک بن
وا هاتم ئیسته بۆتان گه رم ئە كه م». كه له پشتینه كه‌ی ئە بووه وه خه ریکی
رینک خستنی فه قیانه كه‌ی ئە بوو. له به ر ئە وه له رزۆك بوو، بوئی رینک
ئه ئە خرا. به م بۆنه وه ئیجگار زۆر پتوه ئە بوو. تا ئە م ئە مانه ی ئە کرد شایه
لئ ئە بووه وه و خه لکه كه بلاوه یان لئ ئە کرد؛ ئە میس به هه ناسه ی سارد
ئە گه راپه وه. قه ت بوئی ری ئە كه وت جارینك به زه ماوه نیکا بگات.

مه لایه كه له و كوێستانه ئە چیته هه ر دیه كه له پاش شه ش
۲۴۳. حه وت رۆژ بار ئە كا و ئە روا. ئیتر هه ر به وه دا را ئە كا باركا و
كۆچ و بار بخا. له ئاخرا دوو گویدریژی ئە بئ، شر و شاتالی ماله كه‌ی
ئە نئ له گویدریژیکیان و مه لارن و بیتشه كه ش ئە خاته سه ر ئە وى كه یان
و دئ به دئ ئە سوورپتته وه.

ئەچیتە ھەر ئاواپیەك لە قەراخ ئاواپی ئەپرسی: ئەم ئاواپیە مەلای
 ھەییە؟ ئەگەر وتیان ھەییەتی، ئەوا ھیچ، بەبێ ئەوە لا بدالی ئەدا ئەپروا؛
 خۆ ئەگەر وتیان: نیەتی ئەوا لا ئەدا.

رۆژێك بەسەر لاجانا ئەھاتە خوارەو ڕیپی كەوتە گوندێك. پرسى:
 ئەم گوندە مەلای ھەییە؟ وتیان: نە. وتى: كەواتە چار نییە، ئەبێ بېم بە
 مەلای ئەم گوندە. كۆچوباری خست و خەلكى ئاواپیەكە لى كۆبوونەو
 وتیان: «بابە ئیمە مەلامان ناوی». وتى: «كۆرە ئیو قسەى سەیر ئەكەن،
 مەلامان ناوی یانی چی؟ من واجب بوو لەسەرم ئەبێ دانیشم. جا ئیتر
 با ئیو ھەر بلین مەلامان ناوی».

كابرایەك لە پاش نیوہشەو بەناو شارائە سوورپایەو، پاسەوانەكان
 ۲۴۴. ھاتن گرتیان وتیان: تۆ دزیت. وتى: باوكم، من دز نیم، بەلام
 نامەوئ بچمەو مالى خۆم. ھەرچەن قسەى كرد كەلكى نەبوو، بردیان
 بۆ بەندیخانە و ئەو شەو ھەپسیان كرد و بەیانی بردیانە لای قازى. قازى
 وتى: تۆ بۆچی ویستوتە دزی بكەى؟ ئەویش وتى: «جەنابى قازى من
 دز نیم، بەلام نیو سەعات مۆلەتم بدە و پیاویكەم لەگەڵ بنێرە ئەچمە
 مالهەكەى خۆم و ئەگەر نیمەو. ئەو وەختە چیم لى ئەكەى لیم بكە».
 قازى وتى: باشە و پیاویكەى لەگەڵ نارد. كابرا چوو ھەو مالهەو. ژنیكى
 زۆر ناشیرینی ھەبوو وتى: «ژنەكە ھەستە خۆت كۆكەو بە با بچین». ژنە
 كەوتە تەكى و چوونەو بۆ لای قازى. كابرا دەستی برد پەچەى ژنەكەى
 ھەلدا ھەو وتى: «جەنابى قازى یەكێ نامە ژنى بى، نەوێك تا نیوہشەو
 بەلكوو تا بەیانیش ئەچیتەو بۆ مالهەو؟» قازى كە ئەمەى بیست و
 ژنەكەى چاوپێكەوت بەرەلای كرد.

۲۴۵. کابرایه‌کی کورد له ده‌شتیکا تووشی به‌گزاده‌یه‌کی جوانی راوچی
 ئەبێ. بازیکی به‌سه‌ر ده‌سته‌وه‌یه و دوو تانجی له پیشه‌وه.
 شیوه‌ی کابرای زۆر به‌لاوه جوان ئەبێ، دیته‌وه له ماله‌وه ئەیگێرپیته‌وه
 ئەلێ: «له‌و ده‌شته تووشی بینایی چاوان بووم. جوهره‌ییلی له‌سه‌ر
 ده‌سته‌وه و هه‌نکیر و مونکیریش له پیشیه‌وه هه‌لقون هه‌لقونیان بوو».

۲۴۶. «حه‌ماغای باغلوچه» خزمه‌تکاریکی ئەبێ، ئاغه‌ژن ئەینیری
 بۆ بۆکان بۆ لای «حه‌نا جوو» هه‌ندی شتوومه‌کی ژنانی بۆ
 بینێ. کابرا تا ئەچیته بۆکان و لای حه‌نا، له فیکری ئەچیته‌وه که بۆچییان
 ناردوو. هه‌رچه‌نده حه‌نا لینی ئەپرسی: بۆچی هاتووی؟ که‌لکی نابێ،
 ئەگه‌رپیته‌وه.

ئینجا دین پاره‌که‌ی بۆ ئەبه‌ستنه‌گۆشه‌ی ده‌سه‌سپریکه‌وه و ئەیده‌نی.
 پینی ئەلین له‌رینگادا هه‌ر بلێ: «خه‌نه و وسمه و حه‌نایی» ئیتر له
 فیکرت ناچیته‌وه. ئەمیش دیت و له‌رینگه‌دا ده‌سه‌سپ هه‌له‌سه‌وورینێ
 و هه‌رکه‌س قسه‌ی له‌گه‌ل ئەکا هه‌ر ئەلێ: «خه‌نه و وسمه و حه‌نایی».
 به‌م جوهره‌ دیته‌ بۆکان و به‌ناو شارا هه‌له‌په‌رێ تا ئەگاته‌ لای حه‌نا جوو.
 ئیتر حه‌نا تێ ئەگا و به‌رپیی ئەکا.

۲۴۷. «حاجی برایماغای عه‌نبار» له‌گه‌ل حه‌مه‌ره‌حیمی خزمه‌تکاریا
 ئەچنه‌ سابلاخ. جومعه‌ دادیت و ئەچن له‌ مزگه‌وتی سوور
 نوێژی جومعه‌ ئەکه‌ن. ئەگه‌رپینه‌وه بۆ عه‌نبار. برایماغا له‌ حه‌مه‌ره‌حیم
 ئەپرسی: «ئهرێ حه‌مه‌ره‌حیم نازانم چ رۆژنیک بوو له‌ مزگه‌وتی سوور
 نوێژی جومعه‌ مان کرد؟» حه‌مه‌ره‌حیمیش تۆزێ فیکری بۆ ئەکاته‌وه و
 په‌نجه‌یه‌کی خۆی ئەنیته‌ سه‌ر لیوی و له‌ پاشا ئەلێ: «وه‌للا ئاغه‌ لام وایه‌

رۆژی سېشەنبە بوو! ئاغاش ئەلئى: «بە گۆرئى بابم پاست ئەكەى وا منىش كەوتەوہ بیرم».

۲۴۸. دیناریككم لای موقەدەم ئەمین پرواندزى بوو، نەئەدامەوہ. رۆژئىك دانىشتبووین دەستى کرد بە قسە کردن و من هیچ دەنگم نەکرد. وتى: بۆچ دەنگ ناکەى؟ وتم: چارم ناچارە، تا دینارەكەم نەدەیتەوہ ھەر شتىك بلئیت دەنگ ناکەم. ئەمین ئەمەى تۆزئى پئى خۆش بوو، ئىتر لە ھەر شوئىتىك دائەنىشتىن بە ئارەزووى خۆى دەستى ئەکرد بە قسە کردن. منىش یان ئەموت وایە وەیان هیچ دەنگم نەئەکرد. رۆژئىك لە بەغدا لە كۆرئىكا دانىشتبووین. خانووئىكى ھەبوو دابووى بە «سەعید فەھیم» و لەسەر خانووەكە تۆزئى تىك چوو بوون. توورە بوو بوو دەستى کرد بە قسە کردن وتى: «من پیاو نیم. ديارە زۆر خراپم، ناچنسم، ئەگینا چۆن خانوو ئەدەم بە سەعیدفەھیم؟» منىش هیچ سئى و دووم لئى نەکرد وتم: «ئەشەنوبىللا پاست ئەكەى». ئەمىش بە مۆرئىكەوہ سەیرئىكى کردم و دەستى کرد بە بالیا وتى: «ھا ئەوہ دینارەكەت و ھەستە؛ برۆ من شایەتى وام ناوئى».

۲۴۹. سالىكك لە بەغدا بۆ دائىرەيەكم نووسى كە بیست رۆژ ئەچم بۆ دەروہ. ئەوا ئەحمەدحەسەن ناوم لە شوئینەكەى خۆم دانا بە وەكىل و لىم دا رۆیشتم و ھاتمەوہ ئەم كاغەزە كەوتە مخابراتى پەسمیئەوہ. لە پاش بیست رۆژىتر كاغەزئىكیان لە لایەن دایەرەوہ دامئى نووسرا بوو: «مانع نىيە ئەم سەفەرەت بكەیت، بەلام لەبەر ئەوہ وەكىلەكەت ھىشتا ئىسباتى ئەھلىەتى نەکردوہ ئەبئى وەكىلئىكىتر دابنئیت». منىش وتم: «كەواتە ئەم سەفەرە ناکەم».

۲۵۰. مه لا «محمد شمیرانی» رۆژی جومعه‌یه‌ك له خانه‌قی ئه‌چیته
 سه‌ر منبه‌ر خوتبه‌ی جومعه‌ ئه‌خوینیتته‌وه؛ «شیخ عومه‌ری
 ده‌که» ش له‌وئ ئه‌بی. له‌و کاته‌دا که مه‌لامحه‌مه‌د خه‌ریکی خوتبه
 خویندنه‌وه‌که‌یه، شیخ عومه‌ر-که له‌به‌ر منبه‌ره‌که دانیشتبوو- به‌دزییه‌وه
 کۆشی خۆی ئه‌گرئ و پيشانی مه‌لامحه‌مه‌دی ئه‌دا. مه‌لامحه‌مه‌د هه‌ر
 له‌ناو خوتبه‌که‌دا ئه‌لئ: «به‌فه‌خه‌ری عالم! خۆت که‌ری خۆت که‌ری!».

۲۵۱. مه‌لا عيسای هه‌رتله‌ سئ قرانی به‌لای ژنیکه‌وه‌ ئه‌بی له
 ئاوايه‌که‌ی خۆیان؛ هه‌ر داوا‌ی لئ ئه‌کا و پيشی ناداته‌وه.
 رۆژنیک مه‌لا له‌سه‌ر ده‌رزه، خه‌ریکه‌ ده‌رز به‌فه‌قیه‌کانی ئه‌لئ، سه‌یر
 ئه‌کا ژنه‌که‌ و مالئ بار کرد و ئه‌پروا. ئه‌میش هه‌ر له‌ ده‌رزه‌که‌دا بانگ ئه‌کا:
 «ژنه‌که‌! ئافه‌رتی چاک به‌سئ قرانه‌که‌م بده‌ره‌وه. ئه‌وا تو ئه‌رۆی ئیتر
 له‌کوئ لیت بسینمه‌وه؟» ژنه‌گوویی ناداتی و هه‌ر ئه‌پروا. خه‌را مه‌لا عيسا
 هه‌لئسته‌ئ هه‌را ئه‌کا به‌شوینیا. له‌دواوه‌ سئ کوتی پتوه‌ ئه‌دا و ئه‌لئ:
 «ده‌برۆ قه‌جه‌! هه‌ر کوتئ له‌باتی قرانیک!».

۲۵۲. کابرایه‌ك هه‌بوو له‌چوارتا «شیخ محه‌مه‌دی گۆمه‌لی» ناو بوو.
 ده‌رۆزه‌ی ئه‌کرد و داوا‌ی له‌هه‌موو که‌سینک ئه‌کرد. هی وا هه‌بوو
 رۆژی پینشووتر پوولی پئ-دابوو، ئیمرویش ئه‌چوو داوا‌ی لئ ئه‌کرده‌وه.
 ئه‌ویش ئه‌یوت: ئه‌ی دوینئ نه‌مدایتئ؟ ئه‌میش ئه‌یوت: «ده‌ك خوا به
 زیادئ نه‌کا! هینه‌که‌ی دویننیم له‌سه‌ر حساب ئه‌که‌ی؟».

۲۵۳. کابرایه‌کی هه‌ورامی له‌شویننیک دانیشتبوو هه‌روا قسه‌هاته
 سه‌ر ئه‌وه‌که ئیسته‌چیت و قوماش چۆنه‌ و چۆن نییه‌. ئه‌ویش

وتى: «ئىستە بابەتى خاس نەمەنەن. من باوکم - خواش بىامەرزۆ -
كراستېكش جە متقال كەردەن حەف سأل جە بەرش كرد (بە دو پەنجە
دەستى برد يە خەكەى گرت وتى: ئانە گجىيە كە شەن»^(۱).

۲۵۴. كابرايەكى «مايندۆلى» تەنگىكى ساچمەى ئەبىن، ھەلئە گرى
بچى بۆ راو. ژنەكەى لىي ئە پرسى: پياوھە كە ئەو ھە بۆ كوئى ئە چى؟
ئەلئى: ئە چم بەلكوو كە ويك بكوژم. ئەلئى: ئەرى وەللا بچۆ كە ھىناتەو ھە
سنگەكەى بۆ من. ئەلئى وەللا نايدەم بە تۆ. سنگەكەى ئەبىن بۆ خۆم بىن.
ژنە ئەلئى: سا وەللا ئەبىن بۆ من بىن. لەسەر ئەمە ئەبىن بە شەريان، كابرا
ھىچ سى و دووى لى ناكاتەنگىك ئەنئى بە ژنەكەى ھەو ھە موو لەشى
برىندار ئەكا.

۲۵۵. فەقىيەك ئەچىتە لای مەلایەكى مەردۆخى، دەرسى كىيى
«جامى» ئە خوئىنى. دوو سالى پىئوھ ئەبىن تا تەواوى ئەكا.
مەردۆخىيەكان خوئان جامى ناخوئىنن. كە لى ئەبەن ھە مە لا لىي ئە پرسى:
كاكە فەقى چۆن بوويت لە جامىيەكەدا؟ ئەوئىش ئەلئى: «قوربان! - خوا
پاوە ستاوت كا! - ئەو ھەتەى من ھەم، دەرزى وا پوخت و جوانم نە خوئىندو ھە.
«جامى» زانن ھەروا ئەبىن كە جە نابت ئەيزانى». مەلاش وتى: دەسا كاكە
فەقى من لە ھەختى خۆيا جامىم نە خوئىندو ھە. فەقى تاسىك ئەبىاتە ھە
و ئەلئى: «ھەى ئە ھەقى جاھل! كە تۆ خۆت نەتخوئىندو ھە بۆچ بە منت
وت و ئەمە دوو سالە ھەر شتى غەلەتم پى ئەلئى؟!».

۱. ئەسلى زمانە ھەورامىيەكەى بەم جۆرەيە: «ئىسە بابەتى خاس نەمەنەن، من تاتەم - خوا
بەخشۆش - گجىيىش جە متقال كەردەن، حەف سالى كەردەنش وەرش، ئانە بچ كجىيەكەشا».
(ھەلەگر).

۲۵۶. كابرابهك له شار ئەگەرايه وه بۆ مال، له نزيكى ئاوايى كه سهيرى كرد قەلغرىكى سهيره. تووشى شوانه كهى خۆيان بوو - كه «بۆره» يان پى ئوت - پرسى: ئەرى بۆره ئەو دالانگه رانه چيه؟ وتى: براكەم، ئەوه به سەر كه لاکى گەماله بازەى ئيوه وه كۆ بوونه ته وه. وتى: بۆچ گەماله بازە تۆپى؟ وتى: ئارى وه لّلا. وتى بۆچى؟ وتى: ئەه ننده گوشتى ماینه كۆلى خوارد بوو. وتى: بۆچ ماینه كۆل تۆپى؟ وتى: ئارى وه لّلا. وتى: بۆچى؟ وتى: «وه لّلا برا تهرمه كهى مراوه يسى كاكتيان لى ناوو. وتى: بۆچى كاكم چى لى هات؟ وتى: حه مه وه يس كوشتى. وتى: له سەر چى؟ وتى: له سەر قنگى خاتەى خوشكت. وتى: خاتەى خوشكم بۆچى؟ وتى: برا بيژم چى؟ بوختانيان پيوه كردوو. وتى: وه كيوه؟ وتى: «خه لك و خوا ييژن وه منه وه!».

۲۵۷. «رەشەى مچەى نووره» سى سىته به سەرى هەمه وهن هەبوو خەرىكى جەردەيى و پياوخراپى بوو. رۆژىك قائىمقام سى زەفتيه ئەنئىرى بۆ نووره بيگرن. زەفتيه كان سوار ئەبن و ئەرۆن له قەراخ ئاواييه كه تووشى رەشە ئەبن. رەشە لىيان ئەپرسى: ئەوه بۆ كوى ئەچن؟ ئەلین: ئەچين رەشە ئەگرين. ئەلنى: جا رەشە به ئيوه ئەگرى؟ ئەلین: چۆن پيمان ناگىرى؟ ئيمانى ئەسووتىنين. زەفتيه كان هەر كه گوئيان لى ئەبى ئەمه رەشەيه له شوئنه كهى خۆيان وشك ئەبن. رەشە ماين و تفه ننگه كانيان لى ئەسینى و به رەلايان ئەكا و خۆى ئەگەرىته وه بۆ ماله وه. داىكىكى ئەبى «زەمزەم» سى ناو ئەبى. پىنى ئەلنى: رۆله! تۆ به م جۆره بى پەروا و سەر شىت بيت و كۆ له كهس نه كه يته وه، ئاخىرى يه كنى ئەتكوژى و جەرگى منيش ئەسووتى؛ كورى چاك به له سەر كهرى شەيتان وه ره خواره وه.

ره شه که ئەم قسه یه ئەبیه ت، هه لئه کیشیتته خه نجه ر و ئەیدا له شلکه ی رانی خۆی و خه نجه ر دیوه دهر ئەچنی به زه وییه که دا. به دایکی ئەلنی: «ده دایه وه ره که ری پنی به سه ته وه. من که وا به بزانه کنی ئەتوانی بیت بمکوژی».

«ئەحمەدی عەزیزاغا» رۆژنیک لەسەر سینی داتەنیشی نان
 ۲۵۸. ئەخوا. پشیلەیه ک دنی به دیاریه وه دەست ئەکا به میاوه میاو.

ئەم هەر به شی ئەدا و ئەو هەر ئەلنی میاو؛ لەمه زور وه رس ئەبی، هەر هه لئه ستی سینییه که ئەنیتته به رده م پشیلە که و خۆی ئەچنی له ولاره ئەلنی: «سه گباب! من میاو، که رانباوگاو! من میاو، ده بزانه تۆ به شی من ئەدهی؟».

«ئەوپه حیمی هه مه وهن» بۆی گێرپامه وه وتی: باوکم ره شیدی ناو
 ۲۵۹. بوو؛ پێیان ئەوت: ره شه ی عه زه ی ئەحمه دعه لی «سیتته به سه ر»؛

قسه، قسه ئەبرئی، سیتته به سه ر تایه فه یه کی هه مه وه نن. پینج برا هه بوون: ره شه، خه سه ره، سه سه ن، سه سین، سه فوور. ئەمانه گه وره ی تایفه که بوون؛ ره شه ش گه وره ی ئەمان بوو. ده سه ته ی ئەمانه له ئاواپی «جافان» و «موله قه» له خۆراواپی چه مچه ماله وه داتەنیشن، به لام خۆیان له به ینی دوو ئاواپییه که دا قه لایه کیان دروست کردبوو، له وی بوون؛ رینگری و جه رده بیان ئەکرد.

ره شه - به ره حمه ت بی - له نوێژ و رۆژوودا زور قایم بوو؛ له گه ل شینخ و مه لاشا زور باش بوو. که مه لا یا شیخیک بیوایه، به یه کنی له براکانی ئەوت: «ئا کورپه برۆ به رخی له تالانییه که ی پار بیته سه ری بیره بۆ شیخ؛ ئەوه سه لاله بانانی حه رام نه خوا». میوانه که ش ئەبوت: مالی تالانی له کوئی سه لاله؟ ئەبوت: «برا سالی به سه را سووراوه سه وه، ئیسته خاوه نه که ی

له فیکری چووته‌وه؛ حه لال ببوو».

۲۶۰. کابرایه‌کی «سیتوسینان» سی هه‌بوو دیوانه‌یان پی ئه‌وت و مالیان له «گومه‌ته» بوو. پوژتیک له‌گه‌ل شیخ حه‌مه‌سالحی گومه‌ته ئه‌گه‌رینه‌وه هه‌ندی شتومه‌کیان پی ئه‌بی. له ریگه‌دا تووشی ریگر ئه‌بن. شیخ حه‌مه‌سالح له بنه‌ژاله‌یه‌کدا خوی ئه‌شاریته‌وه. جه‌رده‌کان دیوانه‌ پروت ئه‌که‌نه‌وه و ئیتر به شیخ حه‌مه‌سالح نازانن. دیوانه‌ ده‌ست ئه‌کا به پاران‌وه لینیان ئه‌لی: «بیکن به‌خاتری ئه‌و شیخه له‌و بنه‌ژاله‌یه‌دا وازم لی بینن». به‌خوا جه‌رده به شیخ ئه‌زانن و ئه‌چن ئه‌ویش پروت ئه‌که‌نه‌وه.

۲۶۱. مه‌لایه‌که هه‌بوو پینیان ئه‌وت: «مه‌لا "موسی" ی کوری مه‌لا مه‌نسور». پوژتیک دیت به سه‌ریا ئه‌لی: ئه‌م ناوه‌ی من دریژه، با کورتی که‌مه‌وه. دینی ئه‌لی: مه‌لا با فه‌قی بی؛ موو نه‌بی خوری بی؛ سی زوره‌ با پانزه بی. مه‌ن نه‌بی با ره‌تل بی، سوور باش نییه، با بوق بی. له ئاخرا ناوی ئه‌بی به «فه‌قی خوری پانزه کوری فه‌قی ره‌تل بوق!».

۲۶۲. کابرایه‌کی کرمانج له هه‌ولیر بو ئیسی ته‌لاقی ژنه‌که‌ی ئه‌بیه‌ن بو لای قازی. ناو‌بژی‌که‌ر ماوه‌ی کابرا ناده‌ن قسه‌ بکا، قازیش دیاره‌ گویی بو راگرتوون. کابرا له‌مه‌ زور تووره‌ ئه‌بی که‌ نایه‌لن ئه‌و قسه‌ بکا. به‌ تووره‌ بیی‌که‌ وه ئه‌لیت: «ده‌ خزمینه‌ واز بینن با من و جه‌نابی قازیش گوویک بخوین». قازی له‌مه‌ زور تووره‌ ئه‌بی و حوکی کابرا ئه‌دا.

۲۶۳. وه‌ستا گوروونی دارتاش هه‌بوو له سوله‌یمانی، پوژتیک حه‌مه‌ی پووهره‌ خه‌جی ئه‌چیته‌ لای ئه‌لی: وه‌ستا ئیمشه‌ و کورپیکمان

بوو، بېشكە يەكمان بۇ دروستكە بۆي. ئەويش ئەلئى: بەسەرچاۋ! دوو سبەي بىنيرە بۆي. ھەمە ئەپرا و دوو سبەي ئەنيرى بۇ بېشكە. ۋەستا گوروون ئەلئى: پۈژى جومە. پۈژى جومە بۆي چوونە ۋە. وتى: سبەينئى. بە سبەينئى سبەينئى بېشكەي دوا خىست و وردە وردە كورگە ۋە بوو، باوكى ژنى بۇ ھىنا. ئەويش كورپىكى بوو. باوكى پىيى وت: پۈلە پۈلە بۆلەي ۋەستا گوروون بلئى: باوكم ناردوومى بۇ بېشكەكە. ئەويش چو پىيى وت، ۋەستا گوروون ديسان وتى: سبەينئى.

كورە وتى: «ۋەستا ئەمە چ قسەيەكە ۋەختى خۆي باوكم كە پىيى وتى، ئەۋە بۇ من بوو. ئىستە ۋا منىش ژنم ھىنا و كورپىكم بوو. ئەم بېشكەيە ھىشتا تەۋاۋ نەبوو؟» ۋەستا توورە بوو وتى: «كاكە پۈلە خوات لەگەل! من ئىشى ۋا بە پەلەپەل ناكەم».

۲۶۴. كابرايەكى كورد شىت ئەبىي و ئەيبەنە شىتخانەكەي بەغدا. پۈژىيەك يەكئى لەكاربە دەستە ھەرەگە ۋەره كان ئەچىت بۇ

سەير كوردنى شىتخانە و بۇ ئەۋە بزائى ناتە ۋا وپپان چىيە. كە ئەچى لەناۋ ھەموو شىتە كانا سەير ئەكا ۋا كابرايەك لە پال ديوارىكا بە كزىكە ۋە دانىشتوۋە ۋە دەستى خىستۆتە ژىر چە ناكەيە ۋە.

ئەپرسى: ئەمە چىيە؟ ئەلئى: كابرايەكى كورده و شىت بوو ۋە ھىناۋايانە تە ئىرە. ئەچى بەلايە ۋە پىيى ئەلئى: تۆچىت؟ شىتەش ھىچ خۆي تىك نادا ئەلئى: «من نىرگەلەم». ئەلئى: چۆن نىرگەلەي؟ ئەلئى: ئەگەر پىرا ناكەي تووتنم لەسەر دانئى بزائە چۆن دەست ئەكەم بە قولتە قولت.

كابراي گەۋرە لەمە زۆر سەرى سىر ئەمىنئى و بە راستى ئەيەۋى ئەم ئىشەي بۇ دەرکەۋى. ئەنيرى تووتنى نىرگەلە دىنن و ئەيدا بە كابرا.

کابرای شینته کلاویکی شپری له سه رایه دایته گری سهره که ی چال نه کا و تووتنه که ی تن نه کا و نه یکاته وه سهری؛ ئینجا ده ست نه با کیری خوی نه گری و نه یداته دهستی کابرا و نه لئ: «ها نه فسی لیده بزانه چون قولته قولت نه که م».

۲۶۵. کورپیک هه بوو له خانه قی ئیبراهیمی ناوبوو. کاغزی بو پیاوی گه وره و بچووک نه نووسی ئیمزاکه ی نه مه بوو: «ئبراهیم خان مجید خان سالار سولتان، رئیس عه شایری جبوور و باجه لان، سولتان قهزای خانه قین و شاره بان».

۲۶۶. کورپیک جیوله که له و کورده وارییه موسولمان بووبوو. هه رکه موسولمان بوو مرد. ئینجا خزم و که سوکاری هاتبوونه سهری نه یانلاوانه وه نه یانوت: جوانی بالا بهرز، مووسا له ده ست درچوو محه مه د نه ناسراومان رۆ. بولبولی چاسینن پاشقول دراوی موسولمانمان رۆ.

۲۶۷. گیانله بهری تریش قسه نه که ن؛ بویه نه لئ: جارنیک رتیویه که سه رله به یان بوو، له بناری ئاواویه که ی باغلوجه گوپی له دهنگی که له شیرنیک بوو له سهر داره که نه یخویند. چوو به لایه وه وتی: «فرموو خواره وه با نویژه که مان بکه ین به جه ماعت».

که له شیره که ش وتی: «ئیمام له پال داره که دا نوستوو خه بهری که وه با نویژه که مان بو بکا». که رتیوی سهری کرد، تانجیبه کی به رچاو که وت. تریکی که ند و بوی درچوو. که له شیره که وتی: نه وه بو کوی؟ وتی: «فلانی ده ستنویژه که م شکا؛ تو له وی راوهسته تا نه چم تازه ی نه که مه وه و دیمه وه».

«رشید جودت» سەرکردەى لەشکر ئەبى لە «دیوانیە». رۆژنىك
 ۲۶۸. ئوتۆمۆبىلىكى تاكسى دىت، ئەویش ئەلى: «جاء السیارة».
 پىی ئەلین: «رەشىدبەگ نابى و بلىیت، ئەبى بلىی: «جائت السیارة».
 رۆژى دواىى لۆرىيەك دىت ئەویش ئەلى: «جائت اللورى». ديسان
 زابتهكان پىی ئەلین: رەشىدبەگ نابى و بلىیت، ئەبى بلىی: «جاء
 اللورى».

ئەویش توورە ئەبى ئەلى: «هەى ناجسنینه! ئەمە چ زمانیکە؟
 مەكىنە يەك مەكىنە، بەنزين يەك بەنزينه، تايە يەك تايە، ئوتۆمۆبىلچى
 يەك ئوتۆمۆبىلچى؛ ئىتر ئەم «جاء» و «جائت» لە كوئىو هات؟».

«ئەحمەدئاغای كەركووكى زاده» لە بەغدا هەموو دەردەدلىكى
 ۲۶۹. هەر لە «ال»سى عەرەبى بوو، ئەيوت: «ئەم سەگى سەگابە
 سەرى لە من تىك داوہ. لە قسەکردنا ئەيخەمە سەر كەلىمە ئەلین:
 نايەوى، نايخەمە سەرى ئەلین: ئەيەوى. نازانم چ بکەم بە دەستىەوہ؟».

كابرايەكى مەنگورى هەرچارە لە پاش نویتزکردن ئەپارايەوہ لە
 ۲۷۰. خوا و لە يەكئى لە نزاكانيا ئەيوت: «خولایە لە خۆم و لە ئاتەى
 دايكم و حايشەى خوشكم و پیزەى ژنم خۆش بى». كابرايەك رۆژنىك
 پىی وت: ئەى باسى باوكت بۆ ناكەى؟ وتى: «كاكەلى! بابم من مندال
 بووم مردووه، بىرم نايە. يەكئى كە نەيناسم چما لۆى دەپارپىمەوہ».

عەبدولحەكىم بۆى گىپرامەوہ وتى: كابرايەك هەبوو لە
 ۲۷۱. «نيسكاوئى»سى بنارى سەردەشت «مام رەسوو»ى ناو بوو.
 پياوئىكى هەژار و پەريشان بوو. رۆژنىك بىستى كە لەشكرىكى زۆر
 هاتۆتە سەردەشتەوہ و دار پارەى چاك ئەكا. وتى: بەخوا وا چاكە ئىمشەو

بچم کۆله دارينك بکه‌م، به‌يانی زوو بيبه‌م بۆ سه‌رده‌شت له پيش ئه‌وه‌دا دارفروش بچن به‌لكوو شتيك‌م ده‌ست كه‌وئ. «كۆتكه» نۆكئك خي‌رى تۆ بئ.

شه‌وئ پاش بانگى خه‌وتنان ته‌وراسه‌كه‌ى هه‌لگرت و رۆيشت. زۆر دوور نه‌كه‌وته‌وه، دارينكى به‌گير هئنا و چووه سه‌رى و به‌ته‌وراس تئى به‌ربوو.

هئيشتا شتيكى واى له دار نه‌كردبوو كوتوپر ته‌وراسه‌كه‌ى له ده‌ست كه‌وته خواره‌وه. له داره‌كه هاته خواره‌وه، دنياش تاريكه. به‌ده‌ست به‌شوین ته‌وراسه‌كه‌دا ئه‌گه‌را له ناکاو كووپه‌له‌يه‌كى به‌رده‌ست كه‌وت كه‌هى كاروان و شته‌بوو، لئيان به‌جئ ما‌بوو. پرووى كرده ئاسمان و به‌توو‌رپه‌يه‌كه‌وه وتى: چما من چ بر دارم كرده؟ تۆ نۆكه كۆتكه‌ت له‌به‌ر ده‌ستم دانايه و داواى نۆكى خۆت ده‌كه‌ى؟.

٢٧٢. ئاغه‌يه‌ك خزمه‌تكارينكى ته‌مه‌لى بئ فه‌رى هه‌بوو. رۆژينك

ناردى بۆ بازار رۆن و برنج بکړئ. زۆرى پئ چوو هه‌ر نه‌هاته‌وه، دوايى كه هاتيشه‌وه هه‌ر برنجه‌كه‌ى كړيبوو، رۆنى نه‌هئنا‌بوو. كابرأ زۆر توو‌ره‌بوو، گه‌لى جنئوى دايه و پئى وت: سه‌گى سه‌گباب! مادام تۆ ئه‌مه كه‌تنته جارينكى كه ناردتم بۆ هه‌ر شتيك ئه‌بئ دوو شت بيئى.

رۆژينك كابرأى ئاغه نه‌خۆش ئه‌كه‌وئ و به‌خزمه‌تكاره‌كه‌ى ئه‌لى: «ئا بچۆ پزيشكينكم بۆ بيئ». ئه‌ويش ئه‌چئ و له پاش تۆزينك دئته‌وه پزيشكينك و پياوئيكى ترى له‌گه‌ل خۆى دئئ. ئاغه لئى ئه‌پرسئ: ئه‌م كابرأيه‌ى تر چئيه؟

ئه‌ويش ئه‌لى: «ئهى ئه‌و رۆژه تۆ ده‌ستت نه‌كرد به‌جنئودانم و پئت

نەوتەم كە ناردەتم بۇ ھەر شتەك ئەبى دوو شت بىنى؟ ئىستە پىتە وتم بېچەم پزىشك بىنەم و ئەوا ئەو ھەيان پزىشكە؛ ئەگەر چاكى كرىدە ھە، باشە، ئەگەر خۇ چاكىشى نە كرىدە ھە ئەو ھە تریان گۆرھە لكەنە و گۆرھە كەت بۇ ھە ئە كەنى».

۲۷۳. لە قەراخ ئاوايىە كەى «بىيانى» كە رىك كە وتبوو خەرىك بوو ئە تۆپى. كسۆكىك چوو بە لایە ھە قنچكەى كرىد. كە رە كە پىنى وت: ئە ھە بۇچ قنچكەت كرىد ھە لە لامە ھە وتى: «ئە مە ھە وتۆپى، بتخۆم». وتى: «من تا رۆزى شەنبە ناتۆپم». سە گە كە وتى: «منىش تا رۆزى يەك شەنبە ھىچ ئىشكەم نىيە».

۲۷۴. رىئويىەك كۆترىكى گرت. كۆترە وتى: «بزانم چارىكى خۆم ناكەم؟» ھات لە رىئويىەكەى پرسى وتى: مام رىئوى بى قە ھە نەبى، تۆ خەلكى كۆپى؟ وتى: «بانە بىم». لە گە ل وتنى بانە و كۆتر لە دەمى بەرە لا بوو فرى. ئىنجا رىئويىەكە دانى رىچ ئە كرىدە ھە و ئە يوت: «ئاخ! ئەگەر ئە مجارە دەستەم كە وتە ھە ئە ئىم شارباژىرەم، شارباژىرەم».

۲۷۵. مە لایەك ھە بوو لە «چوارتا» مە لا بابە كرى ناو بوو. سەر بانە كە ھەيان بەرە و رۆز بوو، خەلكى ئاوايى لە ھە ھە بوونە ھە. دوو كابر ھە بوون يە كىكىان «مخە» ى ناو بوو، ئە ھە تریان «ئە ھە». رۆزىك ئە مانە ھەر لە ھە سەربانە بوو بە شەربان.

مخە رووى كرىدە ئە ھە و وتى: بلىم چى؟ ئەگەر ئىستە لە بەر ئەم سەربانى مالى مە لا بابە كرى نە بوایە پىم ئە وتى كۆنە قە تارچى؛ دەسا برۆ خوا بە قوربانى ئەم سەربانەت كا».

۲۷۶. کابرایه‌ک هه‌بوو «شه‌په» ی ناو بوو، دلّی چووبوو له ئافره‌تیک؛ به‌ته‌واوی بۆی سووتابوو. وای لّی هاتبوو هه‌موو که‌س پّی زانیبوو. له‌روویشی هه‌لنه‌ئه‌هات قسه‌ی له‌گه‌ل بکا.

رۆژیک سه‌یریان کرد شه‌په زۆر به‌ده‌ماخه. پّیان وت: شه‌په چیه؟ وا دياره ئيمرۆ شتيك هه‌یه! وتی: خزمینه! خوا ده‌رووی لّی کردم‌وه، ئيمرۆ قسه‌م له‌گه‌ل دۆسته‌که‌ما کرد و ئه‌ویش جوابی دامه‌وه. وتیان: چۆن؟ وتی: که‌چووم سه‌یر ئه‌که‌م له‌سه‌ر کانی گه‌نم ئه‌شواته‌وه بۆ ساوهر، منیش پیم وت: «ها وه‌لّلا ئه‌لّی هه‌موو گه‌نمه‌که‌بخۆم». ئه‌ویش پّی وتم: «ها مانگایه‌مانگا».

۲۷۷. ده‌روویشیک مۆری گرتبوو، ورده‌ورده ئه‌رۆیشت بۆ ده‌روویشی. کابرایه‌کی تووش بوو پّی وت: مام ده‌روویش رۆیشتنت چۆنه؟ وتی: «وه‌لّلا عه‌بايه‌ک ئه‌خۆم و عه‌سايه‌ک ئه‌رۆم». وتی: به‌پانی یا به‌دریژی؟ وتی: «ها ها، مالت کاول نه‌بّی، بۆچ چه‌پهرم به‌دریژی برۆم؟».

۲۷۸. ئه‌لّی: کابرایه‌ک گيسکيک و مه‌يموونیکي هه‌بوو، له‌گه‌لّیان رايئه‌بوارد. رۆژیک کابرا چووه‌ده‌روه. جامه‌ماستیک له‌مالا دانرابوو، مه‌يموونه‌که‌چوو ماسته‌که‌ی هینا هه‌مووی خوارد و ده‌م و لیوی خۆی پاک کرده‌وه و چوو گيسکه‌که‌ی هینا تۆزی ماستی له‌ده‌م و لووتی ئه‌وه‌ه‌لسوو، جامه‌که‌شی به‌خالیتی له‌واوه‌دا فری دا، خۆییشی چوو له‌ولاوه‌قیت و قنج لّی دانیشت.

لای نیوه‌رۆ که‌کابرا هاته‌وه سه‌یری کرد جامه‌ماست هيجی نه‌ماوه. سه‌یریکی مه‌يموون و گيسکه‌که‌ی کرد، ته‌ماشای کرد مه‌يموون له

گۆشه يه كه وه بۆ خۆی كزۆله ی كردوو و دانیشتوو. گیسكه ش له ولاره به ده مولووتی ماستاوییه وه هه لقون هه لقونیه تی. دارێکی هه لگرت و چوو و یزه ی گیسکی به سه زمان. مه یموونه كه ش له ترسی ئه وه نه وه ك كابرا دوا جار با بداته وه سه ر ئه و، هه موو جار ده ستیکی بۆ ده م و لووتی گیسكه كه دریش ئه كرد و كابرای تی ئه گه یان كه ماسته كه گیسكه كه خواردوو یه تی. ئه وه ته هه مووی به ده مولووتیه وه یه. بۆ خۆی خۆیشی وه كوو به رزه کی سه ربانان بۆی ده رچوو.

۲۷۹. كابرایه ك له و كورده وارییه كورپکی هه بوو. دنیا زستان بوو، كورپه هه ر ئه چوو به ر به فر و سه رماكه. باوكه كه ی هه رچه ند هاواری لی ئه كرد: كورپه رۆله وه ره ژوو ره وه نه خۆش ئه كه وی، كورپه گوئی نه ئه دایه. رۆژنیک به فریکی زۆر باریبوو، چوو سه ر بانه كه بۆ بان مألین. باوكه كه ی گه لی هاواری لی كرد و لیتی پارایه وه كه بیته خواره وه و ئه م بانه نه مألن. پیتی وت: رۆله جه رگم مه سووتینه، وه ره خواره وه. كورپه هه یچ وه كوو گوێزی بۆ بژمیرن وابوو. ئینجا باوكه كه هات كورپه كه ی كورپکی كۆرپه ی هه بوو، هه ر باوه شی كرد به كورپه پچكۆله دا و بردی له سه ر به فره كه دای نا. كورپه كه ی خۆی له سه ر بانه كه وه چاوی لی بوو، له وی ئاگری تی به ربوو، بانگی كرد: «ئای بابه! ئه وه ئه و كورپه له سه ر ئه و به فره بۆچ دائه نی؟ ئاخه نازانی نه خۆش ئه كه وی؟ ده لاییه لاییه بۆ خاتری خوا! كزه له جه رگمه وه په یدا بوو». باوكه كه شی وتی: رۆله، تۆ بۆ ئه مه چۆنیت منیش بۆ تۆ وامه! ئه ی بۆچ هه ر هاواری لی ئه كه م گویم ناده یتن؟».

۲۸۰. له قسه ی كوردیه ئه لئ: جارنیک یابراخ و كفته و برویش و تورشاو بوو به شه ربیان. كفته به برویشی وت: به خیر تۆش

ناوی خۆت ناوه شت؟ نه تامينك و نه شتيك؛ كه چى ته شريفىشت دىته دىواخان.

ياپراخ پرووى كرده تورشاو وتى: په ننگبى تۆش فيزى له خۆت بنىي و بلىيت شتيك؟ نه نانه رەق خۆى له به رتا ئەگرى نه خەپلەى هەرزى ئەويىرئ توخت كەوى نه كەله دۆينه پىت ئەويىرئ. بە لايەكىت كەوتووئته ئەم ناوه و سەرت له عالەم تىك داوه.

تورشاوئيش بەوى وت: خۆ من هېچ نەبى وام بە پرووهوه، تۆ ئەلىي دەسته بوخچەى تازه بووكى ناشيرىنى چرووكى، توندوتۆل خۆت پىچاوه تەوه و كەس نازانى ناو سكت چى تيايه و دەستى خەلك ئەبرى. ئەگەر فروئىلت تيا نىيه و راست ئەكەى بۆچ وا خۆت پىچاوه تەوه؟ «كارواناشى» ش له گۆشەيه كەوه بوو، گووى لى بوو. له ژىر لىوه وه وتى: ئەوه ئەلىن چى؟ هەموو بە جارى لىي هاتنە دەنگ وتيان: «توخوا دەم و فلقت بەره بە ولاوه، بىتامەى ئاوى خاسە پىسى كەرە». لەم هەرايه پلاو نوستبوو خەبەرى بووه وه؛ كۆكەيه كى بۆ كرد و بە فيزىكە وه وتى: «ئەرى هەتيوينە ئەو هەرايه تان له چىيه؟» ئەمانىش وتيان: «قوربان ئاغە، كى له گەل تۆيه تى؟!». «

سەيدە بدولحە كىم بۆي گىرامە وه وتى: كابرايه ك هەبوو زۆر ۲۸۱. تووره و كەلله شەق بوو، تەلاقى ژنەكەى زۆر ئەدا. دوو جار تەلاقى دابوو، هاتنە لای من بۆم چاك كردنە وه، هەموو جاريش پىم ئەوت: برام، تەلاق مەخۆ خراپە. پياوى پياو بى تەلاق ناخوا. ئەويش ئەيووت: قوربان جارىكى كە ئىتر گووى وا ناخۆم. وتى: زۆرى پى نەچوو ئەوه نەدم زانى ديسان هاتە وه و وتى: قوربان

ته‌لاقم خواردوووه بۆم چاك كه‌وه. وتم: برا تازه چاك نابيته‌وه ئه‌وا بوو به سٚ جار و له‌ ده‌س ده‌رچوووه، گه‌لينيكي حه‌ول دا هه‌ر وتم: به‌ من چاك ناكرتيته‌وه و بچنه‌ لاي مه‌لايه‌كي كه‌. كه‌ چي وتي: «ئاخر قوربان چۆن بچين؟ ئيمه‌ مشتەري تۆين چۆن ئه‌بي بچينه‌ لاي يه‌كينيكي كه‌؟ تا ئيستە ئه‌موت: خۆم گووم خواردوووه، ئيستە ئه‌لٚيم: باوكيشم گووي خواردوووه. ده‌ قوربان ئه‌مجاره‌ش بۆمان چاك كه‌وه». وتم: نابي و ده‌رم كردن.

شٚيخ بابە‌عه‌لي له‌ به‌ر سه‌يواني مزگه‌وته‌كه‌ي خۆي ده‌رزي ۲۸۲. ئه‌وته‌وه به‌ فه‌قيه‌كان، سه‌يري كرد هه‌راهه‌را و هه‌چه‌هه‌چه‌يه‌ك په‌يدا بوو. كه‌ سه‌ري به‌رز كرده‌وه ته‌ماشاي كرد سٚ زه‌لام كا‌برايه‌كيان به‌ سواري كه‌ريكه‌وه داوه‌ته‌ پيش و به‌ زۆر ئه‌يكه‌ن به‌ ده‌رگاي مزگه‌وته‌كه‌دا. بانگي كرد: ئه‌ري كا‌برايه‌ ئه‌م كه‌ربازاره‌ چييه‌؟ يه‌كينيكيان وتي: قوربان قه‌وماوه، به‌ هه‌رچۆر بوو كه‌ريان كرد به‌ حه‌وشه‌ي مزگه‌وتا و وتيان: قوربان ئه‌مه‌ به‌ سواري ئه‌م كه‌ره‌ چوووه‌ته‌وه بۆ ماله‌وه. له‌گه‌ل ژنه‌كه‌يا ده‌مه‌قاليان بووه و ته‌لاقي خواردوووه كه‌ له‌سه‌ر كه‌ره‌كه‌ نه‌يه‌ته‌ خواره‌وه». ئيمه‌ش وا هاتووین بۆ خزمه‌ت.

بابه‌عه‌لي سه‌رينيكي راوه‌شان و فه‌رمووي بييه‌نه‌ لاي ئه‌و دار تووه‌وه. كا‌برايان كيش كرد بۆلاي دار تووه‌كه‌. ئه‌مجا پيي وت: هه‌ر له‌ پشت كه‌ره‌كه‌وه هه‌لژني به‌ داوه‌كه‌دا. كه‌ ئه‌و هه‌لگه‌پا، به‌ كا‌براكاني تری وت: كه‌ره‌كه‌ي لي دوور خه‌نه‌وه. به‌ كا‌براكه‌ي تريشي وت: ئه‌مجا به‌ داوه‌كه‌دا وه‌ره‌ خواره‌وه و بچۆ بكوته‌ره‌ پال ژني خۆت ته‌لاقت نه‌كه‌وتوووه.

كا‌برايه‌ك ئه‌چيته‌ عابخانه‌كه‌ي مزگه‌وتي بابە‌عه‌لي، سه‌ير ۲۸۳. ئه‌كا ده‌رگاي عابخانه‌كان له‌و ديوه‌وه هه‌موويان داخراون.

ئەمە ئەو ئەگەيەننى كە ھەموويان خەلكىكى تيايە. ئەچىتە بەر دەرگاى
 عابخانەيەكى تر- كە دانە خراوہ- ئەكۆكى بۇ ئەوہ بزانى كى لە ژوورەوہيە.
 كابرايەك لە ژوورەوہ ئەبى، ئەويش لە باتى ئەوہ بە قرچە وەيا بە كۆكە
 جوابى بداتەوہ، بە رىكەوت ترىكى زۆر قايمى لى بەر ئەبى.
 كابراى دەرەوہ ئەلى: «جا برا بەم توورەييە بۆچ جوابم ئەدەيتەوہ؟ بۆچ
 من چىم وتووە؟».

۲۸۴. ژنىك ھەبوو لە ھەلەبجە «باجى زىنەت»ى ناو بوو. لەبەر
 ئەوہ تۆزى جوانكەلە بوو، خەلك وخوا زۆر بەتەماى بوون.
 گەلى شوويشى كوردبوو، بەلام كوروكال ھەر لە لاکۆلان و ماكۆلانا
 گل و خوليان بوو بە دەوريا.

باجى زىنەت لەم دوا دواييەدا مئردى كوردبوو بە پياويك ناوى «سۆفى
 عەزىم» بوو، تۆزى گىلۆكەش بوو. ئەم مئردەى سەر تەعازە بوو. رۆژنىك
 سۆفى عەزىم لە كۆرىكا ئەبى ھەتويك ھەبوو «سووسە»ى ناو بوو
 ئەويش لە كۆرەكەدا ئەبى روو ئەكاتە سۆفى عەزىم و ئەلى: «خالە
 عەزىم «زى»ى زىنەت گەورەيە يا بچووكە؟»
 ئەويش ئەلى: «بەخوا برا نازانم؛ بەلام وە پى ئەوہ كوروكال فرە وە
 دەور قنگيا تىن و ئەچن ئەشى فرە بچووك وى».

۲۸۵. كابرايەكى خەلكى «توراغ تەپە» ناوى (ئەلى ھەسەن» بوو،
 بۇ كاسبى ئەچى بۆ ولاتى ئەستەمول. رۆژنىك لەناو كۆلانا
 كابرايەكى ئەستەمولى تووش ئەبى لىي ئەپرسى: «ئىرەلى سەن». كابراى
 توراغ تەپەيىش پىي ئەلى: «وہ قوروانت وم ئەوہ وەپىشەكەما ئەزانى
 نىرم، ئەى وە چىيا ئەزانى ناوم ئەلى يەسەنە؟».

۲۸۶. کابرایەکی گاور لە کەرکوک لە گەڵ ھەتیویکا پێ ئەکەوی. ژێر پردە کە گیرا بوو، ئە چن لە بن دیواریکا لە قەلا پێک دێن. کاتی کە بە سەریەو ئەبێ، دیوارە کە ئەرووخی بە سەریان و ھەردووکیان ئەبن بە ژێریەو.

خەبەر ئەبەن بۆ قەشە. قەشە بە خۆی و کریکارووە دینە سەریان و کریکار دیوارە کە لا ئەبەن، تەماشای ئەکەن کابرای مردوویش ھەر بەسەر ھەتیو کەوێ و خەنجەر لە کێلانیە. قەشە کە چاوی پێیان ئەکەوی ئەلی: «خوای خۆشبوو بە ھەشتییە؛ ھیشتا نەگە یشتۆتە بە ھەشت خوا غیلمانیکی بۆ ناردوو!».

۲۸۷. جوولە کە یەك ھەبوو لە بانە «شە لە مۆ»ی ناو بوو. تۆزێ جوانکە لە بوو، چەرچیتی ئەکرد و دوو گویدریژی ھەبوو. ھەموو جار باری ئەکردن لە شتومەك و ئەچوو دەروە بۆ فرۆشتیان. جارێکیان وا پێ کەوت کە ئەبوا بە کەلی خانای برۆشتایە. پێگەش نائەمین بوو. کابرایەکی بە کری گرت لە گەڵ خۆی بردی بۆ ئەوێ بیپاریژی لە پیاوخراپ و پێگر. کە ئەگە نە ناوەندی کەلی خان، کابرای خۆی جوولە کە کە پرووت ئەکاتەو ھەر شتیکی پێیە لێی ئەستینی. سویندیشی پێ ئەخوا بە حەزرتی موسا کە دەنگ نەکات. سەرەرای ئەو دینێ ئەشیگێ بۆ ئەو ئیتر بە ھیچ جۆر ھەر نەویژی قسە بکا.

دنیا تەمومژ و ھەورەرۆژ بوو. کابرای جوو ئەگەر پێتەو بۆ بانە و ھەر ھەناسە ھەئە کیشی، ناشتوانی قسە بکا. جا ئەیانوت ھەر رۆژی تەمومژ و ھەورەرۆژ بوا، پرووی ئەکردە کەلی خان و ئەیوت: «بە خوا خەلکینە! ئیستە لەو کە لە پیاوگانە!».

۴۸۸. کابرایه‌کی بی چاو له‌گه‌ل چاوساغینکا بوو به شه‌ریان و چاوساغه‌که کوپیره‌که‌ی گرت و نایه ژیر. هیچی بو نه‌مایه‌وه نه‌وه نه‌بی که له ژیره‌وه ده‌ست به‌ری گه‌لوگونی کابرای چاوساغ بگری و به‌وه په‌کی بخا.

ده‌ست له ده‌ست و قه‌وه‌ت له خوا، ده‌ستی برد و گه‌لوگونی کابرای به‌ده‌سته‌وه هات و وه‌کوو نه‌سپیی که وتیته مست، به‌و جزره‌گووشی، به‌لام گووشی! کابرای چاوساغ به‌ته‌واوی بی هیز بوو. له‌و کاته‌دا هاوړپیه‌کی کوپیره‌هات و بانگی کرد: «ئای مامؤستا نه‌وه له ژیره‌وه‌یت؟» نه‌ویش وتی: «به‌خوا هرچه‌نده له ژیره‌وه‌م، به‌لام وه‌کوو له سه‌روه‌ه بم وایه».

۴۸۹. کورپک بووین له‌لای «وه‌ستا به‌شیر» دانیشتبووین. «هادی سائب» هه‌بوو، نه‌ویش هات ویستی بیته ژوروره‌وه، وه‌ستا لووتی پیا نه‌هینا. نه‌و هر گویی نه‌دایه. نه‌مجا پیی وت: مه‌یره ژوروره‌وه. هر گویی نه‌دایه و هات. پاشان وه‌ستا هه‌ستا ده‌ستی نا به‌سنگیه‌وه و لییان بوو به‌شه‌ر له‌سه‌ر نه‌هاتنه ژوروره‌وه. هادی هه‌ر هاته ژوروره‌وه وتی: «بی‌قه‌زابی، نه‌مه چییه به‌جاری ناخوشت کردوه که‌ی گالته‌وا نه‌بی».

له‌کوره‌که‌دا مامؤستا «رفیق حلمی» ش هه‌بوو، هادی تکای بو‌یه‌کینک نه‌کرد له‌لای نه‌و، مامؤستاش پیی وت: «ده‌ک مباره‌ک نه‌بی! تو خو‌ت ئیسکت زور سووکه، نه‌مجا نۆبه‌ی یه‌کینکی تره». هادی هه‌ر نه‌یخسته خو‌ی وتی: «بی‌قه‌زا بن! نه‌مه چییه هه‌مووتان فی‌ری گالته‌بوون!».

۴۹۰. نه‌حه‌ی کرنوو له‌سوله‌یمانی ئیسی تایبه‌تی نه‌وه‌بوو که شه‌ربه‌تی نه‌فرؤشت. وه‌کوو قسه‌کردنی عه‌نتیکه‌بوو، سه‌روگوئیلاکیشی هه‌ر عه‌نتیکه و به‌زم بوو. نیره‌که‌رینکی هه‌بوو، هه‌موو جار پیوه‌نه‌چووه

دەرەوہ. حەكیمی بەسەرەوہ ئەکرد و ئەگە یشتەوہ شارباژێر باری ئەکرد
لە میوژەرەشكە و ئەیهینایەوہ ئەیکرد بە شەربەت و ئەیفروشت. کە
تەواو ئەبوو بۆی دەرئەچووہوہ.

چینگەیان نەبوو لە مالاً، نێرەکەرەکە ی لە بەر دووکانە کە ئەبەستەوہ و
کا و جۆی ئەکردە بەری و خۆیشی لە ناو دووکانە کە «هە ی شەربەت» ی
ئەکرد. گۆبەند لەوہ دا بوو لە گەل ئەم بانگی ئەکرد: «شەربەتی سارد و
شیرین» نێرەکەرەکەش لە ولەوہ دەستی ئەکرد بە زەرین.

خالە حەمەد بە مە زۆر تێک ئەچوو؛ رۆژێک ھەر پەلاماری نێرەکەرە ی
دا و جامانە کە ی لە سەر خۆی کردەوہ و بەستی بەسەر نێرەکەرە کەوہ،
پەشمە کەشی لە ملی ئەو کردەوہ و کردیە ملی خۆی و نێرەکەرە ی بردە ناو
دووکانە کە و پیتی وت: «دە سەگی سەگباب ئەگەر تۆ شەربەت فرۆشی
فەرموو بزەنم چۆنی ئەفرۆشی؟» ئەمە ی پێ وت و خۆیشی چووہ سەر
کا و جۆکە. ئەمجا نێرەکەر ھیچ نقە ی نەئەکرد، ئەمیش بانگی ئەکرد:
«دە سەگی سەگباب! شەربەت بفروشه تا منیش دەست بکەم بە
زەرین؛ خۆ شەقم برد».

۴۹۱. کابرایەك لەو بناری شارەزوورە کە خێل ئەچی بۆ کویستان
لە گەل خێل ئەپروا و ئەگاتە پینجویین. لەو ئ ئەچیتە لای
کابرایەکی بازگان ئەلێ: «ئا برا لەو باوہ شە چەمەریبە سێ گەزم بۆ لێ
کەوہ بۆ کەوا». کابرا سێ گەزی بۆ لێ ئەکاتەوہ و پارە کە ی لێ وەرئەگرێ
و ئەمیش قوماشە کە ئەبا بۆلای وەستایەکی کە وادروو بۆی بدووری. پێ
ئەلێ: «ئا برا ھەر ئیستە بۆم بدوورینە وا خێل وەرپۆوہیە، ئەچمە ناو
بازار و تیمەوہ ھەق وەستایبە کەت ئەدەم و با بگەم وە خێل. کورە نیژی
خێلی لە دەست دەرئەکەم، وەو شیخ کەریمە وە گالۆک پشت ئەشکینم».

ئەمەى وت و لىيى دا رۆيشت. دوو هەنگاو رۆيشت و نە رۆيشت گەرايەو وە داوای بە پەلە پىيى وت: «توخوا برا بيژنە وە ئاوەكەشا. ئىو وە گۆوونن با دوا جار نە پىيى نەژەنياگە وە ئاوا كورت بوو سەو». كابرأ وە ستاش وتى: بە سەرچاو و ئەو لىيى دا رۆيشت.

سوورپىكى خوارد بە بازارا و گەرايەو و وتى: برا بىرا كەواكە. وە ستاش وتى: برا خستوو مەتە ناو ئاو هىشتا وشك نە بوو تەو. كابرأ وتى: «و و قورعانە شىخ لىيى خويندگە ئەوا ئەچم سوورپىكى تر ئەخۆم و تىمەو، كەوام وە دوورياگى نە دەى وە دەسەو هەزار خراوت پىيى ئەكەم».

ئەمەى وت و لىيى دا رۆيشت. زۆر دوور نەكە و تىو وە يەكئى لەو بەرى شىو كەو وە بانگى كرد: «كۆرە عەلە عەلە، وا عىل گەيشتنە قنگە لووتكە كەى شلىر، بۆ وىسيانگى؟ بىيى وە رىو». عەلە كە گوئى لەمە بوو گالۆكى هەلۆشان و بە پاكردن چوو بە شوين عىلا. پاييز كە خىل سەر و خوار بوو وە هاتەو و بۆلاى كابرأ بەرگدروو وتى: برا كەواكەم پىيى بدەر وە. وە ستاش وتى: برا من هەر ئەو وە ختە خستە ناو ئاو و چاو پرىم بىتەو و لەبەر چاوى خۆتەو و خىرا بۆت بدوورم، تۆ هەر نەهاتىتەو تا دوئىيى كە چوو مە سەرى تە ماشا ئەكەم هەمووى چوو تە ئاو و هىچى نە ماو».

ئەو پىش وتى: چۆن برا؟ هەر گشتى چوو ئاوا؟ وە ستا وتى: ئەگەر برأ ناكەى وەرە با بچىنە لای كابرأ كە لىت كرپوو. وتى: باشە. پەلى گرت و چوونە لای كابرأ بازركان. وە ستا پىيى وت: ئەرى ميرزا ئا ئەو تۆپە قوماشە چەندى لىيى ئەچىتە ئاو؟ وتى: ئەو قوماشە زۆر نايابە، سىيى گەزى لىيى ئەچىتە ئاو. ئەمجا وە ستا پرووى كردە كابرأ وتى: «ئا برا نەموت ئەو ئەو سىيى گەزەكەى داو بە تۆكە چوو تە ئاوەكەو، تۆ برأ بە قسەى پىاو ناكەى».

كابرا پرووی كرده میرزای بازرگان و وتی: «هەی بکەم وە قنگ دایکتە وە بۆچی سنی گەزە لە ئاوچووگە کەت دا وە من» و خۆی توورە کرد و بە دەم سەرقالییە وە پڕۆیشت، لە ترسی ئەو نەوێک وە ستای بەرگدروو هەقی کە واکە ی لئی بستینئی.

جا هاتبوو وە بۆ ماله وە ئە یوت: «بکەم وە قنگ دایک کاو رای بەرگدروو وە هەقی کە واکە م پئی نە دا».

۲۹۴. کۆرپیک بووین لە دووکان سەراکە ی وە ستا بە شیر، قسە ئە قۆزایە وە، ئەمجا ئە و باسی ئە وە ی بۆ کردین وتی: لە زەمانی عوسمانیا خۆم زابت بووم؛ (۱۱۴) کە سم لە بەر دە ستا بوو. وتی: ئیمە درابووین بە «حوکمە تی عوسمانی». زولمیک ی زۆر زلمان لئی کرابوو. سەربازە کانم هاتن وتیان: چار چییە؟ وتم: ئیستە من چارتان ئە کە م؛ هینام بە دەستی خۆم «إستعایە» کم بۆ یە کینکیان نووسی بۆ قایدی هەرە گە و رە. کە ئیستە کە ی برد بە خوا سە گ بە حە ساریکیان پئی کرد. بۆ یە کینکی تریشیانم نووسی ئە ویش هەر وا. بە کورتی بە دەستی خۆم بۆ هەر ۱۱۴ کە سە کە م نووسی، هە موویان گە مالکۆژ کران.

وتی: سەرە هاتە سەر خۆم. وتم: وە للاً ئە بی بۆ خۆیشم بنووسم. هینام هەر بە دەستی خۆم بۆ خۆیشم نووسی و بردم بۆ «ئۆز دە میر». ئە ویش هینای «جە م بۆریە سی» کرد و هە موو سەرباز کۆبوونە وە و بە دە و رە وە ستان. من و ئۆز دە میریش لە ناوە راستا بووین هەر لە «ئۆغلم، ئۆغلم» قسە ی لە گە ل ئە کردم...

مامۆستا بە شیر لە و پڕۆژانە دا خانوویە کی بە دە ستە وە بوو، خەریکی دروستکردنی بوو. لە م کاتە دا کابرایە ک هات، کاتیش دە مە دە می ئیوارە بوو، وتی: وەرە ناوی کریکارە کان بنووسە بۆ پارە پیدانە کە یان. وە ستا لیتی

تووړه بوو وتی: برړو جارئ ئیشمان هه‌یه و قسه‌ئ هکه‌م، ئه‌مجا‌گه‌رپاوه‌ه
سه‌ر قسه‌که و وتی:

یه‌کئ له والیه‌کانی ئه‌رده‌لان تاقه‌ کورپیکي ئه‌بی ئه‌مرئ. والی به‌هیچ
جوړ سوکنایی نایه. یه‌کئ له پیاوماقوول‌ه‌کانی ر‌وژتیک له بازارا کابرایه‌کی
«که‌رک» له شان ئه‌بینئ که جامه‌دانه‌یه‌کی لاروپیتچی ناوه به‌لایه‌کی
سه‌ریه‌وه. که‌رکه‌که‌ی خستوته‌ه‌ر شانیکي، گالوکیکي به‌ده‌سه‌وه‌یه،
چه‌ماوه‌که‌ی خستوته‌ه‌ر شان‌ه‌که‌ی تری؛ نانیکي لوول داوه له‌قولی
ده‌ستیایه، چه‌میل‌یه‌که‌وا به‌ده‌سته‌که‌ی تریه‌وه، دانی چیر ئه‌کاته‌وه
قه‌پالیک له‌نانه‌که‌ئ‌گرئ و قه‌پیکیش له‌چه‌میل‌ه‌که‌، به‌م جوړه‌به‌ناو
ئو بازاره‌دا ئه‌روا و شا به‌گونی خوئی نازانی.

کابرای پیاوماقوول ئه‌لئ: ئه‌م پیاوه‌به‌م جوړه‌ئ‌به‌م بو والی، ئه‌گه‌ر
به‌مه سوکناتی نه‌یه‌ت، به‌هیچ شتیکی تر داناساکئ.

ئه‌چی به‌لای کابراوه‌قوولی ئه‌گرئ. کابرا پائه‌پسی و لانه‌کاته‌وه‌سه‌یر
ئه‌کایه‌کئ قوولی گرتووه. خوئی پائه‌چهنئ و ئه‌لئ: «چییه‌کاورا بیژئ
میرغه‌زه‌وی شانت لئ بریگمه‌وه». ئه‌لئ: «برا هیچ نییه، منیش خه‌لکی
ئه‌م شاره‌نیم؛ چاوم پیت که‌وت دل‌م پیت کرایه‌وه. ئا توخوا وه‌ره‌با بچین
له‌و مال‌ه‌زه‌ماوه‌نده، به‌یادی عه‌شره‌ته‌وه‌ده‌ستی ئه‌گرین».

کابرا ناوی عه‌شره‌ت و زه‌ماوه‌ندی لئ دینن، بسکه‌یه‌که‌له‌سمیل‌یه‌وه
دیت و ئه‌لئ: «ئا ده‌ی توخوا برا له‌کوئیس با بچین». شوینی ئه‌که‌وی
و ئه‌چن بو باره‌گای والی.

که‌ئ‌چن و سه‌رئ‌که‌ون والی له‌و سه‌ره‌وه‌به‌جلیکی جوانه‌وه‌له‌سه‌ر
ته‌ختیک دانیش‌تووه. کابرای که‌ره‌که‌به‌شان هه‌ر که‌چاوی پئ ئه‌که‌وی
ئه‌لئ: «سل‌اوه‌له‌یک جورایل». ئه‌لئ: کوره‌گه‌وجه‌من «جورایل» نیم.

ئەلئى: «كەواسە سلاۋە لەيك پىغە مبهەر». ئەلئى: كورە كابرأى شىتە من پىغە مبهەر نىم. ئەلئى: ئەى دەوئىت باوك تۆ نە خوئىت و نە جورا ئىلىت و نە پىغە مبهەرى چى ئەكەى لەو بەرزىبەو وەك «سىچكە سلاۋ» دانىشتىكى؟ ھەى كوتامە داىكت! گالۆك رزگارى ئەبى و ئەمىش پەلامارى گالۆكەكەى ئەداتەو و ھەلئى ئەگرىتەو. لەو كاتەدا كە گالۆكەكەى ھەلئەگرىتەو ئاۋىنەيەكى بالانما لەو سەرەو و دانرا بوو كابرأ خۆى لە ئاۋىنەكەدا ئەبىنى. وىنەيەكى سەيرى دىتە پىش چاۋ. چاۋىكى لى مۆر ئەكاتەو. وىنەى ناۋ ئاۋىنەكەش - كە ئەم ھەر خۆيەتى - ئەوئىش چاۋىك لەم مۆر ئەكاتەو. كە وا ئەكا دەست ئەداتە گالۆكەكەى و ئەلئى: «ئائى ھىزە، كوچكت لى نەوارى خۆ ئەو كاۋراى تائىنگە گەرەكە لەم غەرىۋىبەدا سەرم بىدا وە قەلبەيەكا. ئائى كوتامە قىنگ داىكت ھەى». ئەمە ئەلئى و گالۆكىك ئەگرىتە ئاۋىنەكە و ئاۋىنە ھارە ئەكاتە خوارە و ئەلئى: «ئاۋا داىكت ئەگىم دە بىخۆ دەوئىت باوك باوك!». والى لەم ئىشە ئەوئەندە پى ئەكەنى ئەكەوى بە گازى پىشتا.

پاش ئەمانە والى ئەمر ئەكا كابرأ دائەنىشى و ھەروا سەر ئەخاتە سەرى و قسەى لەگەل ئەكا و لە قسەكانى بە تەواۋى ھەموو خەمىكى لە بىر ئەچىتەو.

نان دىتە ناۋەو و فرنى لەسەر سىنى والى ئەبى. ئەلئى: ئەم فرنىبە بۆ ئەو دابنىن. كابرأ فرنى بۆ دائەنىن و دەست ئەكا بە خواردى. ھەر لەگەل كە وچكىكى لى ئەخوا گورج ھەلئەستى. [والى ئەلئى: ئەو بۆچ وات كرد؟ ئەلئى: «قورۋان فرە خز و سافە. ئەترسم گورج لە خوارەو دەرچى». والى ئەوئەندەى تر پى ئەكەنى.

پاشان لىنى ئەپرسى: ئەمە چى بوو خواردت؟ ئەلئى: «قورۋان باوكم

گجاری ھاتگە سە شار كە ئە ھاتە ۋە ئە يوت مزگە وتى "جامعه" و "حەمام" فرە خۇشن. ئە مە يا مزگە وتى جاميعەس يا حەمامە». پاش ئە ۋە كە والى بە تە ۋاوى سە بوورى پى دى، خە لاتى ئە كا و بەرە لای ئە كا.

«محە مە دى مە لا كە رىم» چە ند قسە يە كى نارد بۇ رشتە. ۲۹۳. لە ۋانە دا گىزپا يە ۋە وتى: «رۇژنىك ژنىكى شاترى كورپىكى منالى ھە بوو نە خۇش بوو. ئە چىتە لای شىخ حە سە نى قە يتوول نووشتە يە كى بۇ بكا. كە ئە چى لە ۋ كاتە دا شىخ ھىلكە ورۇنى لە بەردە ما ئە بى ئە پىخوا، ھىلكە ورۇنە كە ش نىمپرۇ ئە بى؛ زەردىنە كە ي بلاء ئە بيتتە ۋە بە سە رىا. شىخ لە ژنە كە ئە پرسى: كورە كە ت چىيە تى؟ ئە لى: «قوربان! بى عە دە بى نە ۋى كە دائە نىشى، دانىشتنە كە ي لە ۋە ي بەردە مى شىخ فرە زەردتر و تە رترە. ئە ۋا ھاتگم بە لكوو شىخ دە م و نە فە سىكى بۇ بخاتە كار». شىخ سە ير ئە كا ئە م ژنە قسە ي خۇى پى وت؛ وتى: چارىكى نە كە م كە لك ناگرى. ھىناى قاقە زىكى ۋە كوو نوشتە بۇ پىچايە ۋە ۋ دا يە ۋ وتى: بچۇ ئە مە بىگرە مؤم و بىلكىنە بە دەرگای قنگى كورە كە دا. بە ھىممە تى پىران چاك ئە بيتتە ۋە».

ژنە كە ش ئە چى ۋە كوو شىخ ئە فە رموى ۋا ئە كا. پاش چە ند رۇژنىك ئە چىتە ۋە بۇ خزمە ت شىخ. شىخ لىى ئە پرسى: ھا داىكم كورە كە ت چۇنە ؟ ئە لى: قوربان! خوا ھەر بتىلى بۇمان. لە ۋ رۇژە ۋە دە م و نە فە سە كە ي تۆم بۇ ورپىگە ۋە قنگيا تە كە تە كە نە ۋى دانانىشى. شىخ ئىتر ھىچى پى ناوترى.

فە قىيە ك لە ۋ ۋلاتى «لاجان» سە دللى بە كچىكى درواسى ۲۹۴. حوجرە ۋە ئە بى. فە قىكە «تە سرىفى زە نجانى» ئە خوينى كە دەورى ئە كاتە ۋە لە سەر بانە كە ھە موو جار ئە لى: «إِعْشَوْسَبْ، يَعْشَوْسَبْ،

«عیشیشابا» ئەمە دەۋرى فەقیانى تەسرىفى زەنجانییە.

شەۋىتەك فەقىنى بۆى پرى ئەكەۋى، لەبەر ئەۋەكە لەگەل كچەكە دا دلیان پىكەۋە بوو، كچە ھەلئەگرى و ئەروا. بەیانی كە باۋكى پىنى ئەزانى ئەلئى: «من ھەر ئەبوا زوو بمزانیاپە ئەۋ باۋەحیزە ھەموو جار لەسەر بانەكە دەگەرا و ئەیوت: ئىمشە و شەۋمە، ئىمشە و شەۋمە؛ ھەتا بۆى پىكەۋت ئىمشە و كرى بە پەلیا و بردى».

۲۹۵. لەۋ كوئىستانە مەلایەك بەلای خىلئىكى «رەش و بۆرى» دا تى ئەپەرى: برسى ئەبى، ئەیەۋى لا بدا نانىك بخوا. سەیر ئەكا زەماۋەند و ھەرا و ھەلپەركىیە؛ كچ و كور دەستیان گرتوۋە و قوۋلەپە. نان ئەخوا و پاشان لە كوئىخاكە ئەپرسى: ئاخۇ ئەم كچە مارە كراۋە؟ كوئىخاش ئەلئى: «مەلا بىۋورەۋە! كەنىشكى خۆمانە و بۆ كورى خۆمانى تىرىن، مارەى نەگەرەكە. نازانم تۆگۈۋخۆرى كوئىت و لەكوئىۋە ھاتگىت؟ نانى خۆتت خواردگە و ھەلسە بچۆۋەرى خۆتەۋە، لەم شایىپە دا خوین مەگىرە».

پاشان بە ھەر زمانىك ئەبى مەلا ئىشىكى وا ئەكا مارەى كچەكە ئەبرى لە كورەكە.

۲۹۶. رەشەى خەجەلاۋ ھەبوۋ لە سولەیمانى، مرىشكىكىان ئەبى، رۇژنىك مرىشكەكە ھىلكەپەك ئەكا و ئىتر ھەر ئەىكا لە گارەگار تا چەند رۇژ نایىرئىتەۋە. رەشە بە تەۋاۋى پەست ئەبى، ھەلئەستى ھىلكەكە دىنى ئەىخاتە پرىاسكەپەكەۋە ئەىكاتە مىلى مرىشكەكە و ئەلئى: «دە برۆ سەگى سەگباب! ئەۋە خۆت و ئەۋە ھىلكەت. خۆ تۆ بۆ ئەم ھىلكەپە مىشكى ئەۋ عالەمەت برد، گووم بە خۆت و بە ھىلكەت».

له قسه کانی شیخ حسینی قه‌ره‌داغی:

ئەم شیخ حسینه پیاویکی ئەستووری ورگ زلی قه‌ویلە بوو؛ گپه‌ره‌ی ملی له‌بەر چاخ‌ی باوه‌شینک بوو؛ له‌بەر ناوشانی پانی، کورته‌بالا ئەهاته به‌رچاو. ده‌نگی ناسک و قسه‌ی به‌تام بوو. براهه‌کی هه‌بوو ئیبراهیمی ناو بوو. ئەو بالا عەرعه‌ریکی تۆزئ ناوقه‌و باریک، له‌بەر به‌رزی هه‌یچ ئەستووری پتیه‌ دیار نه‌بوو.

رۆژیک له‌ شیخ حسین ئەپرسن: بۆچی براهی برات له‌ تۆ لاوچاکتر و ریکوپینکتره‌؟ ئەویش کوتوپر ئەلی: «ئاخر ئەو چوار پراوه‌ کراوه‌». له‌ راستیدا براه چواره‌مین سکه‌. هه‌ر له‌م کاته‌دا شیخ حسین کچیکی ئەبی (ئاواز) جوانکه‌له‌ی ژیکه‌له‌ی ده‌م به‌ پیکه‌نینی ریکوپینک و نوسکه‌ ئەبی. لێی ئەپرسن: ئەی ئاوازی کچی تۆ بۆچ ئەوه‌نده‌ جوان و ریکه‌؟ شیخ مسته‌فای باوکی شیخ حسینی له‌ کۆره‌که‌دا ئەبی و گوویی له‌ هه‌موو ئەم حه‌قايه‌تانا ئەبی، ئەویش کوتوپر ئەلی: «ئەو زووتر پراوه‌ی خۆی کردوه‌».

هه‌ر له‌و کۆره‌دا که‌ دوو باب پیکه‌وه‌ ئەبن و پراوه‌ستاوان، براه **۲۹۷**. به‌ شیخ حسین ئەلی: «کاکه‌! تۆ ئەزانی من له‌ تۆ درێژترم؟». ئەمیش ئەلی: «کوره‌ تۆ نابێ قسه‌ی پیاوانه‌ بکه‌ی، تۆ نازانی من له‌ باوکی تۆش درێژترم». له‌ راستیدا باوکیان له‌ هه‌ردووکیان کورتر ئەبی.

شیخ حسین باوکی لێی تووره‌ ئەبی پێی ئەلی: هه‌سته‌ لاچۆ **۲۹۸**. له‌بەر چاو‌م ئەلێی ورچی. ئەویش پێی ئەلی: «جا بۆچ به‌ من ئەلێی، به‌و که‌سه‌ بلێ که‌ دروستی کردووم». باوکی ئیتر پێی ئەکه‌نێ و خاو ئەبیته‌وه‌.

۲۹۹. كۆرپىك بووين چووين بۇ سەر «شەت»سى بەغدا بۇ ماسى خواردن و ھەرىكە ھەندى پارەمان دا. وتى: زۆرى پىنە چوو يەكى لە ھاورپىكان ھات پىنى وتم: تۆ پەنجا فلس قەرزار ماويتەوہ. وتى: منىش لە بيست فلس زياترم پىنە بوو، وتم: ئەمە بيست و ماسى. ھاورپى سىنھەم ھات وتى: ئەوہ چى بوو؟ وتم: «بۇچى تۆ نە تىست؟».

۳۰۰. شىخ حسين وتى: دەستە يەك بووين، يارى ئەكرا، دانىشتىبووين يەكىنكىان پىنى وتم: وەرە لای من دانىشە. ئەمە وى «قاپووت»ى لەمە بکەم؛ يانى سى نوختەى لى بکەم. وتى: منىش وتم: «كەوابوو منىش چاکەت لەگە لا ئەكەم وا دىمە پال تۆ. دىمە پالتۆ بۇ ئەوہ ئەم "قووندەر"ە قۆندەرە بدۆرپىنى».

